Eşekarısı fabrikası

IAIN BANKS

İngilizceden çeviren: Aslı Biçen

AYRINTI

Fay Weldon'ın "çağdaş İngiliz edebiyatının büyük beyaz umudu" diyerek selamladığı İskoç yazar Iain Banks'in ilk romanı *Eşekarısı Fabrikası*, 1980'li yıllarda İngiltere'de yayımlanan tüm romanlar arasında en çok tartışılan kitaplardan biri oldu. Gazete ve dergilerde abartılı yergi ve övgülerle sürdürülen tartışmaların hararetі dindikten ve Banks yazdığı diğer romanlarla yeteneğini kanıtladıktan sonra kitaba gerçek değeri verilebildi: Metin, çocuk ve şiddet temasını işleyişindeki başarısı açısından *Sineklerin Tanrısı* ve *Teneke Trampet* gibi başyapıtlarla kıyaslanıyor artık.

Gotik roman geleneğine uygun olarak, olaylar İskoçya kıyılarında, tecrit edilmiş bir adacıkta ve temelde üç kişi etrafında gelişiyor. 60'lı yıllarda hippi anarşist bir gruba katılmış olan eksantrik baba, tuhaf deneyler yapmaya meraklı, oğluna saçma sapan şeyler öğretmekten zevk alan bir biyokimyacı. "Aile"nin son derece duyarlı, kırılgan ve zeki büyük oğlu Eric, tıp fakültesinde öğrenciyken karşılaştığı korkunç bir olay yüzünden akli dengesini yitirmiş ve geri döndüğü ada civarındaki bütün köpekleri yakmaya başladığı için kapatıldığı tımarhaneden kaçan, tehlikeli biri. Romanın anlatıcısı Frank ise, babası doğum kaydını bilerek yaptırmadığı için resmen var olmayan ve bu yüzden de çok yalnız bir hayat süren bir çocuk. Tüm yalnız çocuklar gibi Frank de fantezilerle dokuduğu mitik bir dünya yaratmıştır kendine. Ama şiddet, zulüm ve ölüm üzerine kurulu bir dünyadır onunki. Olağanüstü zekice planlar kurarak kendi yaşlarındaki iki kuzenini ve öz kardeşini öldürmüştür. Eşekarısı Fabrikası gibi karmaşık düzenekler kurarak korkunç eziyetlerle öldürdüğü hayvanların, ölme biçimleriyle kendisine yakın geleceği haber verdiklerine inanır. Romanın sonunda yaptığı bir keşif, bu mitik dünyanın tamamen yıkılmasına ve kendisi hakkındaki korkunç gerçeği öğrenmesine yol açacaktır.

Banks inanılmaz hayal gücü ve anlatı ustalığıyla gerçeküstücü resimlerden çıkmışa benzeyen müthiş sahneler yaratıyor bu romanda. Dehşet ve ölümle dolu, ama ironik ve gerçekten iyi yazılmış bir kitap bu. Ahlâki bir mesajı falan yok, ama okuru fena halde tedirgin ediyor. Masumiyeti tıkıştırdığımız son sığınak olan çocukluğun içerebileceği şiddetle yüzleştiriyor çünkü bizi.

AYRINTI•ROMAN
ISBN 975-539-130-4
9 789755 391304

IAIN BANKS

Iain Banks 1954'te İskoçya'da doğdu. Stirling Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı öğrenimi gördü. 1979'da Londra'ya taşındı. İlk romanı *The Wasp Factory* (Eşekarısı Fabrikası) 1984'te yayımlandı. Okurlardan büyük bir ilgi gören roman eleştirmenler arasında sert tartışmalar yarattı. Bazıları içerdiği olağandışı dehşet ve tuhaf, ürkütücü atmosferi yüzünden kitaba son derece soğuk bakıyordu (nahoş, itici, bayağı, aptalca, rahatsız edici, hatta iğrenç gibi sıfatlara bolca başvuruluyordu); hatta bir eleştirmen Macmillan gibi saygın bir yayınevinin acayiplik ve sapkınlık meraklısı kişilerin zevklerine hitap eden böylesi bir kitabı basmasını esefle karşıladığını belirtiyordu. Bir başka grup ise yazarın hayalgücünü, acımasız mizah anlayışını, diyalog yazma konusundaki olağanüstü becerisini ve özgünlüğünü övüyordu. Romanı "minör bir başyapıt" olarak niteleyenler bile oldu. Bu tartışmalara hiç karışmayan Banks peş peşe çıkardığı romanlar ve bilimkurgu yapıtları ile yeteneğini kanıtladı ve 1993'te En İyi Genç İngiliz Yazarlar'dan biri seçildi. Halen İskoçya'nın Fife kentinde yaşayan Banks roman yazmayı sürdürüyor.

Diğer yapıtları: *Walking on Glass* (1985; Cam Üstünde Yürümek), *The Bridge* (1986; Köprü), *Espedair Street* (1987; Espedair Sokağı), *Canal Dreams* (Kanal Düşleri), *The Crow Road* (Karga Yolu) ve *Complicity* (1993; Suç Ortaklığı). Iain M. Banks imzasıyla yayımladığı bilimkurgu yapıtları ise şunlar: *Consider Phlebas* (1987; Phlebas'ı Düşün), *The Player of Games* (Oyuncu), *Use of Weapons* (1990; Silahların Yararı), *The State of The Art* (Mevcut Durum), *Against a Dark Background* (1993; Karanlık Arkaplan) ve *Feersum Endjinn* (1994; Korkunç Makine).

Ayrıntı: 143
Edebiyat dizisi: 49

Eşekarısı Fabrikası
Iain Banks

İngilizceden çeviren
Aslı Biçen

Yayına hazırlayan
Tuncay Birkan

Kitabın özgün adı
The Wasp Factory

Abacus/1990
basımından çevrilmiştir.

© Akcalı Ajans

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Memet Celep

Basıma hazırlık
Renk Yapımevi (0 212) 516 94 15

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım
Mart 1996

ISBN 975-539-130-4

AYRINTI YAYINLARI
Piyer Loti Cad. 17/2 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Fax: (0 212) 516 45 77

Iain Banks

EŞEKARISI FABRİKASI

AYRINTI

E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

GÜLÜNESİ AŞKLAR
Milan Kundera/10. basım

KALECİNİN PENALTI ANINDAKİ ENDİŞESİ
Peter Handke

YÜZBAŞI ve KADINLAR TABURU
Mario Vargas Llosa/3. basım

BİZ
Yevgeni Zamyatin/Tükendi

KESİK BİR BAŞ
Iris Murdoch/2. basım

YENİ TANRILAR
Alberto Vasquez-Figueroa

İNFAZA ÇAĞRI
Vladimir Nabokov

EVET AMA, BİR LOKOMOTİF BUNU YAPABİLİR Mİ BAKALIM?
Woody Allen/4. basım

ÇALI HOROZU
Michel Tournier/2. basım

BANYO
Jean-Philippe Toussaint

BALKON
Jean Genet

GÜNEŞ İMPARATORLUĞU
J.G. Ballard

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen/3. Basım

SİYAH MADONNA
Doris Lessing

KAPANDA ÜÇ KAPLAN
G. Cabrera Infante

ZAMANIN KIYISINDAKİ KADIN
Marge Piercy

ANARŞİNİN KISA YAZI
Buenaventura Durruti'nin
Yaşamı ve Ölümü
Hans Magnus Enzensberger

FOTOĞRAF MAKİNESİ
Jean-Philippe Toussaint

GÜLÜN GÜNLÜĞÜ
Ursula K. LeGuin

HOTEL DU LAC
Anita Brookner

AZİZLER ve ÂLİMLER
Terry Eagleton

VEDA YEMEĞİ
Michel Tournier / 2. basım

ORLANDO
Virginia Woolf / 2. basım

UTANÇ BİTTİ
Anja Meulenbelt / 2. basım

YAKIN GELECEĞİN MİTOSLARI
J. G. Ballard

KARANLIĞIN SOL ELİ
Ursula K. LeGuin / 2. basım

AĞ
Iris Murdoch

WATT
Samuel Beckett

EKOTOPYA
Ernest Callenbach

GECEYİ ANLAT BANA
Djuna Barnes

İNSAN POSTUNA BÜRÜNMÜŞ KÖPEK
Ingvar Ambjörnsen / 2. basım

CUMA
ya da Pasifik Arafı
Michel Tournier

AFRODİT'İN BAŞKALDIRISI
Tunc/Nunquam
Lawrence Durrell

GÜNDELİK MUTLULUĞA ALIŞMA
Anja Meulenbelt

MURPHY
Samuel Beckett

MASAL MASAL İÇİNDE
Khimaira
John Barth

ZEN VE MOTOSİKLET BAKIM SANATI
Değerlerin Sorgulanması
Robert M. Pirsig

PARFÜMÜN DANSI
Tom Robbins

SINIRSIZ RÜYALAR DİYARI
J. G. Ballard

FRANSIZ TEĞMENİN KADINI
John Fowles

BEYAZ OTEL
D.M. Thomas

MYRA
Gore Vidal

DALGALAR
Virginia Woolf

ATLANTİK ÖTESİ
Witold Gombrowicz

HAYRANLIK
Anja Meulenbelt

MELEKLER ZAMANI
Iris Murdoch

FERDYDURKE
Witold Gombrowicz

PAULINA 1880
Pierre Jean Jouve

EŞEKARISI FABRİKASI
Iain Banks

HAZIRLANAN KİTAPLAR

ESPEDAIR SOKAĞI
Iain Banks

DUYGUSAL BİR YOLCULUK
Laurence Sterne

MÖSYÖ
Jean-Philippe Toussaint

İNSAN RUHUNUN MÜHENDİSİ
Josef Skvorecky

MOLLOY
Samuel Beckett

MALONE ÖLÜYOR
Samuel Beckett

ADLANDIRILAMAYAN
Samuel Beckett

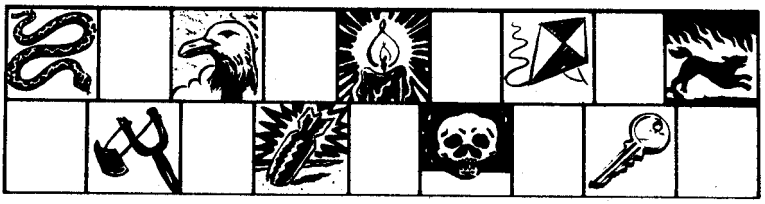
NIETZSCHE AĞLADIĞINDA
Irvin D. Yalom

ALTIN DAMLA
Michel Tournier

KIZIL AĞAÇLAR KRALI
Michel Tournier

GÖKTAŞLARI
Michel Tournier

Ann için

I.
Kurban Kazıkları

Ağabeyimin kaçtığını öğrendiğimiz gün Kurban Kazıklarını kolaçan etmeye gitmiştim. Bir şeyler olacağını zaten biliyordum; Fabrika bana haber vermişti.

Adanın kuzey ucunda, doğu rüzgârı estiğinde paslı kolu gıcırdayan gemi kızağının kalıntılarının yanında, son kum tepesinin dışa bakan yüzünde iki Kazığım vardı. Kazıkların birinde bir sıçan kafası ve iki kızböceği, diğerinde bir martı ve iki fare kafası vardı. Tam fare kafalarından birini kazığa geçiriyordum ki kuşlar havalanıp bağrışmaya başladılar. Yuvalarının yakınından geçen patikanın üzerinde daireler çiziyorlardı. Kafayı iyice sağlamlayıp kum tepesinin üzerine, dürbünle ne olup bittiğine bakmaya çıktım.

Diggs, yani kasabanın polis memuru kafasını öne eğmiş, kuma

gömülen tekerlekler yüzünden güçlükle pedal çevirerek bisikletiyle patikada ilerliyordu. Köprüye gelince bisikletinden inip onu köprüyü tutan iplere dayadı, sonra asma köprünün ortasına, kapıya kadar yürüdü. Oradaki diyafonun düğmesine bastı. Sessiz kum tepelerine ve yuvalarına konan kuşlara bakarak bir süre orada bekledi. Beni görmedi; çünkü çok iyi saklanmıştım. Sonra babam evden bir şey sormuş olacak ki hafifçe öne eğilip düğmenin yanındaki ızgaraya konuştu, sonra da kapıyı açıp köprüyü geçerek adaya çıktı, oradan da eve yöneldi. Adam kum tepelerinin arkasında kaybolduktan sonra apışaramı kaşıyarak bir süre oturdum; rüzgâr saçlarımı karıştırıyor, kuşlar yuvalarına yerleşiyordu.

Kemerimden sapanımı çıkardım, bir buçuk santimlik bir saçma seçip dikkatle nişan aldım, lastiği bırakınca saçma bir eğri çizip nehri, telefon direklerini ve karaya bağlı asma köprüyü geçerek "Girmek Yasaktır – Özel Mülk" levhasına çarptı. Sesi duyunca gülümsedim. Bu işareti iyiye yormak lazımdı. Fabrika kesin bir şey koymamıştı oraya (zaten koymazdı pek), ama uyarısının önemli bir konuyla ilgili olduğunu hissetmiştim; aynı zamanda bunun kötü bir şey olacağını da tahmin etmiştim, ama aklımı başıma toplayıp bu ipucunu değerlendirdim ve Kazıklarımı kolaçan etmeye gittim, şimdi bu işi yapmakla ne iyi ettiğimi anlıyorum; şans hâlâ benden yana.

Doğrudan doğruya eve gitmemeye karar verdim. Babam Diggs geldiğinde orada olmamı istemiyordu, hem güneş batmadan iki kazığa daha bakmam gerekiyordu. Ayağa fırlayıp kum tepesinin gölgesine kaydım, aşağı indiğimde dönüp adayı kuzeyden gelecek tehlikelere karşı koruyan o küçük başlara ve gövdelere baktım. Boğumlu dallara geçirilmiş o hayvanlar hiç de fena durmuyorlardı. Ağaç parçalarına bağlanmış siyah kurdeleler hafif hafif esen rüzgârda bana el sallıyorlardı. Çok kötü bir şey olmayacağına karar verdim, ertesi gün Fabrikadan biraz daha bilgi isteyecektim. Şansım varsa babamdan biraz bilgi koparabilirdim, şansım tamsa bu bilgiler doğru bile olabilirdi.

Kafa ve gövde torbasını Sığınağa bıraktığımda ışık iyice azalmış, yıldızlar belirmeye başlamıştı. Diggs'in bir iki dakika önce gittiği-

ni kuşlar bana haber vermişlerdi, ben de her zamanki gibi bütün ışıkları yanan eve kestirmeden gittim. Babam beni mutfakta karşıladı.

"Diggs daha demin buradaydı. Haberin vardı herhalde."

İçtiği kalın purodan arta kalanını musluğun altına tuttu, bir anda boşalan soğuk su kahverengi izmariti cızırdattı. Sonra onu çöpe attı. Eşyalarımı büyük masanın üzerine koyup omuz silkerek oturdum. Babam çorba tenceresinin altındaki ocağı yaktı, kapağı kaldırıp ısınan karışıma baktıktan sonra bana döndü.

Odada, omuz hizasında, gri-mavi bir duman tabakası vardı, büyük ihtimalle benim arkadaki yaylı kapıdan girmemle koca bir dalga şeklini almıştı. Babam bana bakarken aramızdaki dalga ağır ağır yükseldi. Yerimde biraz kımıldandıktan sonra başımı öne eğip siyah sapanımla oynamaya başladım. Babamın endişeli bir hali varmış gibi geldi; ama numara yapmakta üstüne yoktu, belki de benim öyle düşünmemi istiyordu, ben de endişeli olduğuna inanmadım içten içe.

"Sana söylesem daha iyi olacak galiba," dedi, sonra tekrar arkasını döndü, tahta bir kaşık alıp çorbayı karıştırmaya başladı. Bekledim. "Mesele Eric."

O zaman ne olduğunu anladım. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Bana söylediklerini üvey ağabeyimin öldüğüne, hastalandığına ya da başına kötü bir şey geldiğine yorabilirdim belki; ama söyleyiş tarzından Eric'in bir şey yaptığını anladım ve babamı böyle endişelendirecek tek bir şey yapabilirdi. Kaçmış olmalıydı. Yine de bir şey söylemedim.

"Eric hastaneden kaçmış. Diggs onun için gelmiş. Onun buraya doğru yola çıkmış olabileceğini düşünüyorlar. Kaldır şunları masadan; onları oraya koyma diye kaç defa söyledim." Sırtı hâlâ bana dönük, çorbadan bir yudum aldı. O dönene kadar bekledim, sonra sapanı, dürbünü ve küreği masadan kaldırdım. Babam sakin bir sesle konuşmayı sürdürdü: "Buraya kadar gelebileceğini hiç sanmıyorum. Bir iki güne kadar onu yakalarlar herhalde. Sana söylesem iyi olur diye düşündüm. Başkasından duyma diye. Bir tabak al kendine."

Dolaptan bir tabak aldım, sonra bacağımı altıma alarak oturdum. Babam yeniden çorbayı karıştırmaya koyuldu, artık kokusu

puro kokusunu bastırmıştı. Midemdeki heyecanı hissedebiliyordum; bir kabarma, bir kasılma. Demek Eric tekrar yuvaya dönüyordu; hem iyiydi bu hem de kötü. Bunu başaracağını biliyordum. Bunu Fabrikaya sormak aklımdan bile geçmedi; gelecekti. Bu işi ne kadar zamanda yapacağını merak ettim ve Diggs'in bütün kasabayı dolaşıp ***köpek yakan*** deli çocuğun serbest kaldığını herkese söyleyip söylemeyeceğini; köpeklerinizi saklayın!

Babam tabağıma biraz çorba koydu. Üfledim. Kurban Kazıklarını düşündüm. Hem erken uyarı sistemi hem de caydırıcı olarak hizmet veriyorlardı; adayı koruyan illetli, korkunç şeyler. O totemler bir uyarıydı; adaya adımını atan onları gördükten sonra başına gelebilecekleri hemen anlayacaktı. Ama sımsıkı, tehditkâr bir yumruk değil de hoşgeldin dercesine açılmış bir el gibi görüneceklerdi Eric'e.

"Bakıyorum da ellerini yıkamayı ihmal etmemişsin yine," dedi babam ben çorbayı yudumlarken. Aklınca dalga geçiyordu. Büfeden viski şişesini çıkarıp kendine bir bardak içki koydu. Tahminimce polisin kullandığı diğer bardağı lavaboya koydu. Karşıma oturdu.

Babam uzun ince biri, biraz da kamburcana. Bir kadınınki kadar güzel bir yüzü var, gözleri de siyah. Şimdi topallıyor, ben bildim bileli de topaldır. Sol bacağını neredeyse hiç kıvıramıyor, evin dışında da hep baston kullanıyor. Hava nemli olduğunda evin içinde de baston kullanması gerekiyor, o zaman halısız yerlerde çıkardığı takırtıyı duyabiliyorum; oradan oraya dolaşan boş bir ses. Sadece burada, mutfakta ses çıkarmıyor baston, yerdeki taşlar sesi boğuyor.

O baston Fabrikanın güvenliğinin simgesi. Babamın kaskatı kilitlenmiş olan bacağı bana büyük tavan arasının ılık boşluğundaki mabedimi hediye etti; evin pılı pırtı dolu en üst bölümü, tozların havalandığı, güneş ışınlarının kestiği ve Fabrikanın bulunduğu bir mabet; sessiz, canlı ve kımıltısız.

Babam en üst kattaki daracık merdiveni çıkamıyor; çıksa bile merdivenin tepesine geldiğinde bacanın tuğlalarının etrafından kendini tavan arasına atmayı başaramaz.

Yani orası benim.

Sanırım babam kırk beş yaşlarında, ama zaman zaman çok daha

yaşlı gözüküyor bana, bazen de biraz daha genç olabileceğini düşünüyorum. Bana gerçek yaşını söylemez, yani kırk beş yaşında olduğu benim tahminim.

"Masanın yüksekliği ne kadar?" dedi birdenbire, tam ben tabakta kalan çorbayı sıyırmak için bir dilim ekmek almak üzere elimi ekmek tabağına attığımda. Neden bu kadar kolay bir soru sorduğunu merak ederek ona baktım.

"Yetmiş altı santim," dedim ve sepetten bir parça ekmek aldım.

"Yanlış," dedi sırıtarak. "Yetmiş iki."

Suratım asık kafamı iki yana salladım ve ekmekle çorbadan arta kalanı sıyırdım. Bir zamanlar bu aptalca sorulardan gerçekten korkardım; ama artık, evin her yerinin ve içindeki her şeyin yüksekliğini, genişliğini, uzunluğunu ve hacmini tam olarak bilmem bir yana bunun babamın saplantısı olduğunun da farkındaydım. Aileden olmalarına ve artık babamı tanımalarına rağmen, evde misafir olduğunda bu yaptıkları insanı çileden çıkarıyor. Misafirler babamın onlara yemek mi yoksa bağırsak kanseri veya solucanlar hakkında bir konferans mı vereceğini merak ederek büyük ihtimalle salonda oturuyor olurlar ve babam herkes ona bakarken birdenbire birine yanaşıp sufle verir gibi fısıltıyla, "Şu kapıyı görüyor musun? Yukarıdan aşağı tamı tamına iki metre dört santim" der. Sonra şöyle bir göz kırpıp uzaklaşır ya da hiçbir şey olmamış gibi koltuğuna oturur.

Kendimi bildim bileli evin her tarafında üzerine siyah mürekkeple okunaklı numaralar yazılmış etiketler vardır. Sandalyelerin ayaklarında, minderlerin kenarında, kavanozların diplerinde, radyo antenlerinde, çekmecelerin üstlerinde, yatakların başuçlarında, televizyonların ekranlarında, çaydanlık ve tavaların saplarında, yapıştırıldıkları eşyanın tam ölçüleri yazılıdır üstlerinde. Bitkilerin yapraklarına iliştirilmiş olanları bile vardır, üzerlerine kurşun kalemle yazılmıştır. Çocukken bir keresinde hepsini söküp atmıştım; kayışla dövülüp iki gün odama hapsedildim. Sonra babam benim de onun gibi bu sayıları bilmenin kişiliğimin gelişmesine faydalı olacağına karar verdi, bunun üzerine elimde Ölçü Defteri saatlerce oturmak (kocaman yapraklı bir defterdi, eşyalar türlerine ya da içinde bulundukları odaya göre dikkatle kaydedilmişti) ya da elimde mezura notlar alarak bütün evi dolaşmak zorunda kaldım. Üstü-

ne üstlük babamdan matematik, tarih dersleri filan da alıyorum. Dışarı çıkıp oynayacak vaktim kalmıyordu pek, buna fena bozuluyordum. O sırada büyük bir Savaşla meşguldüm – Midyelere karşı Ölü Sineklerdi sanırım – ve ben kütüphanede gözlerimi açık tutmaya çalışarak o kahrolası Ölçü Defteri'nin başında pineklerken rüzgâr sinek ordularımı adaya savurur, deniz de midyelerimi önce su sonra da kumla örterdi. Neyse ki babam bu büyük tasarıdan bıktı ve şemsiyeliğin kaç litre su alacağı, evdeki bütün perdelerin bir dönümün kaçta kaçı olduğu gibi ani sorularla yetinmeye başladı.

"Artık bu sorulara cevap vermeyeceğim," dedim tabağımı lavaboya koyarken. "Yıllar önce ölçüm sistemini değiştirmeliydik."

Babam kafasına diktiği bardağın içinden somurtuyordu. "Hektarlar filan, ne saçmalık. Olmaz olsun. Bütün bunlar dünyanın ölçülerine bağlı. Sana *bunun* ne kadar saçma olduğunu anlatmama gerek yok herhalde."

İçimi çekerek pencerenin kenarındaki çanaktan bir elma aldım. Bir keresinde babam beni dünyanın küre değil de bir Mobius şeridi olduğuna inandırmıştı. Hâlâ buna inandığını iddia ediyor ve bu fikrini ortaya koyan kitabını bastırmak için Londra'daki yayıncılara göndererek bana gösteriş yapıyor, ama bunu şeytanlıktan yaptığını biliyorum; ona esas keyif veren, metin geri çevrildiğinde yaptığı o sersemce inanmama ve haksızlığa uğramış olma numaraları. Hemen hemen üç ayda bir tekrarlanıyor bu; eminim böylesi törenler olmasa hayattan zevk almaz. Zaten o salakça ölçümlerinde kullandığı ölçü birimini değiştirmemesinin nedenlerinden biri de bu, ama esas neden tembelliği.

"Bugün ne işler karıştırdın?" Boş bardağı tahta masanın üzerinde yuvarlayarak bana baktı.

Omzumu silktim. "Dışarıdaydım. Yürüdüm filan."

"Yine baraj mı yaptın?" dedi yüzünde alaycı bir ifadeyle.

"Hayır," dedim, kendimden emin başımı sallayarak ve elmamı ısırdım. "Bugün yapmadım."

"Tanrının yarattığı mahluklardan birini haklamamışsındır inşallah."

Yine omuz silktim. Tabii ki haklamıştım. Onları öldürmesem Kazıklara ve Sığınağa koyacak kafalarla gövdeleri nereden bulacaktım? Doğal ölümlere pek sık rastlanmıyor. Gel de bunu millete anlat.

"Bazen hastaneye Eric yerine senin kapatılman gerektiğini düşünüyorum." Kara kaşları altından beni süzüyor, alçak sesle konuşuyordu. Bir zamanlar böyle konuşması beni ürkütürdü, ama artık ürkütmüyor. Yakında on yedi yaşına basacağım, artık çocuk değilim. Burada İskoçya'da ailemin izni olmadan evlenebilecek yaştayım, hem de geçen seneden beri. Evlenmenin hiçbir anlamı yok –bunu kabul ediyorum–, ama ilkesel olarak mümkün.

Hem ben Eric değilim; ben benim ve buradayım, gerisi laf. Ben kimseye bulaşmıyorum, biraz akılları varsa kimse de bana bulaşmasın. Ne kimseye yanık köpek hediye ediyorum ne de veletleri avuç avuç kurtlar ve ağız dolusu solucanlarla korkutuyorum. Kasabadakiler, "Biraz kafadan kontak," diyebilir benim için; ama bu basit bir şaka (hatta bazen bu lafı söylerken ellerini kafalarına bile götürmüyorlar); umrumda bile değil. Sakatlığımla yaşamayı, diğer insanlardan uzakta yaşamayı öğrendim, yani beni hiç ırgalamıyor.

Ama babam bana acı vermeye çalışır gibiydi; genellikle böyle şeyler söylemez. Eric'in kaçtığı haberi onu sarsmış olmalı. Sanırım o da benim gibi Eric'in geri döneceğini biliyor ve olacaklardan endişeleniyor. Onu suçlamıyorum, benim için de endişelendiğinden şüphem yok. Ben bir suçu temsil ediyorum, eğer Eric geri dönüp ortalığı karıştırırsa Frank Hakkındaki Gerçek de ortaya çıkabilir.

Nüfusa kaydım yaptırılmamış. Ne doğum belgem ne sigorta numaram ne de yaşadığımı veya yaşamış olduğumu kanıtlayacak herhangi bir şey var. Bunun suç olduğunu ben de biliyorum babam da ve zaman zaman babamın on yedi yıl önce – hippi-anarşist ya da her neyse o olduğu zamanlar – aldığı karardan pişmanlık duyduğunu düşünüyorum.

Bu beni üzmüyor, gerçekten de. Hep hoşuma gitmiştir, hem eğitim görmediğim de söylenemez. Benim yaşımdaki birçok kişiden daha iyi bilirim okullarda okutulan şeyleri. Babamın bana aktardığı *bazı* bilgilerin doğruluğundan şüphe ettiğimi söylemeden de edemeyeceğim ama. Porteneil'e tek başıma gidip kütüphanede bana öğrettiği şeyleri kontrol etmeye başladığımdan beri babam bana karşı daha dürüst davranmak zorunda kalıyor, ama ben küçükken dürüstçe hatta saflıkla sorulmuş sorularıma yalan yanlış cevaplar verip beni kandırırdı. *Senelerce* Pathos'un Üç Silahşörler'den biri olduğuna inandım, Fellatio'nun *Hamlet*'teki bir karak-

ter, Vitreous'un Çin'de bir şehir olduğuna ve İrlandalı köylülerin Guinness'i turbayı ayaklarıyla çiğneyerek yaptıklarına.

Artık evdeki kütüphanenin en yüksek raflarına uzanabiliyorum ve Porteneil'deki kütüphaneye yürüyerek gidebiliyorum, yani babamın bana anlattığı her şeyin doğruluğunu kontrol edebilirim, bana doğruyu söylemek zorunda. Sanırım bu çok canını sıkıyor, ama durum böyle. İsterseniz ilerleme deyin.

Ama ben eğitimli biriyim. Pek gelişmemiş mizah duygusunu bana bir iki kazık atarak tatmin etmekten kendini alamamış olsa da kendisini şu ya da bu şekilde şereflendirmeyecek bir oğula tahammül edemezdi babam; gövdemden hayır geleceği yoktu, yani geriye bir tek aklım kalmıştı. İşte bu yüzden bir sürü ders aldım. Babam kültürlü bir adamdır, bildiklerinin çoğunu bana aktardı, hatta bana öğretebilmek için bilmediği konularda bile çalışmalar yaptı. Babam kimya ya da biyokimya doktoru; tam olarak bilmiyorum. Tıp konusunda yeterince bilgisi var –belki de meslektekilerle bir bağlantısı vardır hâlâ–; çünkü resmi olarak hiçbir sağlık kuruluşuna kayıtlı olmayışıma rağmen bütün aşılarım tamam.

Sanırım babam mezun olduktan sonra bir iki yıl üniversitede çalışmış, bir icat bile yapmış olabilir; zaman zaman patenti kendisine ait olan bir şeyden telif ücreti aldığını ima ediyor, ama ben yaşlı hippinin Cauldhameler'in aile servetinden kalanlardan sebeplendiğini düşünüyorum.

Aile iki yüzyıl İskoçya'nın bu bölgesinde yaşamış, anladığım kadarıyla, buralarda epeyce toprağımız varmış. Şimdi bir tek adamız var, o da öyle küçük ki sular yükseldiğinde ada demeye bin şahit lazım. Şanlı mazimizden geriye kalan diğer şeyse Porteneil'deki gece kulübünün adı, Cauldhame Arması, salaş, eski bir bar. Yaşım tutmasa da zaman zaman oraya gidip punk grubu olmaya çalışan gençleri izliyorum. Arkadaşım diyebileceğim tek kişiyle de orada tanıştım; cüce Jamie, çalanları seyretsin diye onu omzuma alıyorum.

"Buraya kadar gelebileceğini sanmıyorum. Yolda yakalarlar onu," diye tekrarladı babam uzun uzun düşündükten sonra. Bardağını yıkamak için ayağa kalktı. Kendi kendime mırıldanmaya başladım, gülmek ya da kahkaha atmak isteyip de kendimi tuttuğumda böyle mırıldanırdım hep. Babam bana baktı. "Ben çalışma odama

gidiyorum. Kapıları kilitlemeyi unutma e mi?"

"Tamam," dedim başımı sallayarak.

"İyi geceler."

Babam mutfaktan çıktı. Oturduğum yerden malama bakıyordum. Üzerine kuru kum zerreleri yapışmıştı, silkeledim. Çalışma odası. İsteyip de hâlâ yapamadığım az sayıdaki şeylerden biri de bizim moruğun çalışma odasına girmek. Kileri en azından gördüm, bir iki kez içine bile girdim; birinci ve ikinci kattaki bütün odaları biliyorum; tavan arası tamamen benim, Eşekarısı Fabrikasının yeri de orası; ama birinci kattaki o odayı hiç bilmiyorum, bir kere bile içini görmedim.

Orada bazı kimyasal maddeler olduğunu ve babamın deneyler filan yaptığını tahmin ediyorum, ama odanın tam olarak nasıl olduğu ve onun içeride ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok. Bir iki tuhaf koku ve babamın bastonunun takırtısı dışında dışarıya sızan hiçbir şey yok.

Malanın uzun sapını sıvazladım, acaba babam bastonuna bir isim takmış mıydı? Sanmam. Benim kadar önem vermiyor eşyalara. Ben onların önemli olduğunu biliyorum.

Bence çalışma odasında bir sır gizli. Bir iki kere bunu ima eder gibi yaptı, sadece soru sormak istememi sağlayacak kadar ipucu verdi, yani soru sormak istediğimi biliyor. Tabii sormuyorum; çünkü doğru düzgün cevap vermez. Söylese söylese bir araba yalan söyler, çünkü bana anlatırsa sır sır olmaktan çıkar; ayrıca ben büyüdükçe üzerimde etkili olabilmek için her yolu denemesi gerektiğini benim gibi o da gayet iyi biliyor; artık çocuk değilim. Kafasındaki baba-oğul ilişkisine hâkim olduğunu düşünmesini sağlayan yegâne şey bu sahte güç parçacıkları. Gerçekten de acınası bir durum; ama bütün o küçük oyunları, sırları ve beni inciten sözleriyle güvenliğini korumaya çalışıyor.

Tahta iskemleye sırtımı dayayıp gerindim. Mutfağın kokusu hoşuma gidiyor. Yemek kokusu, botlarımıza yapışmış çamurun kokusu ve zaman zaman kilerden gelen hafif barut kokusu âdeta içimi titretiyor, onları düşününce kendimi iyi hissediyorum. Yağmur yağıp da giysilerimiz ıslandığında koku değişiyor. Kışın, büyük siyah soba talaş ve tezek kokan bir ısı pompalıyor odaya, her şeyin dumanı tütüyor ve yağmur camları dövüyor. O zaman rahat hisse-

diyor insan kendini, kuyruğuna sarınmış kocaman bir kedi gibi mayıştırıyor insanı o kuytuda olma hissi. Bazen bir kedimiz olsun istiyorum. Şimdiye kadar bir kedinin sadece kafasına sahip oldum, onu da martılar kaptı.

Koridoru geçip büyüğümü yapmak için tuvalete girdim. Çişim gelmemişti; çünkü bütün gün Kazıkların üzerine işeyip durmuştum, onlara kokumu ve gücümü bulaştırmak için.

Orada oturup başına böylesi tatsız şeyler gelen Eric'i düşündüm. Zavallı kaçık pezevenk. Her zamanki gibi, ben olsam ne yapardım diye düşündüm. Ama onun yerinde olamazdım. Ben burada kalmıştım, uzaklara giden Eric'ti ve bütün o olaylar başına orada gelmişti, işte bu kadar. Ben benim, burası da burası.

Babamı duymak için kulak kesildim. Belki de hemen yatmıştı. Genellikle, benim yatak odamın da bulunduğu ikinci kattaki büyük yatak odası yerine çalışma odasında uyur. Belki de o odanın pek hoş olmayan (ya da çok hoş olan) bazı anıları var onda. Her neyse, horlama filan duymadım.

Tuvalette mutlaka oturmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Talihsiz sakatlığım yüzünden kahrolası bir kadın gibi oturmam gerekiyor hep, ama nefret ediyorum. Bazen Cauldhame Arması'nda ayakta yapmaya çalışıyorum, ama çoğu ellerime ya da bacaklarıma akıyor.

Ikındım. Şlap. Yukarıya biraz su sıçrayıp kıçıma değdi ve tam o anda telefon çaldı.

"Siktir," dedim, sonra kendi kendime güldüm. Hemen kıçımı silip pantolonumu çektim, bir yandan da kapının zincirini çıkarıyordum, sonra fermuarımı çekerek kendimi koridora attım. Tek telefonumuzun durduğu birinci katın sahanlığına çıktım. Babamı durmadan bir iki telefon daha almaya ikna etmeye çalışıyorum, ama bunu gerektirecek kadar çok aranmadığımızı söylüyor. Arayan her kimse, kapatmadan önce yetiştim. Babam ortalıkta görünmüyordu.

"Alo," dedim. Telefon kulübesinden aranıyordu.

"Gıırrrç!" diye bağırdı öte taraftan biri. Ahizeyi kulağımdan çekip şaşkın şaşkın baktım. Metalik çığlıkların ardı arkası kesilmiyordu. Bittiğinde ahizeyi tekrar kulağıma dayadım.

"Porteneil 531," dedim soğuk bir sesle.

"Frank! Frank! Benim. Ben! Selam! Selam!"

"Bu hat yankı mı yapıyor yoksa her şeyi iki kere mi söylüyorsun?" dedim. Eric'in sesini tanımıştım.

"İkisi de! Ha ha ha ha ha!"

"Merhaba Eric. Neredesin?"

"Burada! Sen neredesin?"

"Burada."

"İkimiz de buradaysak neden telefonda konuşuyoruz ki?"

"Jeton düşmeden nerede olduğunu söyle."

"Madem *buradasın* bilmen lazım. Nerede olduğunu bilmiyor musun?" Kıkırdamaya başladı.

Sakin bir sesle, "Salak salak konuşma Eric" dedim.

"Salak salak konuşmuyorum. Sana nerede olduğumu söylemeyeceğim; hemen gider Angus'a söylersin o da polise, sonra da gelip beni o boktan hastaneye geri götürürler."

"Üç harfli kelimeler kullanma. Hoşlanmıyorum, biliyorsun. Tabii ki babama söylemeyeceğim."

" 'Boktan' üç harfli bir kelime değil, tam... altı harfli. Senin uğurlu sayın değil miydi bu?"

"Hayır. Bak, uğraştırma da nerede olduğunu söyle. Bilmek istiyorum."

"Uğurlu sayının ne olduğunu söylersen sana nerede olduğumu söylerim."

"Uğurlu sayım *e*"

"O sayı değil. Harf."

"Sayı. Bir ondalık sayıyı temsil ediyor: 2.718..."

"Hile yapıyorsun. Tamsayı söyle."

"Bunu baştan söylememiştin," dedim, içimi çekerek telefonun biplediğini ve Eric'in biraz daha para attığını duydum. "Seni ben arayayım mı?"

"Ho-ho. Numarayı ağzımdan o kadar kolay alamazsın. Eee nasılsın?"

"İyi. Ya sen?"

"Deliyim, nasıl olayım?" dedi kızgın bir sesle. Elimde olmadan gülümsedim.

"Herhalde buraya geliyorsun? Eğer öyleyse lütfen yolda köpek filan yakma tamam mı?"

"Ne diyosun sen? Konuştuğun kişi benim. Eric. Ben köpek möpek yakmam!" Bağırmaya başladı. "O boktan köpekleri yakmam ben! Sen beni ne sanıyorsun? Beni o boktan köpekleri yakmakla suçlamaya kalkma sakın, piç kurusu! *Piç kurusu*!"

"Tamam Eric, Affedersin, affedersin," dedim hızlı hızlı. "Sadece başına bir iş gelsin istemiyorum; dikkat et. İnsanları sinirlendirecek bir şey yapma. Bazen fena halde duyarlı olabiliyorlar..."

"Tamam...," dedi. Soluklarını dinledim, sonra sesi değişti. "Evet, eve geliyorum. Kısa süreliğine, siz nasılsınız göreyim diye. Herhalde sen ve moruktan başka kimse yoktur orada değil mi?"

"Evet, sadece ikimiz. Bir an önce gel de görüşelim."

"Olur." Biraz sessiz kaldı. "Neden hiç ziyaretime gelmedin?"

"Ben... ben babamın Noel'de seni görmeye geldiğini sanıyordum."

"Öyle mi? İyi de... *sen* neden hiç gelmedin?" Sesi ağlamaklıydı. Ağırlığımı öteki bacağıma verdim, sahanlığa ve merdivenlere göz attım, babamı tırabzana yaslanmış bana bakarken göreceğimi umuyordum ya da beni gizlice dinleyebilmek için dikildiği üst kat sahanlığının duvarına gölgesi vurmuş olacaktı.

"Adadan uzun süreliğine ayrılamıyorum, Eric. Kusura bakma, ama ne zaman uzaklaşsam midem düğümleniyor sanki. O kadar uzağa gidemiyorum, hele geceyi geçirmek için asla... yapamıyorum işte. Seni görmek istiyorum, ama çok uzaktasın."

"Yakınlaşıyorum." Kendine güvenini yeniden kazanmıştı.

"Güzel. Ne kadar uzaktasın?"

"Sana söylemeyeceğim."

"Ben sana uğurlu sayımı söyledim ama."

"Yalan söylemiştim. Nerede olduğumu söylemeyeceğim."

"Ama bu ..."

"Kapatıyorum."

"Babamla konuşmayacak mısın?"

"Daha değil. Daha yakına geldiğimde konuşurum, çok yakına. Şimdi gidiyorum. Görüşürüz. Kendine iyi bak."

"Asıl *sen* kendine iyi bak."

"Neden endişeleniyorsun ki? Bana bir şey olmaz. Ne olacak ki?"

"İnsanları kızdıracak bir şey yapma. Biliyorsun; yani sinirleni-

yorlar. Özellikle de evcil hayvanlar konusunda. Yani, ben ..."

"Ne? *Ne*? Evcil hayvan mı?" diye bağırdı.

"Hayır! Bak demek istediğim..."

"Pislik!" diye bağırdı. "Beni yine köpekleri yakmakla suçluyorsun, değil mi? Çocukların ağızlarına kurt ve solucan tıkıp üzerlerine işediğimi de söylüyorlardır herhalde, öyle mi haa" diye haykırdı.

"Şey," dedim telefonun kordonuyla oynayarak, "madem konuyu buraya getirdin..."

"Piç kurusu! *Piç kurusu*! Pislik herif! Seni geberticem! Sen..." Sesi duyulmaz oldu, telefonu yine kulağımdan çekmek zorunda kaldım; çünkü ahizeyi telefon kulübesinin duvarlarına vurmaya başlamıştı. Darbe seslerini jetonun düştüğünü haber veren bip bipler takip etti. Telefonu kapadım.

Yukarı baktım, ama babam hâlâ görünürde yoktu. Emekleyerek merdiveni tırmanıp başımı parmaklıkların arasından uzattım, ama sahanlık boştu. İçimi çekerek basamağa oturdum. Telefonda Eric'i idare edemediğimi hissediyordum. İnsanlarla ilişkilerim pek iyi değildir zaten, her ne kadar Eric ağabeyim olsa da onu senelerdir görmemiştim, yani delirdiğinden beri.

Kalkıp mutfağa döndüm, kapıyı kilitleyip eşyalarımı toparladıktan sonra banyoya gittim. Odama gidip televizyon seyretmeye ya da radyo dinlemeye ve bir an önce uyumaya karar vermiştim, böylece sabah şafak vakti kalkıp Fabrika için bir eşekarısı yakalayabilecektim.

Yatağımda yatıp radyoda çalan John Peel'i, rüzgârın evin çevresinde çıkardığı sesi ve kumsaldan gelen dalga seslerini dinledim. Yatağımın altından evde mayaladığım biranın ekşi kokusu geliyordu.

Yine Kurban Kazıklarını düşündüm; uzun uzadıya, her birini gözümde canlandırarak, konumlarını ve üstlerine takılı olan şeyleri hatırlayarak, o görmeyen gözlerin baktığı yerleri zihnimde canlandırarak ve monitördeki görüntüleri izleyen bir güvenlik görevlisinin kameraları değiştirmesi gibi manzaraları birbiri ardına ekleyerek. Her şey yerli yerindeydi. Ölü nöbetçilerim, ölümün getirdiği basit; ama nihai teslimiyetle gücüm altına aldığım uzantılarım bana

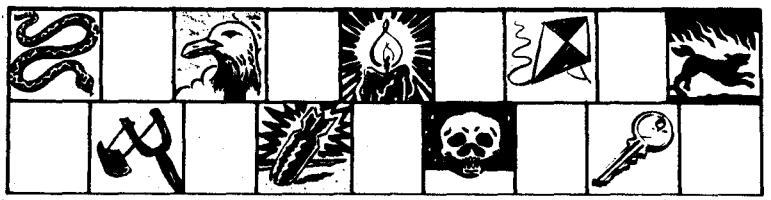
ya da adaya zarar verebilecek hiçbir şey hissetmiyorlardı.

Gözlerimi açıp başucu lambasını tekrar yaktım. Odanın karşı köşesindeki tuvalet masasının aynasından yansıyan görüntüme baktım. Battaniyenin üzerinde yatıyordum, ayağımda bir tek donum vardı.

Çok şişmanım. Bu o kadar kötü bir şey değil, benim suçum da değil; ama yine de görünmek istediğim gibi görünmüyorum. Tombulun tekiyim. Güçlü kuvvetli, ama etli butlu. Karanlık ve kötü bir görünüşüm olmasını isterdim, görünmem gerektiği gibi yani; o küçük kaza olmasaydı öyle görünebilirdim de. Beni görseniz üç kişiyi öldürdü demezsiniz. Haksızlık bu.

Işığı tekrar kapadım. Oda zifiri karanlıktı, gözlerim karanlığa alışamadığından yıldızların aydınlığını da göremiyordum. Şu radyolu saatlerden aldırsam iyi olacak galiba, ama eski pirinç çalar saatimi de çok seviyorum. Bir keresinde bakır rengi zillerinin ikisine de birer eşekarısı bağlamıştım, böylece sabah saat çaldığında o küçük çekiç ikisini de ezecekti.

Hep saat çalmadan önce uyanırım, izlemek zorunda kalmıştım.

II.
Yılan Parkı

Eşekarısının küllerini toplayıp kibrit kutusuna koydum ve babamla Eric'in eski bir fotoğrafına sardım. Resimde babamın elinde birinci karısının, yani Eric'in annesinin kocaman bir fotoğrafı vardı ve bir tek o gülümsüyordu. Babam abus bir suratla kameraya bakıyordu. Küçük Eric burnunu karıştırarak etrafı seyrediyordu, sıkıntılı bir hali vardı.

Sabah serin ve ayıltıcıydı. Dağların aşağılarındaki ormanların üzerinde sis vardı, Kuzey Denizi'ndeyse pus. Ağzımla jet sesi çıkarıp dürbünümü ve çantamı iki yanıma bastırarak, sert ve ıslak kumun üzerinde deli gibi koştum. Sığınağın hizasına geldiğimde kumsaldan içeri saptım ve yavaşlayarak kendimi yumuşak, beyaz kumların üzerine attım. Denizin ve nehrin kıyıya attıklarına baktım

ama saklamaya değer, ilginç bir şey yoktu; ölü bir denizanası sadece, dört solgun halkası olan mor bir yığın. Bu yığının üzerinden uçmak için rotamı biraz değiştirdim, "Takatakatakataka! Tırrrtakatakataka!" yanına yaklaşınca tekmeyi yapıştırdım, bir jöle ve kum bulutu yükseldi. "Brooom!" diye bir patlama sesi yaptım. Tekrar yola koyulup Sığınağa yöneldim.

Kazıklar iyi vaziyetteydi. Baş ve gövde çantasına ihtiyacım olmayacaktı. Hepsini tek tek gezmeye verdim bütün sabahımı; kâğıttan tabutu içindeki ölü eşekarısını daha önce planladığım gibi iki önemli Kazığın arasına gömmek yerine köprünün ada tarafının yakınındaki patikanın yanına gömdüm. Oraya varınca köprüyü tutan halatlardan anakaradaki direğe tırmanıp etrafa baktım. Evin çatısı ve tavanarası pencerelerinden biri görünüyordu. Aynı zamanda Porteneil'deki İskoç Kilisesinin kulesi ve kasabadaki bacalardan yükselen duman da görülüyordu. Sol göğüs cebimden çakımı çıkarıp sol elimin başparmağına dikkatlice bir çizik attım. Çıkan kırmızı sıvıyı köprünün iplerini tutan iki büyük direğin arasında enlemesine duran kalasın üzerine sürdükten sonra çantamdan antiseptik çıkarıp küçük yaranın üzerine sürdüm. Sonra aşağıya inip bir gün önce levhayı vurmak için kullandığım saçmayı buldum.

İlk Bayan Cauldhame, yani Eric'in annesi Mary onu evde doğururken ölmüş. Eric'in kafası biraz fazla büyük gelmiş; kadın kanama yüzünden 1960'ta gelin yatağında ölmüş. Eric hayatı boyunca şiddetli migren ağrıları çekti, ben de bu illetin dünyaya geliş tarzından kaynaklandığını düşündüm hep. Şu migren ve annesinin ölmesi hikâyelerinin Eric'in Başına Gelenlerle fazlasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum. Zavallı talihsiz çocuk; tek hatası yanlış zamanda yanlış yerde olmasıydı ve tesadüf eseri belki de başka birini böylesi etkilemeyecek son derece nahoş bir şey gelmişti başına. Ama buradan ayrılırken insanın göze alması gereken bir risk bu.

Düşünüyorum da bu, Eric'in de birini öldürmüş olduğunu gösteriyor. Ben ailedeki tek katil olduğumu düşünüyordum; ama bizim Eric, daha nefes bile almadan önce annesini öldürerek beni tuş etmiş. Kasti bir davranış olmadığını kabul ediyorum, ama kasti olup olmaması o kadar da önemli değil.

Fabrika yangından söz etti.

Hâlâ bunu düşünüyordum, ne anlama geldiğini. En açık yoru-

mu Eric'in bir iki köpek yakacağıydı, ama buna kesin diyemeyecek kadar iyi biliyordum Fabrikanın girdi çıktısını; başka bir şeyler daha olduğundan şüphe ediyordum.

Bir bakıma Eric'in geri dönmesini pek istemiyordum. Bir iki haftaya kadar bir Savaş yapmayı düşünüyordum, ama Eric er ya da geç ortaya çıkacağı için bundan vazgeçtim. Aylardır doğru düzgün bir Savaş yapamamıştım; sonuncusu Sıradan Askerler Aerosollere karşı savaşıydı. Senaryoda, tankları, silahları, kamyonları, teçhizatları, helikopterleri ve botlarıyla 72'ye 1 oranında küçültülmüş ordular Aerosol İstilasına karşı birleşiyorlardı. Aerosolleri durdurmak neredeyse imkânsızdı. Askerler, silahları ve teçhizatları ya yanıyor ya da eriyordu, ama bir gün cesur bir asker üssüne geri döndüğünde Aerosollerin üslerinin nehrin içerilerinde bir koyda bir kayanın altına demirlemiş ekmek tahtası olduğu haberini getirmişti. Bir komando timi tam zamanında oraya gidip üssü tuzla buz etti ve üzerindeki kayayı imha etmeyi de ihmal etmedi. Her şeyi tam olan, hatta sonu diğerlerinden daha cafcaflı olan iyi bir Savaştı (o akşam eve döndüğümde babam patlamanın ve dumanların nereden geldiğini sormadan edememişti), ama uzun zaman geçti üzerinden.

Zaten Eric böyle yola koyulmuşken yeni bir Savaşa girişmek de pek iyi bir fikir değildi; çünkü tam orta yerinde bırakıp gerçek dünyaya dönmek gerekecekti. Düşmanca duyguları bir süreliğine ertelemenin iyi olacağına karar verdim. Bunun yerine önemli Kazıklara kıymetli sıvılar sürdükten sonra bir baraj inşaatına koyuldum.

Küçükken bir baraj inşa ederek evi kurtarmayı hayal ederdim. Kum tepelerinin üzerindeki otlar tutuşacaktı ya da bir uçak düşecekti, bir kanal yardımıyla barajdan aldığım suyu eve naklederek bodrumdaki barutun patlamasını engelleyen de ben olacaktım. Bir zamanlar en büyük isteğim babama bir ekskavatör aldırmaktı, böylece *gerçekten* büyük barajlar yapabilecektim. Ama artık baraj yapmayı daha ince, hatta metafizik bir şey olarak görüyorum. Suya karşı asla zafer kazanılamayacağını fark ettim; sonunda hep o kazanıyor, sızıyor, süzülüyor, dolduruyor, çukur açıyor ve üstten aşıp gidiyor. Aslında tek yapabileceğin onun yolunu değiştirmek ya da akışını bir süreliğine durdurmak; aslında yapmak istemediği bir

şeyi yapmaya onu ikna etmek. İşin keyfi onun gitmek istediği yerle (yerçekimi ve üzerinde yol aldığı maddeye uygun olarak) senin onunla yapmak istediğin şey arasında bir orta yol bulmakta.

Bence baraj yapmak kadar zevkli pek az şey var hayatta. Bana üzerinde pek fazla bitki olmayan, hafif meyilli geniş bir kumsal verin, bir de orta boy bir dere ne zaman olursa olsun gün boyu mutlu etmeye yeter bu beni.

Bu sırada güneş iyice yükselmiş, ben de ceketimi çıkarıp çantamın ve dürbünümün yanına koymuştum. Hızlı kürek darbeleriyle kumu eşeleyip kazarak dev bir üçlü baraj yapmaya başladım. Kuzey Deresi'ndeki suya ket vuran ana bent seksen adım genişliğindeydi; seçtiğim konum için bu rekor sayılırdı. Suyun yönünü değiştirmek için her zaman kullandığım metal parçayı kullandım, onu en iyi baraj inşa bölgesine yakın kum tepelerinin içlerine gömüyordum; *pièce de résistance** ise tabanına denizin sürüklediği şeyler arasında bulduğum siyah bir çöp torbasını döşediğim kemerli su yoluydu. Barajın yukarısında yaptığım üçlü drenaj kanalının üzerinden taşıyordu suyu bu yol. Barajın aşağısına yolları, artık iyice cılızlamış suyun üzerindeki köprüsü ve kilisesi ile tam tekmil küçük bir köy yaptım.

Güzel, büyük bir barajı imha etmek, hatta öylece taşmaya bırakmak bile onu planlayıp inşa etmek kadar keyifliydi neredeyse. Köydeki insanları temsilen her zamanki gibi küçük deniz kabukları kullandım. Yine her zamanki gibi, baraj yıkıldığında deniz kabuklarından eser kalmadı; hepsi batıp sürüklendi ki bu herkesin öldüğü anlamına geliyordu.

Artık iyice acıkmıştım, kollarım ağrımaya başlamıştı, ellerim de kürek sallayıp kumları kazmaktan kıpkırmızı kesilmişti. Denize doğru akan çamurlu ve enkazlı seli izledikten sonra eve döndüm.

"Dün telefonla konuştun gibime geldi, öyle mi?" dedi babam.

Başımı salladım. "Yooo."

Mutfakta oturmuş yemeğimizi yiyorduk. Benim önümde yahni,

* (Fr.) Yemekte çıkarılan büyük et yemeği, burada yapının en temel kısmı anlamında (ç.n.)

babamınsa esmer pirinç ve deniz ürünleri salatası vardı. Kasaba Kıyafetlerini kuşanmıştı; kahverengi ayakkabılar, kahverengi üç parçalı tüvit takımı ve masanın üzerinde duran kahverengi kasketi. Saatime bakınca günlerden perşembe olduğunu gördüm. Perşembeleri bir yere gitmesi hiç de âdetten değildi, ister Porteneil, ister daha ötesi olsun. Nereye gideceğini sormayacaktım; çünkü yalan söylerdi. Eskiden nereye gittiğini sorduğumda bana, "Phucke'ye" derdi, Inverness'in kuzeyinde küçük bir kasaba olduğunu söylüyordu bunun. Ancak seneler sonra, insanların bana garip garip bakmasından anladım gerçeği.

"Bugün dışardayım," dedi pirinç ve salata. Başımı "iyi" gibilerden sallayınca konuşmayı sürdürdü: "Gecikebilirim."

Belki de Porteneil'e gidip Rock Oteli'nde kafayı çekecekti ya da hep gizli tuttuğu birtakım işler yapmak için Inverness'e gidiyordu, ama ben bu yolculuğun Eric'le alakalı olduğundan şüpheleniyordum.

"Tamam," dedim.

"Ben anahtarımı yanıma alırım, sen istersen kapıları kilitle." Bıçağıyla çatalını boş tabağına bırakıp geri kazanılmış kâğıttan yapılmış kahverengi peçeteyle ağzını sildi. "Her yeri sürgüleme tamam mı?"

"Tamam."

"Akşam kendine yiyecek bir şeyler hazırlarsın değil mi?"

Bir yandan yemeğimi yerken ona bakmadan "olur" anlamında başımı salladım.

"Bulaşıkları da yıkarsın herhalde?"

Yine başımı salladım.

"Diggs'in yeniden geleceğini sanmıyorum; ama gelirse ona görünmemeye çalış."

"Merak etme," dedim ve içimi çektim.

"Mesele yok öyleyse," dedi ve ayağa kalktı.

"Hı hı," dedim yahnimin son parçasını ağzıma atarken.

"Ben çıkıyorum öyleyse."

Kafamı kaldırdığımda, şapkasını başına takmış mutfağı gözden geçirerek ceplerini yokluyordu. Yeniden bana bakıp başını salladı.

"Güle güle," dedim.

"Hadi eyvallah."

"Görüşürüz."

"Evet." Arkasını döndü, tekrar geri döndü, mutfağa bir daha baktı, sonra başını iki yana sallayarak kapıya yöneldi ve çıkarken çamaşır makinesinin yanından bastonunu aldı. Kapının kapandığını duydum, sonra sessizlik. İçimi çektim.

Bir iki dakika bekledikten sonra iyice silip süpürdüğüm tabağımın başından kalkarak kum tepeleri arasından köprüye uzanan patikayı gören salona geçtim. Babam başını öne eğmiş, bastonunu sallarken endişeyle iki yana yalpa vurarak hızlı hızlı patikada ilerliyordu. Bastonuyla yol kenarındaki yabançiçeklerine vurdu.

Yukarıya koştum, yolda durup sahanlığın küçük penceresinden babamın köprüden önceki son kum tepesinin ardında kayboluşunu izledim, sonra üst kata koşup çalışma odasının kapı kulpuna hızla asıldım. Kapı sapasağlamdı; bir milimetre bile oynamadı. Günün birinde unutacağından emindim, ama bugün unutmamıştı.

Yemeğimi yiyip bulaşığı yıkadıktan sonra odama giderek evde yaptığım birayı yokladım ve havalı tüfeğimi aldım. Ceketimin ceplerini yeterli sayıda saçmayla doldurduktan sonra evden dosdoğru nehrin büyük bir koluyla kasaba çöplüğü arasında kalan, anakaradaki Tavşan Arazisine geçtim.

Tüfeği kullanmayı sevmiyorum; benim için biraz fazla hatasız. Sapan insanın İçinde olan bir şey, insanın onunla tekvücut olması gerekiyor. Kendini kötü hissetin mi hedefi vuramazsın; ya da yanlış bir şey yaptığını hissedersen yine vuramazsın. Eğer bir tüfeği kalçadan ateşlemiyorsan tamamıyla Dışındadır; nişan alır ateşlersin iş tamam, tabii hedef gözden kaybolmazsa ya da çok fazla rüzgâr yoksa. Silahı doğrulttun mu bütün güç elinin altındadır, parmağının bir hareketiyle salıverilmeyi bekler. Bir sapan son ana kadar seninle birlikte yaşar; gerilmiş vaziyette ellerinde durur, seninle nefes alır, atılmaya, vınlamaya ve fırlamaya hazır seninle hareket eder ve seni çok dramatik bir vaziyette bırakır; taşın hedefini bulmak için havada çizdiği karanlık eğriyi, o muhteşem tak sesini duymak için beklerken elin kolun kasılır.

Ama tavşan peşindeysen, hele Arazideki o kurnaz küçük piçkurularının peşindeysen her yolu denemek zorundasın. Tek bir atışla hemen deliklerine kaçışırlar. Tüfeğin sesi onları kaçırtacak kadar

yüksektir; ama ilk atışta vurmanı sağlayacak rahatlığı veren, âdeta cerrahi bir alettir aynı zamanda.

Bildiğim kadarıyla talihsiz akrabalarımın hiçbiri bir silahla öldürülmedi. Cauldhameler ve eşleri türlü garip biçimlerde öte tarafı boyladılar, ama bildiğim kadarıyla hiçbirinin biletini bir tüfek kesmedi.

Teknik olarak kendi bölgemin sonu demek olan köprünün öte tarafına geçip düşünerek, hissederek, dinleyerek, bakarak ve koklayarak bir süre kımıldamadan durdum. Her şey yerli yerinde gibiydi.

Kendi öldürdüklerim dışında (onları öldürdüğümde hepsi de hemen hemen benimle aynı yaşlardaydılar), Yaradanlarına (artık nasıl tahayyül ediyorlarsa) tuhaf şekilde kavuşan en azından üç akrabamız olduğunu biliyordum. Babamın en büyük ağabeyi Leviticus Cauldhame, Güney Afrika'ya göç edip 1954'te orada bir çiftlik satın almış. Leviticus öyle salak öyle salakmış ki onda beyin olduğu ancak bunasaymış anlaşılırmış. Muhafazakârlar kendilerinden önceki İşçi Partisi hükümetinin yaptığı Sosyalist reformları değiştirmedi diye terk etmiş İskoçya'yı: Demiryolları hâlâ devletin elindeymiş, refah devleti hastalıktan kaynaklanan doğal ölümlerin önünü aldığı için işçi sınıfı sinekler gibi üremekteymiş; madenler devlete aitmiş... dayanılmaz bir durum. Babama yazdığı mektupların bazılarını okumuştum. Leviticus ülkeden memnunmuş, ama etrafta fazlaca zenci olduğundan şikâyetçiymiş. İlk birkaç mektubunda ayrımcı kalkınma politikasından "apart-hate"* diye söz ediyor, sonra birisi onu yanlış yazdığı konusunda uyarmış olmalı ki değiştirmiş. Eminim babam uyarmamıştır.

Günün birinde Leviticus alışverişini yapmış Johannesburg'daki polis merkezinin önündeki kaldırımdan geçmekteymiş ki çılgın, katil bir zenci bilinçsizce kendini en üst kattan aşağıya atmış ve her nasılsa düşerken de bütün tırnaklarını sökmeyi ihmal etmemiş. Benim masum ve talihsiz amcama çarpıp onu ölümüne yaralamış, zavallı amcacığımın hastanedeki son sözleri, "Tanrım, pezevenkler uçmayı da öğrenmiş..." olmuş, girdiği koma bu sözlerine noktayı koymuş.

Karşıdaki kasaba çöplüğünden ince bir duman yükseliyordu. Bugün o kadar uzağa gitmeyecektim, ama bazen çöpleri etrafa yay-

* Doğrusu "apartheid" olacak. "Hate" "nefret" anlamına gelir. (ç.n.)

mak için kullandıkları buldozerin gürültüsünü duyabiliyordum.

Bir süredir çöplüğe gitmemiştim, yani artık Porteneil'in namuslu insanlarının neler attığını görmek için gitmenin zamanı gelmişti. Geçen Savaşta kullandığım eski aerosolleri de orada bulmuştum, Kadranı dahil Eşekarısı Fabrikasının birçok mühim parçasını da.

Dayım Athelwald Trapley, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Amerika'ya göç etmişti. Bir sigorta şirketinde iyi bir iş bulduktan sonra bir kadına takılınca Fort Worth'ta bir karavan parkında kırık bir kalple hayatına son verirken bulmuş kendini.

Ocağın ve ısıtıcının gazını açıp her ikisini de yakmadan sonunu beklemeye başlamış. Sinirli olduğunu tahmin etmek güç değil; herhalde biraz dalgın ve üzgünmüş de, hem sevgilisinin kendisini terk etmesinden hem de kendisinin terk-i diyar edecek olmasından; bir anlık düşüncesizlikle her zamanki alışkanlığına yenik düşüp sakinleşmek için bir Marlboro yakmış.

Tepeden tırnağa alevler içinde yanan karavan kalıntısından kendini dışarı atmış çığlık çığlığa. Niyeti acısızca ölmekmiş; diri diri yanmak değil. Karavanın arkasında duran yağmur suyu dolu yüz seksen litrelik yağ fıçısına balıklama dalmış. Kollarını kendini kaldırabileceği bir pozisyona getirmeye çalışırken kabarcıklar çıkararak ve ince bacaklarını acıklı acıklı havada sallayarak sıkıştığı yerde boğulmuş.

Tavşan Arazisine bakan çimenlik tepeye yirmi metre kadar kala Sessiz Koşu düzenine geçtim; taşıdığım şeylerin ses çıkarmamasına özen göstererek uzun otlar ve sazlar arasında hırsız gibi sessiz adımlarla ilerlemeye başladım. O küçük musibetleri olabildiğince erken yakalamak niyetindeydim, ama gerekirse gün batana kadar bekleyebilirdim de.

Sessizce emekleyerek yamaca tırmandım; otlar göğsüme ve göbeğime sürtünüyor, bacaklarım gövdemin yükü altında geriliyordu. Rüzgârı karşıma almıştım tabii ki; küçük gürültüleri örtecek kadar güçlüydü esinti. Görebildiğim kadarıyla ortalıkta hiç nöbetçi tavşan yoktu. Tepeye iki metre kala durup çelik naylon karışımı saçmayı tüfeğe sürdüm. Gözlerimi kapatıp gerilmiş olan yayı ve parlak namlunun dibinde duran küçük mermiyi düşündüm. Sonra tepenin üzerine doğru sürünerek ilerledim.

Başta beklemek zorunda kalacağımı düşünüyordum. Arazi ikin-

di güneşinde bomboş görünüyordu, sadece rüzgârın kımıldattığı otlar hareket ediyordu. Delikleri, küçük tümsekleri, dışkı kümelerini ve deliklerin çoğunun bulunduğu karşı kıyının yamacındaki karaçalıları görebiliyordum; orada koşuşan tavşanlar otlar içinde küçücük tüneller açıyorlardı, ama kendilerinden eser yoktu. Kasabalı çocuklar karaçalılar arasındaki bu tünellere kurarlardı tuzaklarını. Ama çocukları o tuzakları kurarken gördüğümden telden yapılmış kementlerini bulup bozuyor ya da tuzakları kontrol etmek için geldikleri yollara yerleştiriyordum. Herhangi birinin kendi tuzağına yakalanıp yakalanmadığını bilmiyorum, ama yerde sürünürken burunlarını o tuzaklara kaptırmalarını görmeyi çok isterdim. Zaten artık pek tuzak kuran kalmadı; sanırım modası geçmiş olmalı, çünkü artık duvarlara sprey boyalarla sloganlar yazmayı, tiner çekmeyi ya da birileriyle yatmaya çalışmayı tercih ediyorlar.

Hayvanlar beni pek şaşırtmaz, ama bu seferki farklıydı; onu fark ettiğimde donakaldım. Deminden beri oradaydı herhalde, Arazinin çukur yerinin kenarında durmuş kıpırdamadan dik dik bana bakıyordu, ama onu daha önce fark etmemiştim. Fark ettiğimde de onun hareketsizliği beni de bir an hareketsiz bıraktı. Görünür bir hareket yapmaksızın içten içe başımı salladım; bu büyük erkeğin tam da Kazıklara geçirmeye layık bir kafası vardı. Hayvanın doldurulmuş bir tavşandan hiç farkı yoktu ve gözünü bile kırpmadan, küçücük burnunu oynatmadan, kulaklarını kıpırdatmadan gözümün içine bakıyordu. Gözlerimi ondan bir an olsun ayırmadan, tüfeği rüzgârda sallanan bir ot gibi bir o yana bir bu yana yatırarak önüme aldım. Tüfeği omzuma, yanağımı da tüfeğe dayamam en azından bir dakika sürdü, hayvan hâlâ milim kıpırdamamıştı.

Tüfeğin dört bölmeli dürbününde dört kat büyümüş olan kafası daha da etkileyici görünüyordu, bir o kadar da hareketsiz. Birden bire onun doldurulmuş bir tavşan olabileceğini düşünerek, kaşlarımı çatıp kafamı kaldırdım; belki de birisi benimle dalga geçiyordu. Kasabanın çocukları belki. Ya da babam. Herhalde henüz Eric gelmiş olamazdı. Çok salakça bir şeydi bu; kafamı hayvana doğal görünemeyecek kadar hızlı çevirince işkillenip pır diye gözden kayboldu. Düşünmeden kafamı indirip silahı doğrulttum. Doğru pozisyonu alacak, nefesimi tutacak ve tetiğe yavaşça basacak vaktim yoktu; fırlayıp ateş eder etmez dengemi sağlayamayıp iki elim de

tüfeğin üzerinde, onu kumdan korumaya çalışarak aşağı doğru yuvarlanmaya başladım.

Tüfeği havada tutmaya çalışarak nefes nefese, sırtım kuma gömülü, kafamı kaldırdığımda tavşanı göremedim. Tüfeği dizlerime vurup, "Kahretsin!" dedim kendi kendime.

Hayvan bir deliğe de kaçmamıştı ama. Deliklerin yakınında bile değildi. Uzun sıçrayışlarla ve her havalanışında âdeta titreyerek dosdoğru üzerime geliyordu. Bir mermi gibi bana yönelmişti, başını sallıyordu, dudakları geri kıvrılmıştı, ölü ya da diri hiçbir tavşanda görmediğim denli uzun ve sarı dişleri vardı. Gözleri sümüklü böcek gibi helezonluydu. Her zıplayışında sırtından kırmızı damlalar dökülüyordu; neredeyse üzerime atlayacaktı, ama ben hâlâ kımıldamadan ona bakıyordum.

Tüfeği tekrar dolduracak zamanım yoktu. Harekete geçtiğimde içgüdülerimden başka silahım yoktu elimde. Ellerim tüfeği bir kenara bırakıp her zamanki gibi kemerimle karnım arasına sıkıştırdığım sapana gitti hemen. Ama acil durum saçmalarım bile ulaşamayacağım bir yerdeydi artık; göz açıp kapayana kadar tavşan üzerime atlayıp dosdoğru gırtlağıma saldırdı.

Onu sapanın lastiğiyle yakalayıp ellerimi havada çaprazladım ve hayvanı başımın üzerinden geri savurarak kendimi arkaya attım, sonra bacaklarımı kullanarak yüzüstü döndüm, onunla yan yanaydık, bir kutup porsuğu gibi olanca kuvvetiyle debelenip duruyordu; kumlu yamaçta gırtlağını siyah lastiğe kaptırmış, yere yapışmıştı. Keskin dişlerini parmaklarıma geçirme çabası içinde kafasını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Tıslayarak lastiği iyice, iyice sıktım. Hayvan debelenip tükürerek bir tavşandan çıkacağını ummadığım keskin bir çığlık attı ve debelenmeyi sürdürdü. O kadar afallamıştım ki şu Doberman kılıklı tavşanın dostlarından oluşmuş bir ordunun arkamdan gelip beni paramparça edeceği hissiyle dönüp geriye baktım.

Kahrolası yaratık ölmüyordu! Lastik gerildikçe geriliyor; ama hayvanın boğazını yeterince sıkamıyordu, ben de tavşan parmağımdan et koparır ya da burnumu ısırır korkusuyla ellerimi kımıldatamıyordum. Kafa atma fikrinden de beni bu kaygı vazgeçirmişti; o dişlerin yakınına kafamı yanaştırmaya hiç mi hiç niyetim yoktu. Belini kırmak için dizimi de kaldıramıyordum; çünkü zaten

yamaçtan kaymak üzereydim, hele tek bacakla hiç tutunma şansım yoktu. Çılgınca bir şeydi! Burası Afrika mı? Alt tarafı bir tavşan, aslan değil ya bu! Neler oluyordu böyle?

Sonunda beni ısırdı; başını beklediğimden daha çok çevirerek sağ işaret parmağımı tam eklem yerinden yakalamıştı.

Sabrım taştı. Bağırarak bütün gücümle lastiğe asıldım ve ellerimle kafamı sallayarak kendimi geri attım. Yuvarlanırken ayağım kuma gömülmüş tüfeğe çarptı.

Kendimi yamacın dibindeki cılız otların arasında yatarken buldum, tavşanın gırtlağını sıkarken parmak eklemlerim bembeyaz kesilmişti, siyah bir ipe atılmış düğüm gibi siyah lastiğin ortasında duran kafasını yüzümün biraz üzerinde iki yana savuruyordum. Hâlâ titrediğim için bu salınımın onun gövdesinden mi yoksa benim gövdemden mi geldiğini çıkaramıyordum. Sonra lastik koptu. Hayvan sol elime yapıştı, lastikse sağ bileğimi kırbaçladı; kollarım aksi yönlere açılıp yere çarptı.

Kafam kumların üzerinde sırtüstü yatıyor, sapana dolanmış siyah lastik kıvrımının ucunda yatan hayvana bakıyordum. Kıpırdamıyordu.

Bakışlarımı gökyüzüne kaldırıp zaferimi kutlarcasına yumruğumu yere indirdim. Tavşana şöyle bir baktıktan sonra ayağa kalkıp başına çöktüm. Ölmüştü; havaya kaldırdığımda kafasının yuvarlanmasından boynunun kırıldığını anladım. Sırtının sol tarafında saçmanın girdiği yer kızıla boyanmıştı. Büyüktü; bir baba kedi kadar; gördüğüm en büyük tavşan. Anlaşılan epeydir tavşanların yanına uğramıyormuşum yoksa bu vahşi yaratıktan haberim olurdu mutlaka.

Parmağımdan sızan kanı emdim. Sapanını, gururum ve neşem, Kara Zalimim, bir *tavşan*'ın gazabına uğramıştı! Bütün bunları unutup ona yeni bir lastik alabilir ya da demirci yaşlı Cameron'dan benim için yeni bir şeyler ayarlamasını rica edebilirdim, ama asla eskisi gibi olmazdı. Ne zaman onu bir hedefe yöneltsem –canlı cansız– bu anı hatırlayacaktım. Kara Zalimin işi bitmişti.

Kuma oturup hızla etrafı kolaçan ettim. Hâlâ tavşan görünmüyordu. Bu pek şaşırtıcı değildi. Kaybedecek zaman yoktu. Böyle bir şeyden sonra yapacak tek şey vardı,

Ayağa kalkıp yamaca gömülü duran tüfeği aldım, yamacın üze-

rine çıkıp etrafa baktıktan sonra her şeyi olduğu gibi bırakmayı göze aldım. Tüfeği iki elimle tutup Tehlike Süratine geçtim, yanlış bir adım atıp da uyluk kemiğimde iki üç kırıkla otların arasına uzanmamak için talihe ve adrenaline güvenerek son hızla adaya giden patikaya vurdum kendimi. Sert dönüşlerde dengemi sağlayabilmek için tüfeği kullanıyordum; hem yer hem de otlar kuru olduğundan pek o kadar da riskli değildi bu hız. Ana patikadan çıkıp bir kum tepesine saptım; öte tarafında eve elektrik ve su taşıyan boru kumdan çıkıp dereyi geçiyordu. Demir çitin üzerinden aşağı betona indikten sonra dar borunun üzerinden koşup adaya atladım.

Eve dönünce doğrudan doğruya kulübeme gittim. Tüfeği bıraktım ve Savaş Çantasının içine şöyle bir göz attıktan sonra kafamdan geçirip ipini de hemen belime bağladım. Kulübeyi kilitleyip nefesim düzene girsin diye köprüye kadar hızlı hızlı yürüdüm. Köprünün ortasındaki dar kapıdan geçtikten sonra atağa kalktım.

Tavşan Arazisinde her şey bıraktığım gibiydi; hayvan sapanın kopmuş lastiğine sarılı yatıyordu, benim debelendiğim yerlerde kumun üzerinde çukurlar açılmıştı. Rüzgâr hâlâ otları ve çiçekleri ağır ağır sallıyordu ve ortalıkta hiç hayvan yoktu; martılar bile henüz leşin yerini bulamamışlardı. Hemen işe koyuldum.

Savaş Çantasından ilk önce yirmi santimlik alarmlı bombayı çıkardım. Hayvanın anüsünü yardım. Bombayı, özellikle de patlayıcı karışımın beyaz kristallerinin kuru olup olmadığını kontrol ettikten sonra naylon bir fitil ve biraz daha patlayıcı ilavesiyle siyah borunun ağzını kapatıp bantladım. Onu hâlâ sıcak olan tavşanın içine sokup hayvanın yüzünü tavşan deliklerine doğru çekerek oturttum. Sonra daha küçük bombalar çıkarıp onları deliklerin ağzına yerleştirdim; üstlerine basarak tünellerin ağzını kapadığımdan sadece fitiller dışarıda kalmıştı. Plastik deterjan şişesini doldurarak ateşleyiciyi hazırladım. Onu tavşan deliklerinin çoğunun bulunduğu yamacın üzerine bıraktıktan sonra bomba koyduğum ilk deliğe gidip çakmağımla fitili yaktım. Burnumda yanan naylon kokusu, gözlerimde ateşiyle ikinci deliğe koştum, bir yandan da saatime bakıyordum. Yerleştirdiğim altı küçük bombayı kırk saniyede ateşlemiştim.

Yamacın tepesinde, deliklerin üzerinde oturuyordum. Alev-püskürtücü güneş ışığında ölgün ölgün yanıyordu, işte tam o sırada

birinci tünel patladı. Titreşimi pantolonumun kıçında hissederek sırıttım. Diğerleri de birbiri ardına eklendi, önce borunun ağzındaki toz bir duman bulutu çıkararak pofluyor sonra da esas patlayıcı gümbürdüyordu. Tavşan Arazisini havaya yükselen kum zerreleri kaplamıştı ve havada dağılan bum bum sesleri. Gülümsedim. Gerçekten de çok az ses çıkıyordu. Evden duyulmazdı mesela. Bombaların neredeyse bütün enerjisi toprakları havalandırmaya ve içerideki havayı sıkıştırmaya harcanıyordu.

İlk tavşanlar sersemlemiş bir halde dışarı çıktılar; burunları kanayan iki tavşan dışında hiçbiri zarar görmemişti; ama sendeliyorlardı, neredeyse düşecek gibiydiler. Alüminyum bir çadır çivisiyle tuttuğum çakmağın iki üç santim üzerinde plastik şişeyi sıkıp dışarı bir parça benzin püskürttüm. Benzin, küçük çelik çakmağın alevinin üzerinden geçerken alev alarak havada gürledi ve ışıldayarak iki tavşanın üzerine indi. Alev alıp düşe kalka koşmaya başladılar. Ben etrafta başka tavşanlar ararken diğer ikisi Arazinin ortasına kadar koşmuş, oradaki çimenlerin üzerine yığılmış, hareketsiz ama hafif bir seğirmeyle rüzgârda çıtırdıyorlardı. Püskürtücünün üzerinde ince bir alev titreşiyordu, hemen söndürdüm. Başka, daha küçük bir tavşan daha belirdi. Alev ona değer değmez hemen sıçrayıp menzilden çıktı ve vahşi tavşanın bana saldırdığı yere, su kenarına yöneldi. Hemen Savaş Çantasının içine elimi daldırıp hava tabancasını çıkardım; nişan alıp anında ateş ettim. Iskaladım; tavşan ardında hafif bir duman bırakarak yamacın öte tarafına kaydı.

Üç tavşanı daha hakladıktan sonra püskürtücüyü çantaya geri koydum. Son olarak da Arazinin önsaflarını kanıyla sulayan, ölü; ama hâlâ oturan hayvanı yakmıştım. Ateş her tarafını sarınca turuncu ve kara kıvrımlar arasında gözden kayboldu. Bir iki saniye içinde fitil ateş aldı, on saniye sonra alev yumağı dağılarak siyah, dumanı tüten bir şeyi ikindi göğünde yirmi metre öteye fırlattı; parçalar dört bir yana dağıldı. Deliklerdeki patlamalardan çok daha büyük olan ve neredeyse hiçbir şeyle sesi boğulmayan patlama bir kırbaç gibi kum tepeleri üzerinde şaklayarak kulaklarımı çınlattı, hatta yerimde sıçramama bile neden oldu.

Hayvandan geriye kalanlar arkada bir yerlere düşmüştü. Yanık kokusunu takip ederek yerini buldum. Kafası, kaburga ve omurga kemiklerinin bir kısmı, postunun da yarısı filan kalmıştı. Dişlerimi

gıcırdatarak ılık kalıntıyı alıp Araziye geri döndüm ve onu yamacın tepesinden aşağıya fırlattım.

İyice zayıflamış olan, ılık ve sarı güneş ışığında, rüzgârın taşıdığı yanık et ve ot kokuları arasında, yuvalardan ve kadavralardan yükselen gri ve siyah dumanı ve Ateş-püskürtücüden yayılan tatlı, yanmamış benzin kokusunu duyarak derin bir soluk aldım.

Geri kalan son benzini sapanın ve püskürtücünün boşalmış şişesinin üzerine döküp ateşe verdim. Rüzgârı arkama alıp ateşin yanında bağdaş kurdum ve ateş sönüp de Kara Zalimin sadece metal parçası kalana kadar bekledim, sonra kurumlu iskeleti alıp başına bu felaketin geldiği yer olan yamacın dibine gömdüm. Artık oranın da bir adı olacaktı: Kara Zalim Tepesi.

Bütün ateşler sönmüştü; otlar ateş alamayacak kadar taze ve yaştı. Her taraf yansa umrumda bile olmazdı zaten. Karaçalıları ateşe versem mi diye düşündüm; ama çiçeğe durduğunda çok güzel oluyordu, hem yanınca kokuları bu kadar güzel olmazdı, ben de vazgeçtim. Günlük telefat haddimi doldurmuş olduğuma karar verdim. Sapanımın öcü alınmıştı, hayvan – ya da ruhu – kirletilmiş ve küçültülmüştü, ona iyi bir ders verilmişti, ben de kendimi *iyi* hissediyordum. Eğer tüfek iyi durumdaysa, temizlemesi mümkün olmayan bir yerlerine kum kaçmamışsa bütün bu kayıplara değerdi. Savunma fonu yarın yeni bir sapan almak için yeterliydi; mancınık bir iki hafta bekleyecekti.

İçimde o tatlı huzur duygusu, Savaş Çantasını toplayıp ağır ağır eve dönerken olup bitenleri tekrar tekrar düşünüyor; nedenleri, niçinleri sıralıyor; bundan alınması gereken dersleri ve işaret ettiği şeyi bulmaya çalışıyordum.

Yolda kaçtığını düşündüğüm tavşana rasladım, derenin parıltılı berrak suyunun hemen yanında yatıyordu; kararmış, kıvrılmış, tuhaf bir biçimde bükülmüştü, ölü, kuru gözleri suçlarcasına bana bakıyordu.

Bir tekmeyle onu suya attım.

Ölmüş olan dayılarımdan bir diğerinin adı Harmsworth Stove'du, Eric'in annesinin akrabası olan bir üvey dayı. Belfastlı bir işadamıydı. O ve karısı ağabeyim küçükken ona neredeyse beş yıl kadar

bakmışlardı. Harmsworth elektrikli bir matkapla kendini öldürmeye çalışmıştı. Matkabı şakağından içeri sokmuş, bir de ne görsün; hâlâ hayatta, hem bu sefer acı da çekiyor. Hemen yakınlarındaki bir hastaneye gitmiş, sonra da orada ölmüş. Aslında ölümünde biraz benim de payım olabilir; çünkü bu hadise Stovelar tek çocukları olan Esmerelda'yı kaybettikten hemen hemen bir yıl sonra cereyan etti. Onlar -ve aslında hiç kimse- bilmese de Esmerelda benim kurbanlarımdan biriydi.

O gece yatağımda yatıp bir yandan babamın dönmesini ve telefonunun çalmasını beklerken bir yandan da olan biteni düşündüm. Belki de o büyük tavşan Araziye dışarıdan gelmişti, belki de vahşi yaratık oradakileri ürkütüp patronluğunu ilan etmek için uzaklardan gelmiş; ama asla kavrayamayacağı kendinden çok daha üstün bir varlıkla yaptığı mücadelede öldürülmüştü.

Ne olursa olsun bu bir işaretti. Bundan emindim. Bütün o çılgın dakikaların bir anlamı olmalıydı. Hiç düşünmeden verdiğim tepki Fabrikanın savurduğu ateş kehanetine bağlanıyordu belki; ama içten içe bunun bu kadarla kalmayacağını, devamının geleceğini biliyordum. İşaret sadece öldürdüğüm hayvanın beklenmedik vahşiliği değil, aynı zamanda benim neredeyse düşünmeden verdiğim vahşi tepki ve gazabıma uğrayan masum tavşanların kaderiydi de.

Gelecek kadar geçmişi de düşündüğümde başka bir anlama da geliyordu. İlk cinayetimi tavşanların yanarak ölmesi üzerine işlemiştim, hem de benim intikam almak için kullandığım Ateş-püskürtücünün benzeri bir aletten fışkıran alevler yüzünden ölmüşlerdi. Artık bu kadarı da fazlaydı, bu kadar da benzerlik olmazdı. Olaylar beklediğimden daha hızlı ve daha kötü gelişiyordu. Vaziyet üzerindeki kontrolümü yitirme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Tavşan Arazisi –o sözde huzurlu av sahası– bu tehlikeyi kanıtlıyordu.

İster küçük olsun ister büyük tekrar eden kehanetler hep doğru çıkardı; Fabrika onlara karşı kendimi kollamayı ve onları saymayı öğretmişti bana.

İlk cinayetimi kuzenim Blyth Cauldhame'in bizim; Eric'in ve benim tavşanlarımıza yaptıkları yüzünden işlemiştim. Ateş-püskürtücüyü ilk Eric icat etmişti ve alet, o zamanlar bisiklet kulübesi

olan (artık benim kulübem) o barakada duruyordu ki ailesiyle birlikte hafta sonu bize gelmiş olan kuzenimiz, Eric'in bisikletini adanın kuzeyindeki çamurlu bölgeye sürmenin büyük bir keyif vereceğine karar verdi. Eric ve ben uçurtma uçururken bu planını tatbik etti. Sonra geri dönüp Ateş-püskürtücüyü benzinle doldurdu. Rüzgârda kuruyan çamaşırların (ailesi ve babamın oturduğu) salonun pencerelerini perdelemesi sayesinde onlara görünmeden arka bahçeye geçti; püskürtücüyü ateşleyip iki kümesimizi de yaktı, bütün o şeker şeyler kömür oldu.

Özellikle Eric çok kötü oldu. Kız gibi ağladı. Blyth'ı hemen oracıkta öldürmek geçti içimden; babamın ağabeyi olan James'ten yediği sopa, *benim ağabeyim* olan Eric'e yaptıklarını tazmin etmiyordu bence. Eric'i teskin etmek mümkün değildi, acıdan deliye dönmüştü; çünkü Blyth'ın en sevdiğimiz hayvanlarımızı öldürmek için kullandığı aleti kendisi yapmıştı. Hep duygusaldı zaten, duyarlı, zeki; o berbat deneyimi yaşayana kadar herkes onun büyük adam olacağını düşünüyordu. Neyse, bu Kurukafa Arazisinin başlangıcı oldu, yani ölen bütün hayvanlarımızın gömüldüğü evin arkasındaki büyük, eski, yarı yarıya toprak kaplı tepenin. Yanan tavşanlarla başladı bu iş ilk. Bizim Saul daha önce gömülmüştü oraya, ama o başkaydı.

Hiç kimseye, Eric'e bile Blyth'a ne yapmak istediğimi söylemedim. O zamanlar, yani beş yaşındayken bile, bütün çocukluğuma rağmen kafam çalışırdı; halbuki o yaştaki bütün çocuklar ailelerine ve arkadaşlarına durmadan onlardan nefret ettiklerini ve ölmelerini istediklerini söyleyip dururlar. Ben çenemi kapadım.

Ertesi yıl yine gelen Blyth geçirdiği trafik kazası yüzünden sol bacağı dizinin üzerinden kesildiği için eskisinden de gıcık olmuştu (birlikte oyun oynadığı çocuk ölmüştü). Blyth bu sakatlığa çok bozuluyordu; o sırada on yaşında ve çok da hareketliydi. Takmak zorunda olduğu o berbat pembe şey yokmuş, kendisiyle hiç ilgili değilmiş gibi davranıyordu. Bisiklete binebiliyor, güreşebiliyor, kalede olmak şartıyla futbol oynayabiliyordu. Ben o sıralarda altı yaşındaydım. Blyth her ne kadar küçükken bir kaza geçirdiğimi bilse de ona kendisinden daha normal görünüyordum. Beni sağa sola savurmak, benimle güreşmek, oramı buramı çimdikleyip, tekmelemek ona pek eğlenceli geliyordu. Bir hafta boyunca onun bu

eşek şakalarına katılıyormuş, hatta çok zevk alıyormuş gibi rol keserken bir yandan da kuzenimizi nasıl haklayacağımı düşünüyordum.

Diğer kardeşim; öz kardeşim Paul, o sıralarda hâlâ hayattaydı. O, Eric ve ben Blyth'ı neşelendirmekle görevlendirilmiştik. Blyth'ı en sevdiğimiz yerlere götürerek, ona oyuncaklarımızı vererek ve onunla oyunlar oynayarak elimizden geleni yapıyorduk. Bakalım yüzecek mi diye küçük Paul'ü suya atmaya kalktığında ya da Porteneil'e giden demiryolunun üzerine bir ağaç kütüğü koymaya niyetlendiğinde Eric ve ben onu dizginlemek zorunda kalıyorduk; ama genelde şaşırtacak kadar iyi geçiniyorduk, her ne kadar Blyth'la aynı yaşta olan Eric'in ondan açık açık korktuğunu görmek içimi burksa bile.

Sadece denizden hafif bir rüzgârın geldiği, çok sıcak ve sinekli bir gün evin hemen güneyindeki düz çimenlikte yatıyorduk. Paul ve Blyth uykuya dalmışlardı, Eric de ellerini ensesinin altına almış uykulu uykulu gökyüzünün parlak mavisine bakarak yatıyordu. Blyth içi boş plastik bacağını çıkarıp uzun otların arasına bırakmıştı. Eric'in ağır ağır uykuya dalışını izledim; başı yana kaydı, gözleri kapandı. Ayağa kalkıp yürümeye başladım ve kendimi Sığınakta buldum. Hayatımdaki o önemli yerini almamıştı henüz; ama daha o zamanlarda bile orayı seviyor, serin karanlığında kendimi rahat hissediyordum. Son savaştan kısa bir süre önce, körfezi koruyan bir silah için yapılmış eski, beton bir ilaç kutusu gibiydi ve kocaman gri bir diş gibi kuma gömülmüştü. İçeri girince yılanı buldum. Engerek yılanıydı. Onu ilk başta görmedim; çünkü eski bir çit parçasını dar pencereden çıkarmış, sanki silahmış gibi hayali gemilere ateş etmekle meşguldüm. Ancak oyunum bittikten sonra köşeye işemeye gidip de bir yığın paslı konserve kutusu ve eski şişenin durduğu öteki köşeye bakınca uyuyan yılanın zikzaklı desenini gördüm.

Ne yapacağıma anında karar verdim. Sessizce dışarı çıkıp uygun şekilli, uzun bir tahta parçası buldum ve Sığınağa dönüp tahta parçasıyla yılanı ensesinden yakalayarak bulduğum ilk paslı konserve kutusuna tıktım.

Sanırım onu yakaladığımda yılan tam olarak uyanmamıştı, ben de kardeşlerim ve Blyth'ın yattıkları yere geri koşarken onu pek sarsmamaya dikkat ettim. Eric dönmüş, bir elini başının altına sokmuş, diğeriniyse gözlerinin üzerine kapamıştı. Ağzı biraz açıktı ve

göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. Paul der top olmuş, güneşte kıpırdamadan yatıyordu; Blyth elleri yanağının altında yüzükoyun uzanmıştı, sol ayağının kemiği, otlar ve çiçeklerin arasında korkunç bir ereksiyon gibi görünüyordu. Paslı kutuyu gölgede tutarak yaklaştım. Evin yan tarafından elli metre uzaktaydık, pencere yoktu. Arka bahçede beyaz çarşaflar ölgün ölgün salınıyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, dudaklarımı yaladım.

Gölgemin yüzüne düşmemesine özen göstererek Blyth'ın yanına oturdum. Kulağımı kutuya dayayıp hiç kıpırdamadan durdum. Yılanın hareket ettiğini ne duyabiliyor ne de hissediyordum. Blyth'ın gölgesinde, hemen ensesinin dibinde pembe pembe duran takma bacağına uzandım. Bacağı kutuya dayayıp kapağı açar açmaz bacağı kutunun üzerine geçirdim. Sonra kutuyu ve bacağı ters çevirdim ki kutu üste çıksın. Kutuyu salladım, yılan bacağın içine düşmüştü. İlk başta bu işten hiç hoşlanmadı ve kendini plastik duvarlara ve kutunun ağzına vurmaya başladı; bu sırada ben otların üzerinde uçuşan sineklerin vızıltısını dinleyip siyah saçları ara sıra rüzgârda savrulan Blyth'ın kımıldamadan yatışını seyrederek ter döküyordum. Ellerim titriyor, ter gözlerime kaçıyordu.

Yılan hareketsiz kaldı. Evden tarafa bakarak biraz daha bekledim. Sonra bacağı ve kutuyu ağır ağır yatırarak Blyth'ın arkasına, çimlerin üzerine aynı açıda koydum. Son anda özenle kutuyu çektim. Hiçbir şey olmadı. Yılan hâlâ bacağın içindeydi ve onu göremiyordum bile. Kalkıp en yakın kum tepesine giderek kutuyu uzaklara attıktan sonra geri dönüp eski yerime yattım ve gözlerimi kapadım.

Önce Eric uyandı, sonra ben uykulu gözlerimi açtım ve küçük Paul'le kuzenimizi uyandırdık. Blyth kendisi futbol oynamayı teklif ederek beni bu zahmetten kurtardı. Eric, Paul ve ben kaleleri hazırlarken Blyth aceleyle bacağını takmaya koyuldu.

Kimse şüphelenmedi. Ben ve kardeşlerimin durup şaşkın gözlerle bağıran, sıçrayan ve bacağına vuran Blyth'ı izlediğimiz o ilk andan Blyth'ın ailesinin ağlamaklı vedalarına, Diggs'in gelip ifadelerimizi almasına kadar kimsenin aklına bunun acıklı ve biraz da tuhaf bir kazadan başka bir şey olabileceği gelmedi (hatta ilginç olduğu için olaydan *Inverness Courier*'de bile söz edildi). Tek ben biliyordum.

Eric'e söylemedim. Olanlar onu şaşkına çevirmişti, hem Blyth ve ailesi için de gerçekten üzülüyordu. Blyth'ın önce bacağını kaybetmesinin, sonra da onun yerine koyduğu şeyin felaketine sebep olmasının takdiri ilahi olduğunu söyledim sadece. Hem tavşanların öcü alınıyordu. O sıralarda dinle ilgilenen ve galiba benim de biraz taklit ettiğim Eric bunu söylememin çok korkunç olduğunu söyledi; Tanrı öyle olamazdı. Benim inandığım Tanrı'nın öyle olduğunu söyledim.

Neyse, o arazi parçası da adını böyle aldı: Yılan Parkı.

Bütün bunları düşünerek yatıyordum. Babam hâlâ dönmemişti. Belki de bütün gece gelmeyecekti. Bu pek alışılmadık, hatta endişe verici bir şeydi. Belki de onu haklamışlardı ya da kalp krizinden ölmüştü.

Babama bir şeyler olması fikri karşısında hep çelişkili duygular beslemişimdir, hâlâ da öyle. Ölüm hep heyecan vermiştir bana, insana ne kadar canlı olduğunu hatırlatır, ne kadar kırılgan ama şimdilik şanslı olduğunu; fakat kendisine yakın birinin ölmesi, insana bir süreliğine de olsa delirme fırsatı verir, başka zamanlarda bağışlanamayacak bazı şeyleri yapabilme fırsatı. Çok kötü davranıp yine de anlayışla karşılanmak ne hoş olurdu!

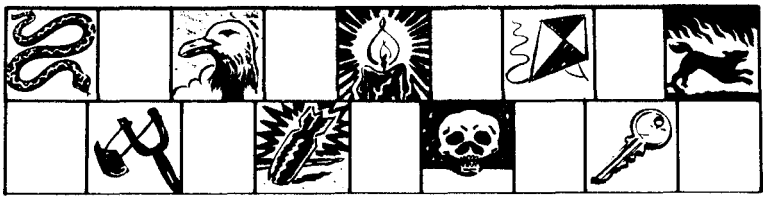
Ama onu özlerdim, hem yasal olarak burada tek başıma oturup oturamayacağımı da bilmiyorum. Bütün parası bana mı kalırdı? Bak bu iyi olurdu; beklemeden hemen bir motosiklet alırdım. Tanrım, yapacak öyle çok şey var ki, nereden düşünmeye başlayacağımı bile bilemiyorum. Ama çok büyük bir değişiklik olurdu ki buna hazır olduğumdan emin değilim.

Yavaş yavaş uykuya teslim olduğumu hissediyordum; gözümün önüne tuhaf şeyler getirmeye çalıştım: Labirent gibi şekiller, bilinmeyen renklerden oluşmuş geniş alanlar, sonra muhteşem binalar, uzay gemileri, silahlar ve manzaralar. Keşke rüyalarımı hatırlayabilseydim...

Blyth'ı öldürdükten iki yıl sonra kardeşim Paul'ü daha farklı ve Blyth'ınkinden daha derin sebeplerden öldürdüm, ondan bir yıl sonra da sırf kapristen küçük kuzenim Esmerelda'yı.

Skor bu. Üç. Yıllardır kimseyi öldürmedim, niyetim de yok.

Bir devreydi geldi geçti.

III.
Sığınakta

En büyük düşmanlarım Kadınlar ve Deniz. Bunlardan nefret ediyorum. Zayıf ve aptal oldukları ve erkeklerin gölgesinde yaşadıkları ve onların yanında solda sıfır kaldıkları için kadınlardan; inşa ettiklerimi yerle bir ettiği, bıraktıklarımı alıp götürdüğü, yaptığım izleri sildiği, beni hep hayal kırıklığına uğrattığı için de Denizden. Rüzgâr da sütten çıkmış ak kaşık sayılmaz gerçi.

Deniz mitolojik bir düşman, ben de içten içe bazı fedakârlıklar yapıyorum onun için, biraz korkuyorum, gerektiği gibi saygı duyuyorum; ama çoğunlukla ona eşitim gibi davranıyorum. O da benim gibi dünya üzerinde bazı işler çeviriyor; ikimizden de korksunlar. Kadınlar... bana göre kadınlar rahatımı kaçıracak kadar yakınımdalar. Onların adaya çıkmasını bile istemiyorum, her cumartesi evi

temizlemek ve erzak getirmek için gelen Bayan Clamp'ın bile. Nuh nebiden kalma bir kadın ve ancak çok genç ve çok yaşlı insanlarda görülen bir cinsiyetsizlik var onda, ama yine de eskiden kadın*mış* ve bu da canımı sıkmaya yetiyor.

Ertesi sabah uyandığımda babamın dönüp dönmediğini merak ettim. Giyinme zahmetine katlanmadan odasına gittim. Kapıyı açacaktım, ama elimi tokmağa uzatmıştım ki horlamasını duydum ve dönüp banyoya girdim.

Banyoda, işedikten sonra, günlük yıkanma ayinime başladım. Önce duş aldım. Sadece duş aldığım zamanlarda donumu tümüyle çıkarırım. Kirli donu dolaptaki kirli torbasına koydum. Saçlarımdan başlayıp el ve ayak tırnaklarımın ucuna kadar özenle yıkandım. Bazen, ayak tırnağı peyniri ya da göbek deliği havı gibi kıymetli bazı maddeler üretmem gerektiğinde günlerce banyo yapmam; bundan nefret ediyorum, çünkü çok geçmeden kendimi kirli hissetmeye başlıyorum, her yerim kaşınıyor ve bu ısrarın sonunda elime geçen en güzel şey nihayet banyo yapmanın zevki.

Duş alıp önce elbeziyle, sonra da havluyla iyice kurulandıktan sonra tırnaklarımı kestim. Daha sonra elektrikli diş fırçamla dişlerimi bir güzel fırçaladım. Daha sonra da tıraş oldum. Hep tıraş köpüğü ve yeni çıkan tıraş bıçaklarını kullanırım (şu anda çift bıçaklı ve oynar başlıklı modeller revaçta) ve bir günlük seyrek kahverengi sakalları titizlikle keserim. Bütün yıkanma işlemleri gibi tıraş da belli bir kalıbı takip eder; her sabah aynı yerde, aynı sayıda ve aynı uzunlukta darbelerle tıraş olurum. Her zamanki gibi, yüzümün özenle kırkılmış yüzeylerine bakarken içimde hoş bir heyecan hissettim.

Sümkürerek burnumu temizledim, ellerimi yıkadım, tıraş bıçağını, tırnak makasını, küveti ve lavaboyu yıkadım, sabunluğu çalkaladım ve saçlarımı taradım. Neyse ki hiç siyah nokta yoktu yüzümde, yani ellerimi son bir kez daha yıkayıp temiz bir don giymekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Bütün temizlik malzemelerini, havluları, tıraş bıçağını falan yerlerine koydum, aynanın üzerindeki buharı sildim ve odama döndüm.

Çoraplarımı giydim; yeşil olanları. Sonra cepli haki bir gömlek. Kışın içime fanila giyerdim, üzerime de yeşil ordu süveterimi; ama

yazın değil. Bunu yeşil çizgili pantolonum ve postallarım takip etti; giydiğim her şeyin üzerindeki markaları çıkarmıştım; çünkü ayaklı bir reklam panosu gibi dolaşmaya hiç niyetim yoktu. Savaş ceketimi, bıçağımı, çantalarımı, sapanımı ve diğer teçhizatı yanıma alıp mutfağa indim.

Hâlâ erkendi ve bir gece önce hava durumunda geleceğini söyledikleri yağmur yağmak üzereydi. Sade kahvaltımı da ettikten sonra hazırdım.

Serin, nemli sabah havasına çıkıp ısınmak ve yağmur başlamadan adanın öte tarafına dolanabilmek için hızlı hızlı yürüdüm. Kasabanın ardındaki tepeler bir buluta gizlenmişti ve rüzgâr sertleştikçe deniz dalgalanıyordu. Otlar çiyden eğilmişlerdi; sis açılmamış çiçeklerin boynunu bükmüş ve benim Kurban Kazıklarıma, büzülmüş kafalar ve küçük kuru gövdeler üzerindeki kan gibi yapışmıştı.

İki jet adanın üzerinden çığlıklar atarak geçtiler; yüz metre kadar yukarıda hızla ilerleyerek adayı göz açıp kapayana kadar geçip denize açılan kanat kanada iki Jaguar. Onları uzun uzun izledikten sonra yoluma devam ettim. Bir keresinde, yaklaşık bir iki yıl önce yine böyle bir çifti beni yerimden sıçratmıştı. Körfezin hemen açığında yapılan tatbikatta bombalarını bıraktıktan sonra kanunları çiğneyerek alçaktan uçup adanın üzerinde öyle bir gümlemişlerdi ki adanın kuzeyindeki harap gemi kızağının yakınlarında duran bir ağaç kütüğündeki eşekarısını kavanoza sokmak gibi gayet ince bir işin ortasında bir karış havaya sıçratmışlardı beni. Eşekarısı beni sokmuştu.

O gün kasabaya gidip plastik bir Jaguar modeli almış, öğleden sonra uçağı yapmış ve Sığınağın tepesinde küçük bir bombayla onu törenle paramparça etmiştim. İki hafta sonra bir Jaguar, Nairn civarında denize düştü; ama pilot zamanında atlamayı başarmıştı. Güç bende artık diye düşünmek işime gelirdi aslında, ama bir raslantı olduğunu düşündüm; gelişmiş jetler o kadar sık düşüyordu ki benim temsili ve onların gerçek patlamasının birbirini on beş gün arayla takip edişine şaşırmamak gerekirdi.

Çamurlu Dereye bakan tümseğe oturup bir elma yedim. Küçücük bir fidanken adı Katile çıkan küçük ağaca yaslandım. Artık büyümüş, benim boyumu bile geçmişti; ama ben küçükken ve o da benim boylarımdayken onu adaya güneyden gelecek tehlikelere

karşı sabit bir sapan olarak kullanıyordum. Şimdiki gibi o zamanlarda da geniş dereye ve içinden eski bir balıkçı teknesinin kalıntısı görünen çinko rengi çamura bakardı.

Bizim Saul Hikâyesinden sonra sapanın işlevini değiştirdim ve onu Katil yaptım; hamster, fare ve gerbil* kırbacı.

Hatırladığıma göre yumruk büyüklüğünde bir taşı rahat rahat derenin öte yakasına ve anakaranın yirmi metre kadar içine atabiliyordu, hem bir kere doğal ritmine ayak uydurdum mu iki saniyede bir atış yapabiliyordum. Fidanı eğdiğim doğrultuyu değiştirerek altmış derecelik bir açıda istediğim noktayı vurabiliyordum. Tabii iki dakikada bir hayvan kullanmıyordum; haftada sadece bir iki tane. Altı ay boyunca Porteneil Evcil Hayvan Dükkânının en iyi müşterisi oldum, her cumartesi gidip oradan bir iki hayvan, ayda bir de oyuncak dükkânından bir kutu badminton topu alıyordum. Benim dışımda kimsenin bu ikisinin alakalı olabileceğini düşündüğünü sanmıyorum.

Bir nedeni vardı tabii; şöyle ya da böyle yaptığım hemen her şeyin bir nedeni vardır. Bizim Saul'un kafatasını arıyordum.

Elmanın koçanını derenin karşı tarafına fırlattım; tatmin edici bir höpürdeme sesi çıkararak karşı kıyıdaki çamura gömüldü. Sığınağın içini şöyle adamakıllı bir kolaçan etmenin zamanı geldiğine karar verdim ve en güneydeki kum tepesinin etrafında bir tur atarak eski hap kutusuna doğru koşmaya başladım. Sahile bakmak için durdum. İlginç bir şey yok gibiydi, ama bir gün önce aldığım dersi hatırladım. Durup havayı kokladığımda her şey normal görünüyordu, on dakika sonra ise o kamikaze kılıklı tavşanla boğuşuyordum; bunu hatırlayınca kum tepesinin yanından denizin molozları yığdığı hatta gittim.

Tek bir şişe vardı. Önemsiz bir düşman, hem de boş. Su çizgisine yanaşıp şişeyi uzağa attım. On metre ötede boynu gluk diye suyun üzerinde belirdi. Gelgit henüz çakılların üzerini örtmemişti, ben de bir avuç alıp şişeye atmaya başladım. Kol altından atış yapacak kadar yakındı şişe ve seçtiğim taşların çoğu aynı büyüklükteydi, yani atışlarım yerini buldu: Dört atışta sıçrayan su şişeye

* Arka bacakları uzun, kuyruğu tüylü, kemirici bir hayvan. (ç.n.)

değdi, beşinci boğazını kırdı. Gerçekten de küçük bir zaferdi; çünkü şişelerin yenilgisi çok öncelerden beri kesindi, ben denizin bir düşman olduğunu fark edip de taş atmayı öğrendiğim zamanlardan beri. Hâlâ zaman zaman beni deniyor, ama sınırlarıma en ufak bir tecavüze bile izin verecek havada değildim.

Şişe battı, kum tepelerine geri döndüm, yarı yarıya kuma gömülü olan Sığınağın üzerine çıkıp dürbünümle etrafa baktım. Hava sakin olmasa da sahil sakin görünüyordu. Sığınağa girdim.

Paslı menteşelerini yağlayıp, sürgüsünü düzelterek tamir etmiştim çelik kapıyı senelerce önce. Asma kilidin anahtarını çıkarıp kapıyı açtım. İçeride her zamanki yanmış mum kokusu vardı. Kapıyı kapatıp arkasına bir odun parçası koyduktan sonra gözlerimin karanlığa alışmasını ve zihnimin mekânın şeklini almasını bekleyerek bir süre olduğum yerde durdum.

Kısa bir süre sonra, Sığınağın yegâne pencereleri olan iki dar aralıktan sızan ışıkta etrafı hayal meyal görebiliyordum. Sırt çantamı ve dürbünümü çıkarıp hafiften dökülmekte olan betona çakılı çivilere astım. Kibrit tenekesini alıp mumları yaktım; sarı sarı yanıyorlardı. Çömeldim ve yumruklarımı sıkarak düşünmeye başladım. Mum yapma takımını beş altı yıl önce merdiven altında bulmuş, mumu bir eşekarısı hapishanesi olarak kullanmayı akıl edene kadar da aylarca çeşitli renk ve biçimler elde etmek için deneyler yapmıştım. Kafamı kaldırdığımda, mihrabın üzerindeki mumun tepesinden çıkmaya başlayan eşekarısını gördüm. Kan kırmızısı ve bileğim kadar kalın olan bu yeni yakılmış mum, üzerindeki o sıvı balmumu çanağında, kimsenin bilmediği bir oyunun piyonları gibi hem kımıltısız alevi hem de eşekarısının küçük başını barındırıyordu. Eşekarısının balmumu kaplı başının bir santim arkasındaki alev yağın içindeki antenleri açığa çıkarıp hemen ardından da cızırtıyla yaktı. Üzerindeki balmumu aşağıya akınca kafa da tütmeye başladı, sonra dumanlar aydınlandı ve eşekarısının gövdesi kraterin içindeki ikinci bir alev gibi ateş, böceği baştan aşağı yakıp kül edene kadar yandı.

Bizim Saul'un kafatasının içinde duran mumu yaktım. O içi boş sararmakta olan kemik parçası neden olmuştu, derenin öte yakasındaki çamurda ecelleriyle burun buruna gelen o küçük yaratıkların ölmesine. Dumanlar çıkaran alevin eskiden köpeğin beyninin dur-

duğu yerde salınışını izledikten sonra gözlerimi kapadım. Yeniden Tavşan Arazisi belirdi gözümün önünde ve zıplayarak kaçarken yanan gövdeler. Araziden kaçan ve suya ulaşamadan ölen o tavşan. Kara Zalimi ve sonunu gördüm. Eric'i düşündüm ve Fabrikanın beni neden uyardığını.

Kendimi hayal ettim, Frank L. Cauldhame ve aslında nasıl olmam gerektiğini düşündüm: uzun ince bir adam, güçlü, kararlı, dünyada yerini bulmuş, güvenli ve inançlı. Gözlerimi açıp derin bir nefes alarak yutkundum. Bizim Saul'un göz çukurlarından is kokulu bir ışık yayılıyordu. Mihrabın iki yanındaki mumlar da kafatasının içindeki mum gibi kırpışıyorlardı.

Sığınağı şöyle bir gözden geçirdim. Kesilmiş martı, tavşan, karga, fare, baykuş, köstebek ve kertenkele kafaları bana bakıyordu. Karşıdan karşıya duvara gerilmiş olan ipin üzerinden sarkan siyah iplerin ucuna takılmış kuruyorlardı ve arkalarındaki duvarlara vuran solgun gölgeler ağır ağır dönüyordu. Duvar dipleri boyunca tahta ya da taş yükseltiler üzerinden beni izliyordu kurukafa koleksiyonum. Atların, köpeklerin, kuşların, balıkların ve koçların sarı kafa kemikleri, kiminin ağzı, gagası açık, kiminin kapalı, dişleri kasılmış pençeler gibi dışarı fırlamış bir halde yüzlerini Bizim Saul'a dönmüşlerdi. Mumların ve kurukafanın altındaki tuğla, tahta ve betondan yapılma mihrabın sağındaki küçük şişelerde kıymetli sıvılarını vardı; solunda ise vida, somun, çivi ve kancaları koymak için yapılmış plastik çekmeceler. Kibrit kutusundan büyük olmayan her çekmecede Fabrikadan geçmiş bir eşekarısının gövdesi vardı.

Sağ tarafımda duran büyük bir tenekeye uzanıp çakımla kapağını açtım ve içindeki çay kaşığını kullanarak bir miktar beyaz tozu köpeğin kafatasının önünde duran madeni tabağa döktüm. Sonra en eski eşekarısı kadavrasını alıp beyaz toz tepeciğinin üzerine bıraktım. Kapadığım tenekeyi ve plastik çekmeceyi yerlerine koyduktan sonra o küçük yığını kibritle ateşe verdim.

Şeker ve yabanotu temizleyici karışımı cızırdayarak alev aldı; parlak ışık gözlerimi dağladı, duman bulutları başımı sardı, nefesimi tutmaya çalışıyordum. Gözlerim yaşarmıştı. Bir saniyede ateş söndü, o parlak sarı sıcaktan sonra serinlemeye başlayan kara kuru bir kalıntıydı artık karışım ve eşekarısı. Gözlerimi kapatarak bir

şeyler görmeye çalıştım, ama madeni tabaktaki ateş gibi git gide solgunlaşan bir yanma imgesinden başka bir şey gelmedi gözümün önüne. Retinamda şöyle bir salınıp silindi. Eric'in yüzünü ya da olacaklar hakkında başka bir ipucunu görebileceğimi sanıyordum, ama olmadı.

Öne eğilip sırasıyla sağ ve soldaki eşekarısı mumlarını sonra da gözlerin birinden içeri üfleyerek kafatasındaki mumu söndürdüm. Gözlerimde hâlâ parıltının körlüğü, el yordamıyla karanlığın ve dumanların içinden kapıya doğru ilerledim. Dışarı çıktığımda duman ve is nemli havaya boşaldı; derin derin nefes alarak orada dikilirken saçlarımdan mavi ve gri helezonlar yükseliyordu. Bir anlığına gözlerimi kapadıktan sonra ortalığı toparlamak için Sığınağa girdim.

Kapıyı kapayıp kilitledim. Öğle yemeği için eve gittiğimde babam arka bahçede odun kırıyordu.

"İyi günler," dedi alnını silerek. Nemli, hatta biraz sıcaktı hava, o da belden yukarısı çıplak geziyordu.

"Selam," dedim.

"Dün bir sorun çıkmadı değil mi?"

"Hayır."

"Çok geç döndüm."

"Ben uyumuştum."

"Bana da öyle geldi zaten. Karnın acıkmış olmalı."

"İstersen bugün ben yapayım yemeği."

"Ben yaparım. Sen de istersen biraz odun kır. Yemek benim işim." Baltayı yere koyup gözlerini benden ayırmadan ellerini pantolonuna sildi. "Dün her şey yolunda gitti mi?"

"Evet," dedim başımı sallayarak.

"Hiçbir şey olmadı mı?"

"Dikkate değer bir şey olmadı," dedim aletlerimi yere koyup ceketimi çıkarırken. Baltayı aldım. "Hatta biraz fazla sakindi."

"Güzel," dedi, inanmış gibi bir hali vardı ve eve girdi. Akıntının attığı odunları kırmaya başladım.

Öğleden sonra bisikletim Şose ve biraz da parayla birlikte kasabaya indim. Babama akşam yemeğine döneceğimi söyledim. Porteneil yolunu yarılamıştım ki yağmur başladı, ben de durup yağmurluğumu giydim. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu, ama mesele çıkmadan oraya ulaştım. Solgun ikindi ışığında kasaba gri ve boş .görünüyordu; arabalar kuzeye giden yolda foşurdayarak ilerliyor, kimisinin yakılmış olan farları her şeyi daha da solgun gösteriyordu. Yaşlı Mackenzie'yi görmek ve yeni bir Amerikan av sapanıyla bir miktar havalı tüfek saçması almak için ilk iş silah dükkânına gittim.

"Nasılsın bakalım delikanlı?"

"İyiyim, siz nasılsınız?"

"Fena sayılmam," dedi kır saçlı başını sallayarak, sararmış gözleri ve saçları elektrik ampulünün ışığında ona hasta gibi bir görünüm veriyordu. Birbirimize hep aynı şeyleri söyleriz. Genellikle dükkânda düşündüğümden daha fazla kalırım, çünkü çok güzel bir kokusu vardır.

"Amcan nasıl peki? Onu ne zamandır görmedim."

"İyi."

"Güzel, güzel," dedi Bay Mackenzie gözlerini hafiften acılı bir ifadeyle kısıp başını sallayarak. Ben de başımı salladım ve saatime baktım.

"Artık gitsem iyi olacak," dedim ve yeni sapanı sırt çantama, kesekâğıdına sarılı saçmaları da savaş ceketimin bir cebine koyarak hazırlandım.

"Madem öyle git bakalım," dedi Mackenzie, sanki olta iğneleri, bobinler ve ördek düdüklerini inceliyormuş gibi cam tezgâha bakıp başını sallayarak. Kasanın yanından bir bez alıp ağır ağır cam yüzeyi silmeye başladı, ben çıkarken başını kaldırıp "Güle güle," dedi.

"Hoşçakalın."

Körfez kahvesi bu ismi aldıktan sonra korkunç bir toprak kayması olmuş gibi geliyordu bana hep, çünkü körfezi görebilmesi için en azından bir kat daha yüksek olması gerekliydi. Orada bir fincan kahve içip Uzay İstilası oyunu oynadım. Yeni bir makine koymuşlardı, ama bir iki paund kaybettikten sonra ustalaşıp fazladan bir uzay gemisi aldım. Sıkılınca yine kahvemin başına çöktüm.

Bu yakınlarda bölgede, ilginç bir etkinlik olup olmadığını görmek için duvarlardaki ilanlara baktım; ama Sinema Kulübü dışında dikkate değer bir şey yoktu. Bir dahaki gösterimde *Teneke Trampet* vardı, ama o da babamın yıllar önce bana aldığı bir kitaptı ve nadir hediyelerinden biriydi; bu yüzden de okumaktan özellikle kaçınmıştım, bir diğer nadide hediyesi olan *Myra* gibi. Çoğunlukla babam bana istediğim parayı verir ve seçimi bana bırakır. Pek umrunda olduğunu sanmıyorum; ama öte yandan hiçbir isteğimi de geri çevirmez. Sanırım sessiz bir anlaşma var aramızda; ben resmen var olmayışım konusunda bir şey söylemiyorum, o da adada ne istersem yapmama ve kasabadan ne istersem almama ses çıkarmıyor. Sadece motosiklet yüzünden kavga ettik; ben biraz daha büyüyünce alacağını söyledi. Yazın almanın iyi olacağını, böylece havalar bozmadan yeterince deneyim kazanabileceğimi söyledim; ama o, yazın kasabada ve yollarda turist trafiğinin artacağını iddia etti. Bence sadece ertelemeye çalışıyor; benim fazlaca bağımsızlık kazanmamdan korkuyor olabilir ya da motosikletli birçok genç gibi kendimi öldürmemden. Bilmiyorum; beni gerçekten ne kadar sevdiğini asla anlayamadım. Düşünüyorum da ben de onu ne kadar sevdiğimi tam bilemiyorum.

Kasabada tanıdık birilerini göreceğimi ümit ediyordum, ama göre göre yaşlı Mackenzie'yle formika tezgâhının ardında esneyerek dergisini okuyan şişko Bayan Stuart'tan başka kimseyi görmedim. Hoş pek fazla tanıdığım da yok ya; tek gerçek dostum Jamie, ama onun sayesinde tanıdık diyebileceğim pek çok yaşıtımla tanıştım. Okula gitmemek ve sürekli adada yaşamıyormuşum gibi davranmak yaşıtlarımla büyümemek anlamına geliyordu (Tabii Eric dışında, ama o da çoğunlukla uzakta oluyordu). Tam ben kendimi tehlikeye atıp da biraz daha fazla arkadaş edinmeye niyetlendiğimde Eric delirdi ve kasabada tatsız bir hava doğdu.

Anneleri çocuklarına uslu durmazlarsa onları Eric Cauldhame'e vereceklerini, Eric'in de onlara kurt ve solucan yedireceğini söylüyorlardı. Kaçınılmaz bir biçimde hikâye zamanla Eric'in sadece köpekleri yakmakla kalmayıp onları da yakacağı şeklinde değişime uğradı herhalde; yine herhalde kaçınılmaz bir biçimde çocuklar benim Eric olduğumu ve o numaraları benim yaptığımı düşünmeye başladılar. Belki de aileleri Blyth, Paul ve Esmerelda'nın başlarına

gelenleri tahmin etmişti. Her nedense benden kaçmaya ya da uzakta durup kötü şeyler söylemeye başladılar, ben de göze çarpmamaya çalışıp kasabaya ziyaretlerimi mümkün olduğunca azalttım. Çocukların, gençlerin ve yetişkinlerin bana tuhaf tuhaf bakmaları böyle başladı, hatta bazı annelerin çocuklarına, "Uslu dur yoksa seni Frank'e veririm" dediklerini de biliyorum, ama umrumda değil. Kaldırabilirim.

Bisikletime atlayıp hoyratça eve doğru sürmeye başladım, patikadaki çukurlara dalıyordum, hatta Rampaya bile kırk kilometre hızla girdim – bir tepeceğin üzerindeki bir inişten sonraki kısa bir yokuştu Rampa ve orada yoldan çıkmak işten bile değildi – ve karaçalılara ramak kala çamurun ortasına kıç üstü oturdum, canım öyle yanmıştı ki ağzımı bir türlü kapatamıyordum. Ama eve tek parça halinde döndüm. Babama iyi olduğumu ve bir saat içinde yemeğe geleceğimi söyledikten sonra barakaya Şose'yi temizlemeye gittim. İşim bittikten sonra bir gün önce kullandığım bombaların yerine yenilerini yaptım, birkaç tane de fazladan. Barakadaki elektrik sobasını yaktım, ama beni ısıtmaktan çok kolayca nemlenen karışımı kuru tutmaya yarıyordu.

Kasabadan kilolarca şeker ve tenekeler dolusu yabanotu temizleyici taşıyıp onları cüce Jamie'nin Porteneil'de yanında çalıştığı müteahhitten getirdiği plastik elektrik tesisatı borularına doldurmakla uğraşmak istemezdim doğrusu. İnsanın kileri adanın yarısını haritadan silecek kadar barutla doluyken bütün bunlarla uğraşmak çok saçma, ama babam yanına yaklaşmama bile izin vermiyor.

Babası Colin Cauldhame barutu eskiden sahilde bulunan gemi söküm yerinden almış. Akrabalarından biri orada çalışıyormuş ve cephaneliği patlayıcı dolu olan eski bir savaş gemisi bulmuş. Colin barutu satın alıp ateş yakmak için kullanmaya başlamış. Bir şeyin içine konmayınca barut, tutuşturmak için bire birdir. Colin iki yüzyıl boyunca kullanılsa bile eve yetecek kadar çok almış, belki de satmayı düşünüyordu. Babamın bir süre sobayı yakmak için barutu kullandığını hatırlıyorum, ama ne zamandır kullanmıyor. Kim bilir aşağıda daha ne kadar kaldı; üzerinde Kraliyet Donanması yazan çuvallar ve fıçılar görmüş ve onlara ulaşmak için çeşitli yollar hayal etmiştim, ama kulübenin içinden bir tünel kazıp da barutu arkadan çıkarmadığım sürece onu ele geçirmem mümkün değil. Babam iki üç haftada bir kilere inip elinde bir fener asabi bir halde çuvalları

sayıyor, etrafı kokluyor ve termometreyle nemölçere bakıyor.

Kilerin serin ve hoş bir havası var, nemli de değil, hem de su seviyesinin hemen üzerinde olmasına rağmen; babamın ne yaptığını biliyor gibi hali var ve patlayıcının tehlikeli olmadığına güveniyor, ama Bomba Çemberinden beri daha asabileşti. (Yine suçluluk; bu da benim hatamdı. İkinci cinayetim, ailedekilerin artık şüphelenmeye başlamalarına neden oldu galiba.) Madem o kadar korkuyor neden barutu atmıyor bilmem. Ama sanırım barut konusunda bazı batıl inançları var. Geçmişle aramızdaki bir bağ, gizlediğimiz bir şeytan, ailemizin bütün kötülüklerinin bir simgesi; belki de günün birinde bize kötü bir şaka yapmak üzere bekliyor.

Kısacası ona ulaşamıyorum ve metrelerce boruyu kasabadan taşıyıp üzerinde saatlerce ter dökmem gerekiyor; büküyorum, kesiyorum, deliyorum, kıvırıyorum, tekrar büküyorum, mengenede onunla birlikte ben de eziliyorum, öyle ki sandalyem ve baraka gıcırdamaya başlıyor. Sanırım bu da bir tür zanaat, hem de ustalık isteyen bir şey; ama bazen canımı sıkıyor ve devam edecek isteği içimde sadece o siyah küçük torpidoları nasıl kullanacağımı düşündüğümde buluyorum.

Bomba yapma işleminden sonra her tarafı düzenleyip temizledim, sonra da yemeğe gittim.

"Onu arıyorlar," dedi babam aniden, ağzı lahana ve soya fasulyesi doluydu. Birden parlayan isli bir alev gibi beni yalayıp geçti gözleri, sonra yine başını eğdi. Açtığım biranın birazını içtim. Evde mayaladığımız bira bu sefer bir öncekinden daha iyi olmuştu, hem de daha sert.

"Eric'i mi?"

"Evet, Eric'i. Kırlarda onu arıyorlar."

"Kırlarda mı?"

"Kırlarda olabileceğini düşünüyorlar."

"Evet, onu orada aramalarının nedeni de bu olsa gerek."

"Tabii," diyerek başını salladı babam. "Neden mırıldanıyorsun?"

Boğazımı temizleyip onu duymamışım gibi köftelerimi yemeye devam ettim.

"Düşündüm de," dedi, sonra kahverengi, yeşil karışımı yiyeceği

kaşıkla içeri itip uzunca bir süre çiğnedi. Konuşmasını bekledim. Kaşığıyla belli belirsiz yukarıyı işaret ederek sordu: "Telefonun kablosunun uzunluğu ne kadar sence?"

"Kıvrık hali mi yoksa düzeltildiğinde mi?" dedim hemen, bardağımı masaya bırakarak. Homurdanarak sustu ve yemeğine gömüldü tekrar; hoşlanmasa bile tatmin olmuştu anlaşılan. İçtim.

"Kasabadan istediğin özel bir şey var mı?" dedi neden sonra, ağzını portakal suyuyla çalkalarken. Başımı iki yana salladım, biramı içtim.

"Yok, her zamankiler," diyerek omzumu silktim.

"Dondurulmuş patates, köfte, şeker, çörek, mısır gevreği türünden saçma sapan şeyler." Bütün bunları ifadesiz bir yüzle söylemesine rağmen sonunda sırıttı.

Başımı salladım. "Evet, aynen öyle. Ne sevdiğimi bilirsin."

"Adam gibi şeyler yemiyorsun. Üzerinde biraz daha baskı kurmalıyım."

Sesimi çıkarmadan yemeyi sürdürdüm. Meyve suyunu bardağında sallayıp gözlerini, öne eğdiğim kafama dikmiş beni izlediğinden emindim babamın. Başını iki yana sallayarak masadan kalktı ve tabağını lavaboya götürdü.

"Bu gece çıkıyor musun?" diye sordu musluğu açarken.

"Hayır. Bu gece evdeyim. Yarın gece çıkacağım."

"Yine leş gibi sarhoş olmazsın inşallah. Günün birinde tutuklanacaksın, sonra ayıkla pirincin taşını." Bana baktı. "Haksız mıyım?"

"Benim niyetim sarhoş olmak değil," dedim. "Muhabbete katılmak için bir iki bardak filan içiyorum, o kadar."

"Sadece muhabbet için içen birinden daha fazla gürültü çıkarıyorsun eve döndüğünde." Yine karanlık bir bakış fırlattı bana ve oturdu.

Omzumu silktim. Tabii sarhoş oluyordum. Sarhoş olmayacaksa insan neden içsin ki? Ama dikkatliyim, çok fazla içip sorun çıkarmak istemiyorum.

"Dikkat etsen iyi olur öyleyse. Osuruklarından ne kadar içtiğini anlıyorum." Dudaklarını büzerek taklit yaptı.

Beyin ve bağırsaklar arasında doğrudan ve hayati bir bağ olduğuna dair bir kuramı vardı babamın. Birilerinin ilgisini çeksin diye beklediği fikirlerinden biriydi bu; bu konuda bir kitap bile yazmıştı

("Osuruk Durumu"); bunu da ara ara Londra'daki yayıncılara gönderiyor, adamlar da tabii ki hemen geri yolluyorlardı. Osuruklarından, insanların sadece ne yiyip içtiklerini değil; aynı zamanda ne menem bir insan olduklarını, aslında ne tür şeyler yemeleri gerektiğini, duygusal dengelerinin yerinde olup olmadığını, sırları olup olmadığını, sana arkandan mı güldüklerini yoksa gözüne girmeye mi çalıştıklarını, hatta osurdukları anda tam olarak ne düşündüklerini (Bunu sesten anlıyordu) anlayabileceğini iddia ediyordu. Saçmalığın daniskası.

"Hı hı," dedim, yanlış bir şey söylemeyeyim diye.

"Bende bu yetenek var," dedi. Yemeğimi bitirip arkama yaslandım ve daha çok onu sinirlendirmek için ağzımı elimin tersiyle sildim. Başını sallıyordu. "Ne marka bira içtiğini bile anlarım insanın. Mesela senden Guinness kokusu aldım."

"Ben Guinness içmem," dedim; ama yalandı, içten içe etkilenmiştim. "Bademciklerim şişer diye korkuyorum."

İtirazıma aldırmadı bile, lafını sürdürdü: "Parayı sokağa at daha iyi. Alkolik olmana yardım edeceğimi sanıyorsan aldanıyorsun."

"Saçmalama," dedim ve ayağa kalktım.

"Ben ne dediğimi biliyorum. Ben senin gibi ne adamlar gördüm; içkiyi kaldırabileceklerini sanıyorlardı, ama kendilerini ellerinde bir şişe ucuz şarap sokak ızgaralarının yanında buldular."

Bu son vecizeyi beni sırtımdan vurmak için söylemişse de işe yaramamıştı; çünkü o "senin gibi ne adamlar gördüm" lafını daha önce kullanmıştı.

"Bu benim hayatım, değil mi?" dedim ve tabağımı lavaboya koyduktan sonra mutfaktan çıktım. Babam hiçbir şey söylemedi.

O gece televizyon seyrettim ve kendimi kâğıtlara gömerek adını yeni koyduğum Kara Zalim Tepesini de kapsayacak şekilde haritanın sınırlarını genişlettim ve tavşanlara yaptıklarımla bombaların etkisi ve nasıl yapıldıklarını kapsayan kısa bir açıklama yazdım. Bundan böyle Polaroid makinemi de Savaş Çantasında taşımaya karar verdim; tavşanlara yaptığım gibi düşük riskli cezalandırma seferlerinde o kadar yükü taşıdığıma ve kullanmak için harcayacağım zamana fazlasıyla değerdi. Tabii daha ciddi gaddarlıklar söz

konusu olduğunda Savaş Çantasına fotoğraf makinesi konmayacaktı, ama son bir iki yıldır, yani benden büyük oğlanların Porteneil'de peşime takılıp beni patikada sıkıştırmasından beri, hiç ciddi bir tehditle karşılaşmamıştım.

İşlerin artık çığrından çıktığını düşünmüştüm, ama benim düşündüğüm kadar çizmeyi aşmadılar. Bisikletimin önünü kesip beni iterek para istedikleri zaman onları çakımla tehdit etmiştim. O zaman geri çekildiler, ama birkaç gün sonra adayı işgal etmeye kalkıştılar. Onları çiviler ve taşlarla uzakta tutmaya çalıştım, onlar da havalı tüfeklerle karşılık verdiler, bayağı heyecanlıydı, ama o sırada Bayan Clamp haftalık haberlerle gelip onları polis çağırmakla tehdit etti, onlar da bir iki küfür ettikten sonra çekip gittiler.

Zula sistemini o zaman geliştirdim, adada stratejik noktalara plastik torbalar içinde çivi, taş, vida ve olta kurşunu yığınağı yaptım. Aynı zamanda kapanlar kurup derenin karşısındaki kum tepelerine otlar arasına gizlenmiş cam şişeler bağlanmış ipler gerdim, böylece adaya geçmeye çalışan birisi ya kapana yakalanacak ya da şişenin yerinden çıkıp taşların üzerine yuvarlanmasına neden olacaktı. Bir iki gece boyunca tavan arasındaki pencerenin yanında cam şangırtısı, bastırılmaya çalışılan küfürler ya da rahatı kaçan kuşların havalanarak daha sessiz bir işaret vermesini bekledim durdum, ama başka bir şey olmadı. Kasabada bir süre onlardan uzak durdum; ya babamla gidiyor ya da onların okulda olduğu saatleri kolluyordum.

Zula sistemi hâlâ duruyor, hatta bu gizli depolardan bir iki tanesine birkaç benzin bombası da ilave ettim; beklenmedik bir saldırı halinde bu bombalar patlayacak, ama tuzak tellerini çözüp barakaya kaldırdım. Zulaların yerini gösteren ada haritaları, olası saldırı rotaları, izlenecek taktiklerin bir özeti, sahip olduğum ya da yapabileceğim silahların bir listesinden oluşuyordu Savunma El Kitabım. Silahlar kategorisinde hoş olmayan bazı şeyler vardı, mesela gergin tel, bir kapanın hemen hemen bir adam boyu uzağında otların içine gizlenmiş kırık bir şişe, kuma gömülmüş borubombalarından ve çivilerden yapılmış elektrikli fünyeli mayınlar, kenarlarına jilet takılmış frizbi gibi gizli silahlar.

Artık kimseyi öldürmekte gözüm yok, ama saldırıdan çok savunmaya yarıyor bunlar ve kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Yakında gerçekten doğru düzgün bir yay alabileceğim, o günü iple çekiyorum; babama bir türlü gerçek bir tüfek ya da tabanca aldıramayışımı telafi edecek. Sapanım ve tüfeğim bazı koşullarda öldürücü olabilir, ama benim asıl istediğim şeye yani uzun menzilden vurma olanağına sahip değiller. Boru-bombaları da öyle. Hedefe yerleştirilmeleri ya da en azından fırlatılmaları gerekiyor ve özel olarak sapanla atmak için hazırlanmış küçük bombalar bile her zaman hedefi vuramıyorlar, hem de çok yavaş kalıyorlar. Sapanla atmanın bazı kötü tarafları var; hedefe ulaşır ulaşmaz geri atılmadan patlamaları için fitili kısa tutmak gerekiyor, bu yüzden de bir iki tanesi daha sapandan kurtulur kurtulmaz patladı.

Bazı deneyler sonucu hem mermi atan silahlar hem de sapan bombalarını atacak havan topları geliştirdim; ama hepsi çok hantal, tehlikeli, ağır ve patlamaya hazırdı.

İdealim tabancaydı; ama 22'lik bir tüfeğe de razıydım, yine de yaya itirazım yoktu. Belki günün birinde resmi kayıtlarda olmayışıma rağmen kendim tüfek almanın bir yolunu bulabilirim, ama o zaman da ruhsat alamam. Keşke Amerika'da olsam diye düşünüyorum bazen.

Son zamanlarda buharlaşma kontrollerini yapmadığım zulalardaki benzin bombalarını kaydediyordum ki telefon çaldı. Saatin ne kadar geç olduğunu görünce şaşırdım; neredeyse on bir olmuştu. Telefona bakmak için merdivenleri koşarak inerken babamın kendi odasının kapısına yaklaştığını duydum.

"Porteneil 531." Bip bip sesleri duyuldu.

"Siktir et Frank, ayakcıklarıma kara sular indi. Sen ne halt ediyosun, sıpa bozuntusu?"

Bir telefona bir de tırabzanlardan aşağı eğilmiş, pijamasını pantolonunun içine sokmakta olan babama baktım. "Selam Jamie, neden bu kadar geç aradın?" dedim ahizeye.

"Ha...? Yoksa bizim moruk başına mı dikildi?" dedi Eric. "Ona bok çuvalının teki olduğunu söyle."

"Jamie selam söylüyor," diye bağırdım babama, o da tek kelime etmeden arkasını dönüp odasına girdi. Kapının kapandığını duydum. Tekrar telefona döndüm. "Eric bu sefer neredesin?"

"Bok söylerim. Tahmin et?"

"Nereden bileyim... Glasgow mu?"

"Ha ha ha ha ha!" diye kükredi Eric. Plastiği avcumda iyice sıktım.

"Nasılsın? İyi misin?"

"İyiyim. Ya sen?"

"Ben de. Ne yiyip ne içiyorsun? Paran var mı? Otostop mu yapıyorsun? Biliyorsun seni arıyorlar, ama şimdilik televizyonda haber çıkmadı. Sakın..." Gücenebileceği bir şey söylememek için lafımı yarıda kestim.

"İdare ediyorum. Köpek yiyorum! Heh heh heh!"

İnledim. "Aman Tanrım, yalan söylüyorsun, değil mi?"

"Başka ne yeseydim? Çok lezizler, Frankie yavrum; ormanlarda ve kırlarda saklanıyorum, habire yürüyorum, otostop yapıyorum ve ne zaman bir kasabaya yaklaşsam şöyle ağzıma layık etli butlu bir köpek seçip onunla ahbap oluyorum ve onu ormana çekip orada öldürüp yiyorum. Çok basit değil mi? Kır hayatına bayılıyorum."

"Onları *pişiriyorsun* değil mi?"

"Hiç pişirmez miyim," dedi Eric kızgın kızgın. "Sen beni ne sandın?"

"Başka bir şey yemiyor musun?"

"Hayır. Bir şeyler çalıyorum. Dükkânlardan. Çok kolay. Sırf puştluk olsun diye yiyemeyeceğim şeyler çalıyorum. Mesela tampon, çöp torbası, büyük boy gevreklerden, yüzlük kokteyl kamışı, her renkte doğumgünü pastası mumu, fotoğraf çerçeveleri, direksiyon kılıfı, sahte deri, havlu asacağı, yumuşatıcı, iki etkili hava temizleyiciler; hani şu mutfak kokularını gideren cinsinden, ıvır zıvır koymak için yapılmış küçük, sevimli kutular, kasetler, benzin kapakları, plak temizleyicisi, telefon defterleri, zayıflama kitapları, vazolar, isimlikler, takma kirpikler, makyaj kutuları, sigarayı bırakma zamazingosu, oyuncak saatler..."

"Gevrek yemeyi sevmez misin?" dedim lafını kesmek için.

"Ne?" Şaşırmış gibiydi.

"Yiyemediğin şeyler arasında büyük boy gevrekleri saydın da."

"Tanrı aşkına Frank, sen yiyor musun yoksa?"

"Daha daha nasılsın?" dedim aceleyle. "Yani pek uyuyamıyorsundur herhalde. Üşütmüyor musun?"

"Uyumuyorum."

"Uyumuyor musun?"

"Tabii. Uyumak zorunda değilsin. Senin üzerinde *egemenlik*

kurmak için söyledikleri bir şey bu. Kimse uyumak zorunda değildir; küçükken uyumayı *öğretirler* sana. Gerçekten de kararlıysan bunu aşabilirsin. Ben uyuma ihtiyacımı yendim. Artık hiç uyumuyorum. Böylelikle etrafı gözleyip gafil avlanmıyorum. Hem ilerlemeye de devam ediyorum. İlerlemek kadar sevdiğim bir şey yok. Gemi gibi oluyorsun."

"Gemi mi?" Kafam karışmıştı.

"Bütün söylediklerimi tekrar edip durma öyle Frank." Biraz daha para attığını duydum. "Geldiğimde sana nasıl uyunmadığını öğretirim."

"Teşekkürler. Ne zaman geleceksin?"

"Er ya da geç. Ha ha ha ha ha!"

"Madem o kadar çok şey çalabiliyorsun neden köpek yiyorsun Eric?"

"Söyledim ya *salak*; o zıkkımların hiçbiri yenecek şeyler değil."

"Peki öyleyse neden yiyebileceğin bir şeyler çalıp köpekleri rahat bırakmıyorsun?" dedim. Bunun pek iyi bir fikir olmadığını hemen anlamıştım; cümleyi söylerken sesim elimde olmadan yükseldi ve bu da tam bir kelime karmaşasına düşeceğimin işaretiydi.

Eric bağırdı: "Sen *deli* misin? Neyin var? Ne demek bu şimdi? Alt tarafı *köpek* değil mi? Duyan da kedi, tarla faresi, japonbalığı türünden bir şey öldürüyorum sanır. *Köpek* diyorum sana, bezelye beyinli! *Köpek!*"

"Bana bağırman gerekmez," dedim sakin bir sesle, ama ben de sinirlenmeye başlamıştım. "Sadece yiyemeyeceğin şeyler çalmakla ve üzerine bir de köpek çalmakla neden vakit harcadığını merak ediyorum. Hem çalıp hem yiyebilirsin oysa."

" 'Oysa' mı? 'Oysa' mı? Ne geveliyorsun sen orada öyle?" diye haykırdı Eric, sesi boğulacakmış gibi çıkıyordu.

"Bağırmaya başlama yine," diye inledim, elimi alnıma dayayıp gözlerimi kapatarak.

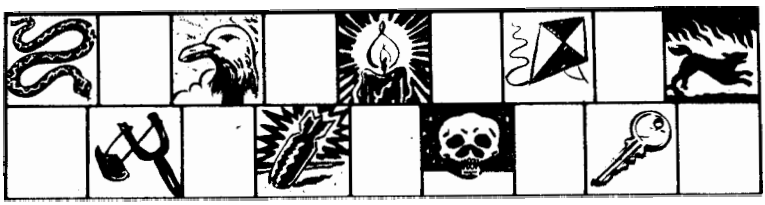
"İstersem bağırırım!" diye bağırdı Eric. "Bütün bunları neden yapıyorum sence? Haa? Bütün bunları ne bok yemeye yapıyorum sence? Onlar *köpek*, beyinsiz bok çuvalı! Hiç mi beyin kalmadı sende? Beynine ne oldu Frankie yavrum? Dilini kedi mi yuttu? Sana *dilini* kedi mi yuttu dedim."

"Sakın yine ahizeyi..." dedim, ama ahizeyi uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Böğğğğğğğğğğğğğğ, böğğğğğkkkkkkkkkk!" Eric kusarak konuşmayı bitirdi, sonra ahizenin telefon kulübesinin duvarlarına vurulduğunu duydum. İçimi çekerek düşünceli düşünceli telefonu kapadım. Eric'i telefonda idare etmeyi başaramıyordum.

Ağabeyimi unutmaya çalışarak odama döndüm; yeni sapana isim töreni düzenlemek için ertesi gün erken kalkmak istiyordum. Onu aradan çıkardıktan sonra Eric'i idare etmenin bir yolunu düşünürdüm artık.

... Gemi gibiymiş. Üşütük herif.

IV.
Bomba Çemberi

Sık sık bir devlet olduğumu düşünürdüm; bir ülke ya da en azından bir şehir. Düşünceler, eylemler hakkında değişen hislerim ülkelerin uyguladığı değişik politikalara benziyormuş gibi gelirdi. İnsanların yeni bir hükümete politikasını beğendikleri için değil, sadece değişiklik istedikleri için oy verdiklerini düşünmüşümdür hep. Nedense yeni gelenlerin her şeyi düzelteceğini düşünürler. Tamam insanlar aptal; ama bu durum ruh halinden, kaprislerden ve içinde bulundukları havadan kaynaklanıyor, düşünülüp taşınılmış fikirlerden değil. Benim zihnimde de aynı şeylerin etkili olduğunu düşünürdüm. Bazen düşüncelerim ve duygularım birbiriyle uyuşmazdı, ben de beynimin içinde birçok insan olduğuna karar verdim.

Mesela bir parçam, Blyth, Paul ve Esmerelda'yı öldürmekten

suçluluk duymuştur hep. Yine o aynı parçam, tek bir vahşi tavşan yüzünden bütün o masum tavşanlardan intikam aldığım için suçluluk duyuyor. Ama ben bunu meclisteki muhalefet partisine benzetiyorum ya da muhalif bir gazeteye; vicdan ve frenleme görevlerini üstlenmiş vaziyette, ama iktidarda değil, iktidara geçeceği de yok. Bir diğer parçam var ki o da ırkçı, belki de hayatımda hiç deri rengi farklı olan birini görmediğim için ya da onlar hakkında bütün bildiklerimi sadece sayılarından söz eden ve onları suçsuzlukları kanıtlanana kadar suçlu kabul eden gazeteler ve televizyonlardan öğrendiğim için. Irkçılığın mantıksal hiçbir nedeni olmadığını bilmeme rağmen bu tarafım hâlâ bayağı güçlü. Porteneil'de ne zaman turistik eşyalar alan ya da yemek yiyen zenciler görsem bana bir soru sorsunlar diye dua ediyorum, böylece onlara ne kadar kibar olduğumu ve mantığımın içgüdülerimden ve eğitimimden daha güçlü olduğunu kanıtlayabileceğim.

Ama böyle düşünüldüğünde tavşanlardan intikam almama da hiç *gerek* yoktu. Aslında dünyaya bakıldığında da hiç gerek olmuyor. Sanırım kötülük yapanlarla sadece uzaktan ya da dolaylı olarak ilişkili kişilere misilleme yapılması öç alan kişilerin kendilerini iyi hissetmelerini sağlıyor. Ölüm cezası gibi, insan ölüm cezasını da *kendini* rahatlattığı için istiyor, yoksa caydırıcı olduğundan filan değil.

Tavşanlar kendilerine bütün bunları yapanın Frank Cauldhame olduğunu bilmeyecekler, oysa, insanlar kötü adamların kendilerine ne yaptığını bilirler, yani intikam beklenen sonucun tam aksini doğurur, direnişi kırmak yerine kışkırtır. En azından bütün bunları egomu tatmin etmek, kırılmış gururumu onarmak ve zevk almak için yaptığımı kabul ediyorum, ülkeyi kurtarmak, adaleti sağlamak ya da ölmüşleri onurlandırmak gibi bir bahanem yok.

Yani bazı parçalarım, yeni sapanın isim törenini alayla hatta küçümseyerek izliyorlardı. Kafamın içindeki ülkenin, dinle alay eden; ama onun kitleler üzerindeki etkisini gözardı edemeyen entelektüelleriydi bu parçalarım. Törende yeni aletin madeni, plastik ve lastikli bölümlerini kulak kiri, sümük, kan, sidik, göbek deliği havı ve ayak tırnağı peynirine bulayıp Fabrikanın üzerinde yürüyen, kanatları koparılmış bir eşekarısının üzerinde şaklatarak kutsadım, aynı zamanda çıplak ayağıma da vurdum onunla, kızardı.

Bazı parçalarım bütün bunların saçmalık olduğunu düşünüyordu; ama küçük bir azınlıktı onlar. Geri kalanlar bu tür şeylerin gayet *münasip* olduğunu düşünüyordu. Bana güç veriyor, beni sahip olduğum şeyin ve bulunduğum yerin bir parçası yapıyordu. Kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

Tavan arasında duran albümlerden birinde Paul'ün bir bebeklik fotoğrafını buldum ve törenden sonra yeni sapanın adını resmin arkasına yazıp onu demir bir bilyenin üzerine sardıktan sonra bir bantla yapıştırıp dışarı çıktım, yeni bir günün çiseleyen, serin yağmuruna.

Adanın kuzeyindeki eski gemi kızağının ucuna kadar gittim. Lastiği olabildiğince gerip resmi içindeki bilyeyle birlikte denize fırlattım. Nereye düştüğünü göremedim.

Adı öğrenilmediği sürece sapan güvende olacaktı. Adını kimsenin bilmemesi Kara Zalimi kurtaramamıştı aslında, ama o benim yaptığım bir hata yüzünden ölmüştü; gücüm o kadar fazlaydı ki pek ender de olsa yanlış kullanıldığında, büyük bir koruyucu güçle bezediğim nesneler zarar görebiliyordu. Yine o beyin-devletin içinde böylesi bir hata yaptığım için kızgınlık duyuyor ve bir daha yapmayacağıma dair kararlı olduğumu belirtiyordum. Bir savaşı ya da önemli bir mevziyi kaybetmiş bir generalin cezalandırılması ya da kurşuna dizilmesine benziyordu bu durum.

Yeni sapanı korumak için elimden geleni yapmıştım ve Tavşan Arazisinde olanların bana nice savaşların şanını taşıyan, güvenilir bir alete (Savunma fonundan harcanan yüklüce para da cabası) mal olmasına üzülmekle birlikte bunda iyi bir yan olabileceğini de düşünüyordum. Bir an için beni ele geçirip tavşan karşısında bocalamama neden olan parçam, bu sınavdan geçmeseydi belki de hâlâ keşfedilmemiş olacaktı. Başarısız, daha doğrusu şaşkın general ortadan kaldırılmıştı. Eric geldiğinde bütün güçlerim ve tepkilerimin doruk noktasında olması gerekebilirdi.

Hâlâ çok erkendi; sisin ve yağmurun verdiği mayışıklığa rağmen isim töreni kendime güvenimi ve neşemi ayakta tutuyordu.

Şöyle bir Koşu yapmak geldi içimden, Diggs'in geldiği gün uğraşmakta olduğum Kazığın yanına ceketimi bırakıp sapanı kemerime sıkıştırdım. Çoraplarımın düzgün olup olmadığını kontrol ettik-

ten sonra ayakkabılarımın iplerini koşu için iyice sıktım, sonra gelgitin ıslatıp sertleştirdiği kumun üzerinden hafif hafif koşmaya başladım. Yağmur kâh çiseliyor kâh kesiliyordu, güneş de bulutlar ve sisin arasından bulanık kızıl bir disk gibi başını gösteriyordu zaman zaman. Kuzeyden gelen hafif esintiye döndüm yüzümü. Gitgide hızlanarak ciğerlerimi çalıştıran ve bacaklarımı hazırlayan rahat bir koşuya geçtim. Yumruklarım, omuzlarımla birlikte bir öne bir geriye yumuşak bir tempoyla gidip geliyordu. Kumun üzerinde hızla ilerlerken ciğerlerimi havayla dolduruyordum. Nehrin kumun üzerinde küçük dereciklere ayrıldığı yere geldiğimde adımlarımı ayarlayıp bütün kanalları birer sıçrayışta, kolayca geçtim. Onları aştıktan sonra başımı iyice eğip hızımı arttırdım. Başım ve yumruklarım havayı deliyor, bacaklarım kasılıyor, savruluyor, kenetleniyor ve itiyordu.

Hava beni kırbaçlıyor, küçük yağmur damlaları onlara çarptığımda beni hafif hafif sokuyordu. Ciğerlerim patlıyor doluyor, patlıyor doluyordu; topuklarımdan fırlayan ıslak kum taneleri havada küçük eğriler çiziyor ve ben uzaklarda yiterken ardımda yere çakılıyordu. Yüzümü göğe kaldırıp başımı arkaya attım, rüzgâra açtım boynumu bir sevgili gibi, bir kurban gibi yağmura. Nefesim gırtlağımda hırıldıyordu, aşırı oksijen aldığım için ortaya çıkan hafif baş dönmesi kaslarımın kanımdaki fazladan gücü emmesiyle silinip gitmişti. Roketleri ateşledim, hızım arttıkça yosunlar, tahta parçaları, tenekeler ve şişeler yanımdan kayıp gidiyordu; ipe geçirilmiş, havada çekilen bir boncuk gibi hissediyordum kendimi, gırtlağım, ciğerlerim, bacaklarım emiliyordu, enerjiden bir pençe gibiydim. Dayanabildiğim kadar son hızda ilerledim; sonra yavaş yavaş çözüldüm, rahatladım ve bir süre sadece hızlı koştum.

Kumluğa saptım, sağımdaki kum tepeleri bir stadyumdaki izleyici sıraları gibi geçip gidiyordu yanımdan. Karşımda Bomba Çemberini görüyordum, orada ya duracak ya da oradan geri dönecektim. Yine son hıza geçtim, başımı eğmiş içten içe bağırıyordum, zihinsel bir çığlık, sesim bir mengene gibi bacaklarımda kalan son gücü de çıkarmaya çalışıyordu bastırarak. Kumların üzerinden *uçtum,* gövdem çılgınca öne atılıyor, ciğerlerim geriliyor, bacaklarım yeri dövüyordu.

Bir an sonra hızımı kesip koşuyu yavaşlattım. Bomba Çemberi-

ne neredeyse ayaklarımı sürüyerek girdim, sonra kendimi kumun üzerine atıp nefes nefese, soluksuz, kayaların ortasında kolum bacağım bir yana saçılmış, gri gökyüzünü ve görünmez yağmuru seyrederek sırtüstü yattım. Göğsüm inip kalkıyor, kalbim kafesinin içinde çırpınıyordu. Alçak perdeden bir uğultu doldu kulaklarıma; bütün gövdem karıncalanmış yanıyordu. Gergin bacaklarım seğiriyordu. Başımı bıraktım yana düştü, yanağım serin kumlara değdi.

Ölmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Bomba Çemberi, babamın bacağı ve bastonu, hatta belki bana motosiklet almak istemeyişi, kafatasındaki mumlar, ölü fare ve hamster alayları; hepsi de babamın ikinci karısı ve benim annem olan Agnes'in suçuydu.

Annemi hatırlayamıyorum; çünkü hatırlasam ondan nefret ederdim. Ben de adından, fikrinden nefret ediyorum. Stovelar'ın Eric'i Belfast'a, adadan uzaklara, kendi bildiği yerlerin ötesine götürmelerine izin veren oydu. Babam Eric'e kız giysileri giydirdiği ve başıboş bıraktığı için onun kötü bir baba olduğunu düşünmüşlerdi, annem de onların Eric'i almalarına izin vermişti; çünkü çocukları, özellikle de Eric'i sevmiyordu; Eric'in kendi karma'sını kötü etkileyeceğine inanıyordu nedense. Belki de beni doğurduktan hemen sonra terk etmesinin nedeni de çocuk sevmeyişiydi, hatta o önemli hadise için geri gelip, dolaylı olarak benim başıma gelen kazaya neden olmasının da. Düşünüyorum da ondan nefret etmekte haklıyım. Diğer oğlunu öldürdüğüm yer olan Bomba Çemberinde yatarken onun da ölmüş olmasını diledim.

Ağır bir koşuyla geri döndüm, Koşunun başlangıcından daha enerjik ve iyi hissediyordum kendimi. Akşam dışarı çıkacağım için şimdiden sabırsızlanıyordum; birkaç kadeh içki, dostum Jamie'yle biraz gevezelik, Arma'da insanın kulağını tırmalayan o müzik. Sırf kafamı sallayıp saçlarımın arasına giren kumları dökmek için biraz hızlandıktan sonra yine yavaşladım.

Bomba Çemberindeki kayalar hep düşündürür beni, bu sefer de öyle oldu, kendini göğe sunmuş bir İsa gibi ölümü düşünerek yatışıma bakıyorum da. Paul çok hızlı ayrılmıştı aramızdan; ona çok insancıl davranmıştım doğrusu. Yılan Parkında çılgın ve öfkeli

yılan kesik bacağını tekrar tekrar ısırırken zıplayarak dört dönen Blyth'ın olan bitenin farkına varabilecek yeterince zamanı olmuştu ve ağır ağır gökyüzünde süzülürken küçük Esmerelda da başına gelecekleri tahmin etmiş olmalıydı.

Onu öldürdüğümde kardeşim Paul beş yaşındaydı. Bense sekiz. Engerek yılanıyla Blyth'ı saf dışı ettikten sonra Paul'den kurtulmanın bir yolunu bulabilmek için iki yıl beklemem gerekmişti. Ona özel bir garezim filan yoktu aslında; sadece onun kalıcı olmadığını biliyordum. Ondan kurtulamazsam köpekten de kurtulamayacaktım (Eric, zavallı, iyi kalpli, zeki; ama saf Eric benim hâlâ ondan kurtulamadığımı düşünüyor, ben de ona kurtulduğumu nereden bildiğimi anlatamıyorum bir türlü.)

Bir gece önceki, çatının kiremitlerini uçuran, eski gemi kızağının yanındaki ağaçları söken, hatta asmaköprünün halatlarından birini koparan korkunç fırtınadan sonra sakin, güneşli bir sonbahar günü kuzeye doğru kumsalda yürüyüşe çıkmıştık Paul'le ben. Babam tamirat için Eric'i yardıma çağırmıştı, ben de Paul'ü ve kendimi ayak altından çekmiştim.

Paul'le hep iyi geçinirdik. Belki de çok küçük yaşlarda bile onun bu dünyada uzun süre kalmayacağını hissettiğimden ona mümkün olduğunca hoşça vakit geçirtmeye çalışırdım ve zamanla ona birçok ağabeyin kardeşine davrandığından daha iyi davranmaya başladım.

Adanın sonunu belirleyen nehrin yanına gelir gelmez fırtınanın pek çok şeyi değiştirmiş olduğunu fark ettik; nehir taşmış, kumun üzerine derin kanallar oymuştu, taşkın kahverengi sular nehir kıyısından sürekli toprak parçaları koparıp onları önüne katarak akıp gidiyordu. Nehri geçebilmek için denizle birleştiği yere kadar yürümek zorunda kaldık. Yürümeye devam ettik, ben içimde hiçbir kötülük olmaksızın Paul'ün elinden tutmuştum. Paul kendi kendine şarkılar söylüyor, çocukça sorular soruyordu, yok efendim fırtınada kuşlar neden uzaklara savrulmamış, nehir bu kadar kabardığına göre deniz neden su dolmamış?

Ara sıra nehrin bıraktığı ilginç şeylere bakmak için durarak sakin sakin yürürken kumsal gözden kayboldu. Eskiden ufka kadar uzanan altın rengi kumların bulunduğu yerde şimdi kayalar vardı, biraz ileride ise kum tepelerinin önü sadece taştan ibaretti. Nehir-

den başlayıp benim isim vermediğim, hatta henüz görmediğim yerlere kadar kumları süpürüp götürmüştü geceleyin fırtına. Çok etkileyici ve ilk bakışta beni biraz ürküten bir manzaraydı; çünkü öyle büyük bir değişimdi ki bu, bir gün adanın başına da gelebilirdi. Ama babamın bu tür şeylerin eskiden de olduğunu ve kumların bir iki hafta içinde eski yerlerine döndüğünü söylediğini hatırladım.

Kayadan kayaya atlamak ve kayalar arasında oluşan havuzcuklara taş atmak Paul'ü çok neşelendirmişti. Kaya havuzları onun için büyük yenilikti. Denizin attığı ilginç şeyleri toplayarak sahilde epeyce ilerledik ve sonunda uzaktan bir su deposu ya da yarı yarıya gömülü bir kano zannettiğim kalıntıya ulaştık. Bir metre kadarı dik bir açıyla kumların ortasından çıkmıştı. Ben nesneyi incelerken Paul bir havuzda balık yakalamaya çalışıyordu.

Merakla, uca doğru sivrilen silindire dokundum, çok sakin ve güçlü olduğunu hissettim, ama nedenini anlayamadım. Sonra geriye bir adım atıp tekrar baktım. Şekli belirginleşti, artık ne kadarının kumun altında gömülü olabileceğini biliyordum. Kuyruğu üzerinde duran bir bombaydı bu.

Dikkatle yanına gittim, bir yandan okşuyor bir yandan da yatıştırıcı sesler çıkarıyordum. Pas kırmızısıyla siyah karışımıydı rengi, toparlak kısmı çürümeye başlamıştı, rutubetli bir kokusu vardı, gölgesi kuma düşüyordu. Kumun üzerindeki gölgenin işaret ettiği yöne doğru yürüyünce karşımda neredeyse kendi boyunda bir tahta parçasıyla havuzdaki suları sıçratarak neşeyle oynayan küçük Paul'ü buldum. Gülümseyerek onu çağırdım.

"Şunu görüyor musun?" dedim. Laf olsun diye sorulmuş bir soruydu. Paul kocaman gözlerini açarak başını evet dercesine salladı. "Bu," dedim, "bir çan. Kasabadaki kilisenin çanı gibi. Hani pazar günleri duyduğumuz ses var ya, işte o sesi çıkaran."

"Evet. Kahvaltı ettikten hemen sonra, di mi Frank?"

"Ne?"

"Pazar kahvaltısından sonraki ses, Frank." Paul tombul eliyle hafifçe dizime dokundu.

Başımı salladım. "Evet, öyle. O sesi çanlar çıkarır. İçlerindeki boşluğa ses doldurulmuş büyük madeni şeylerdir onlar. Pazar sabahları kahvaltıdan sonra içlerindeki sesleri dışarı boşaltırlar. İşte bu da o."

"Kahvaltı mı yani?" Paul çatık kaşlarla bana bakıyordu. Sabırla başımı iki yana salladım.

"Hayır. Bu bir çan."

"Çanın Ç'si" dedi Paul alçak sesle başını sallayıp paslanmakta olan alete bakarak. Herhalde eski bir anaokulu kitabı gelmişti aklına. Zeki bir çocuktu; zamanı geldiğinde onu okula göndermeyi düşünüyordu babam, hatta ona alfabeyi öğretmeye başlamıştı bile.

"Evet. Bu eski çan bir gemiden düşmüş olmalı, belki de onu sel sürüklemiştir. Bak şimdi n'apıcaz; ben kum tepelerinin üzerine çıkacağım, sen de elindeki sopayla ona vuracaksın, bakalım ben duyabilecek miyim? Tamam mı? İster misin? Sesi çok yüksek çıkacak, belki de korkarsın."

Eğilip yüzüne baktım. Başını şiddetle iki yana sallayıp burnunu burnuma yapıştırdı. "Hayır! Korkmam ben!" diye bağırdı. "Yapcam..."

Neredeyse yanımdan geçip bombaya vuracaktı – sopayı havaya kaldırmıştı bile – hemen uzanıp onu belinden yakaladım.

"Daha değil," dedim. "Ben uzaklaşana kadar bekle. Bu eski bir çan, belki de içinde bir tek ses kalmıştır. Onu boşa harcamak istemezsin değil mi?"

Paul kollarımın arasında kımıldanıyordu, bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla yeter ki çana vursun başka bir şey umrunda değildi. "Oldu," dedi ve benimle boğuşmayı bıraktı. Onu bıraktım. "Çok hızlı vurabilir miyim, *çok* hızlı?"

"Sana şu karşıdaki kum tepesinin üzerinden el salladığımda bütün gücünle vur. Tamam mı?"

"Deniyim mi?"

"Kumun üzerinde dene."

"Havuzlarda deniyebilir miyim?"

"Evet, sulara vurabilirsin. İyi fikir."

"*Şurdaki* havuza vurabilir miyim?" Bombanın etrafındaki su birikintisini işaret etti. Başımı olmaz gibilerden salladım.

"Hayır, çanı kızdırabilir bu."

Kaşlarını çattı. "Çanlar kızar mı ki?"

"Evet. Ben şimdi gidiyorum. Sen bütün gücünle çana vuracaksın, ben de dinleyeceğim, tamam mı?"

"Tamam, Frank."

"Ben el sallayana kadar çana vurma oldu mu?"

Başını salladı. "Söz."

"Aferin. Hemen giderim." Dönüp hafiften koşarak kum tepesine yöneldim. Sırtım kaşınıyor gibiydi. Etrafta kimse var mı diye sağa sola bakınıyordum giderken. Parçalı bulutlu gökyüzünde daireler çizen birkaç martıdan başka kimse yoktu. Omzumun üzerinden baktığımda Paul'ü gördüm. Hâlâ bombanın yanında sopasıyla kumları dövüyordu, onu iki eliyle tutmuş bütün gücüyle yere vuruyor, aynı zamanda da bağırarak sıçrıyordu. Kayaların üzerindeki ıslak kumu hızla geçip altın sarısı kuru kumlarda yavaşladım, sonra en yakındaki kum tepesinin üzerine çıktım. Tepeye vardığımda kumların ve kayaların ötesinde duran Paul'e baktım, havuzcukların ve ıslak kumların parıltısında, yanındaki madeni koninin gölgelediği küçücük bir gövde. Ayağa kalkıp beni görene kadar bekledim, son bir kez daha etrafa baktıktan sonra ellerimi başımın üzerinde sallayıp kendimi yere attım.

Orada yatar vaziyette beklerken Paul'e bombanın *neresine* vurulacağını söylemediğimi hatırladım. Hiçbir şey olmuyordu. Karnımın ağır ağır kum tepesinin üzerindeki kuma gömüldüğünü hissederek orada yatıyordum. İç geçirerek başımı kaldırdım.

Paul sıçrayarak kollarını savuran ve sürekli bombanın yanına vuran uzak bir kukla gibiydi. Rüzgârın taşıdığı otların hışırtısına rağmen heyecanlı bağrışlarını duyabiliyordum. "Kahretsin," dedim kendi kendime ve elimi çenemin altına koydum, tam o sırada Paul benden tarafa şöyle bir bakıp bombanın ucuna vurmaya başladı. Birinci vuruşunda siper almak için elimi çenemin altından çekmiştim ki Paul, bomba, etrafındaki küçük havuzcuk ve on metrelik bir çap içindeki her şey aniden yükselen bir kum, buhar ve taş sütunu içinde kayboldu, güçlü patlayıcının ateş almasıyla bir an göz kamaştırıcı bir yanma oldu sütunun içinde.

Yükselen tortu kulesi bir çiçek gibi açarak bir an havada asılı kaldı, sonra şok dalgasının kum tepesini aşıp bana ulaşmasıyla her şey yere dökülmeye başladı. Yakın kum tepelerinin üzerinden kumların kaydığının hayal meyal farkındaydım. Ses tam o sırada patladı işte, kuru bir çatırtı, dehşetli bir gök gürültüsü. Havaya yüselenler yere düşerken patlamanın merkezinden başlayarak dışarıya doğru sular yukarı sıçramaya başladı. Gaz ve kum bulutunu

rüzgâr dağıtmaya başladı, altındaki kumlar kararmış, bazen uzaklarda yağmur bırakan bulutların altından sarkan perdeye benzer bir sis perdesi olmuştu altında. Artık krateri görebiliyordum.

Koştum. Hâlâ dumanı tüten kraterin elli metre kadar uzağında durdum. Etrafta saçılmış olan parçaların hiçbirine dikkatlice bakmadım, şöyle bir göz ucuyla, kanlı bir et ya da giysi parçaları görmeyi hem istiyor hem de istemiyordum. Ses kasabanın ardındaki tepelere çarpıp yavaşlayarak geri döndü. Kraterin kenarları, kumların altındaki kayadan kopmuş parçalarla çevrilmişti; kırık dişler gibi kimi gökyüzünü işaret ediyordu kimiyse tepesi üstü düşmüştü. Patlamanın yarattığı bulutun körfezin üzerinde dağılışını izledikten sonra var gücümle eve koştum.

Artık onun beş yüz kiloluk bir Alman bombası olduğunu ve körfezin aşağılarındaki uçak üssüne yaptığı başarısız bir saldırıdan sonra Norveç'teki üssüne dönmeye çalışan yara almış bir He. 111 tarafından bırakıldığını biliyorum. Onu Sığınağımdaki silahın vurduğunu ve pilotu bozguna uğratıp bombalarını bırakmasını sağladığını düşünmek hoşuma gidiyor.

O büyük kaya parçalarının bazılarının uçları, çoktan geri dönmüş olan kumun yüzeyinden baş gösteriyor hâlâ ve zavallı merhum Paul'e uygun anıt olan Bomba Çemberini oluşturuyorlar: İçinde gölgelerin oynaştığı günahkâr bir taş çemberi.

Yine şanslıydım. Kimse bir şey görmemişti ve kimse benim yaptığımı düşünemezdi. Bu sefer üzüntüden deliye dönmüş, suçluluk duygusuna kapılmıştım ve bu rolü öyle mükemmel oynadım ki Eric bana bakmak zorunda kaldı. Eric'i kandırmak hiç hoşuma gitmiyordu, ama buna mecburdum; bunu, onun bunu *neden* yaptığımı anlayamaması için yaptığımı söyleyemezdim. Dehşete kapılır ve büyük olasılıkla bir daha benimle arkadaşlık etmezdi. Ben de acı çeken, kendini suçlayan çocuk rolünü oynamak zorunda kaldım ve babam kara kara düşünürken Eric'e de beni teselli etmek kaldı.

Diggs'in olan bitenler hakkında beni sorgulaması hiç hoşuma gitmedi, hatta başlangıçta benden şüphelendiğini zannettim; ama verdiğim cevaplar onu tatmin etmişe benziyordu. Babamdan "amca", Eric ve Paul'den de "kuzenlerim" diye söz etmek zorunda kaldım; Diggs bir araştırma yapıp benim resmen var olmadığımı öğrenmesin diye polisi yanıltmak için babamın tembihlediği bir

şeydi bu. Hikâyem şuydu; babamın yıllar önce ölen küçük kardeşinin oğluydum ve sırayla akrabaların yanında kalıyordum, geleceğim hakkında bir karar verilmesini beklerken adada uzun tatiller yapıyordum.

Bu zor devreyi de kazasız belasız atlattım, hatta bu sefer deniz bile benimle işbirliği yaptı; patlamadan hemen sonra yükselip Diggs kasabadan gelmeden bir saat önce bırakmış olabileceğim izleri sildi.

Geri döndüğümde Bayan Clamp mutfakta, masaya dayadığı bisikletinin önündeki büyük sepetten erzakları çıkarıyordu. Dolaplarımızı, buzdolabını ve derin dondurucuyu kasabadan getirdiği yiyecek ve erzakla doldurmakla meşguldü.

"Günaydın Bayan Clamp," dedim kibarca, mutfağa girdiğimde. Dönüp bana baktı. Bayan Clamp çok yaşlı ve son derece ufak tefektir. Beni tepeden tırnağa süzüp "Sen miydin?" dedi ve tekrar sepetine dönüp iki elini de içine daldırdı ve gazeteyle sarılmış paketler çıkardı. Sallana sallana dondurucuya gidip yanındaki küçük bir tabureye çıktı ve benim için aldığı dondurulmuş bifteklerin paketlerini açıp neredeyse tümüyle dondurucunun içinde kaybolarak yerlerine yerleştirdi. Ne kadar kolaydı onu oraya... bu aptalca düşünceyi kafamdan atmak için başımı iki yana salladım. Mutfak masasının başına oturup Bayan Clamp'i izlemeye koyuldum.

"Son zamanlarda nasılsınız Bayan Clamp?" diye sordum.

"İyiyim, iyiyim," dedi, başını sallayarak tabureden indi ve biraz daha dondurulmuş biftek alıp dondurucuya yerleştirdi. Belki de parmakları donardı bir gün; dudağının üstündeki tüylere yapışmış buz tanelerini görebiliyordum.

"Bugün bayağı fazla şey getirmişsiniz. İyi ki yollarda düşüp kalmadınız."

"Ben asla düşmem, asla," Bayan Clamp tekrar başını iki yana salladı ve lavaboya gidip parmaklarının üzerine yükselerek sıcak suyu açtı ve ellerini yıkayıp mavi iş önlüğüne kuruladı, sonra da bisikletin sepetinden peyniri çıkardı.

"Bir şey içer miydiniz Bayan Clamp?"

"Hayır istemem," dedi Bayan Clamp dolabın içinde başını sallayarak, buzluğun hemen altındaydı.

"İyi öyleyse." Yine ellerini yıkadı. O marullarla ıspanağı ayırır-

ken ben de kalkıp odama gittim.

Her zamanki cumartesi yemeğimizi yedik: balık ve bahçe patatesi. Bayan Clamp âdet olduğu üzre benim değil, babamın karşısına oturmuştu. Ben sırtım lavaboya dönük masanın ortasında oturuyordum ve babamla Bayan Clamp birbirlerine gayet resmi, neredeyse törenleşmiş sözler sarf ederken tabağımdaki balık kılçıklarına anlamlı şekiller veriyordum. Ölü balığın kılçıklarıyla küçük bir insan iskeleti yaptım ve daha gerçekçi görünmesi için üzerine biraz ketçap döktüm.

"Biraz daha çay alır mıydınız Bay Cauldhame?" dedi Bayan Clamp.

"Hayır, teşekkür ederim Bayan Clamp," diye cevap verdi babam.

"Francis?" diyerek bana baktı Bayan Clamp.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. Biraz fazla yeşil olsa da bir bezelye tanesi kafatası işlevini görebilirdi. Onu yerine yerleştirdim. Babamla Bayan Clamp havadan sudan konuşuyorlardı.

"Belki bana düşmez ama, duyduğuma göre polis memuru dün buraya gelmiş," dedi Bayan Clamp ve nezaketle öksürdü.

"Doğru," dedi babam ve ağzına o kadar çok yemek tıkaladı ki bir süre konuşamadı. Bayan Clamp fazlaca tuzlu balığına bakıp başını öne doğru sallayarak çayını yudumladı. Ben mırıldanmaya başladım, babam da güreşçiler gibi sıktığı dişleriyle bana gülümsedi.

Konu kapandı.

Cauldhame Arması'nda bir cumartesi gecesi, ben de her zamanki gibi otelin arkasındaki dumanlı, tıkış tıkış salonun arka taraflarında duruyordum, elimde bira dolu plastik bir kupa, bacaklarımı birbirinin üzerine atmıştım, sırtım duvar kâğıdı kaplı sütuna dayalıydı ve cüce Jamie kâh kupasını başıma koyup kâh kaldırarak, bir yandan da sohbet ederek omzumda oturuyordu.

"Neler yaptın bakalım Frankie?"

"Hiç n'olsun. Geçen gün birkaç tavşan öldürdüm, Eric'ten de tuhaf telefonlar geliyor, hepsi bu. Ya sen?"

"Her zamanki gibi. Eric seni nasıl arayabiliyor?"

"Bilmiyor muydun?" dedim başımı kaldırarak. Eğilip bana baktı. Yüzler tersten komik görünüyor. "Kaçmış."

"*Kaçmış mı*?"

"Şşşş. Kimse bilmiyorsa bırak uyanmasınlar. Evet, kaçmış. İki kere evi arayıp yolda olduğunu söyledi. Kaçtığı gün Diggs gelip bize haber verdi."

"Tanrım. Onu arıyorlar mı?"

"Angus öyle diyor. Haberlerde bir şey çıkmadı mı? Ben bir şeyler duymuşsundur diye düşünüyordum."

"Yoo. Şu işe bak. Onu yakalayamazlarsa herkese haber verirler mi sence?"

"Bilmem." Normalde olsa omuz silkerdim.

"Ya hâlâ köpekleri yakıyorsa? Kahretsin. Ya çocuklara yedirdiği solucanlar. Kasabalılar kafayı yiyecek." Başını sallayıp durduğunu hissedebiliyordum.

"Sanırım kimse bilmesin istiyorlar. Herhalde onu yakalayabileceklerini düşünüyorlar."

"Sence yakalayabilirler mi?"

"Bilmem. Deli olabilir, ama zekidir. Zeki olmasa kaçamazdı zaten, hem konuşmaları da çok zekice. Zeki, ama uçuk."

"Pek endişeli görünmüyorsun?.."

"Gelmesini istiyorum. Onu tekrar görmek istiyorum. Onun o kadar yolu aşıp gelmesini isterdim; çünkü... bilmem." İçkimden bir yudum çektim.

"Kahretsin. İnşallah ortalığı karıştırmaz."

"Karıştırabilir. Ben de bundan korkuyorum. Köpekleri hâlâ pek sevmiyormuş gibi bir hali var. Ama sanırım çocuklar için tehlike yok."

"Nasıl yolculuk yapıyor? Buraya nasıl geleceğini söyledi mi? Parası var mıymış?"

"Telefon ettiğine göre var, ama hırsızlık yapıyormuş."

"Tanrım. Ama tımarhaneden kaçtığına göre ona ceza veremezler en azından."

"Hı," dedim. Sonra grup sahneye çıktı, Inverness'ten gelen Kusmuk diye dört kişilik bir punk grubu. Solistin Mohikanlı gibi saçları, bir sürü de fermuar ve zinciri vardı. Diğer üçü aletlerini gacırdatmaya başlayınca o da mikrofona yapışıp böğürmeye koyuldu:

"Sevgilim çekti gitti bok gibi oluyom
İşimden atılalı beri kuşumu kaldıramıyom..."

Omuzlarımı sütuna daha iyi oturtup bardağımdan bir yudum daha çektim. Jamie'nin ayağı ter kokan odayı kaplayan canhıraş müziğe tempo tutarken göğsümü dövüyordu. Eğlenceli olacak gibiydi.

Arada, barmenlerden biri elinde kovayla paspas herkesin tükürüp durduğu sahneyi temizlemeye gittiğinde ben de biraz daha içki almak için bara gittim.

"Her zamankinden mi?" dedi barın arkasındaki Duncan, Jamie "öyle" gibisinden başını salladı. "Frank sen ne âlemdesin?" diye sordu Duncan içkilerimizi tezgâhtan çıkarırken.

"İyiyim. Senden ne haber?" dedim.

"İdare ediyoruz işte. Hâlâ şişeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkürler. Ev birası yapmak için bu kadar yeter."

"Buradan ayağını kesme ama, olmaz mı?"

"Tabii," dedim. Duncan Jamie'nin kupasını ona uzattı, ben kendiminkini alıp parayı da bıraktım.

"Yarasın beyler," dedi Duncan arkamızdan, biz sütunumuza dönerken.

Birkaç içkiden sonra, Kusmuk ilk parçasını tekrarlarken Jamie'yle ben ayakta zıplayarak dans ediyorduk, Jamie bağırıp ellerini çırpıyor, omzumda dans ediyordu. Jamie istediğinde kızlarla dans etmeye katlanabiliyordum, ama bir keresinde uzun boylu bir kızı öpmek için birlikte dışarı çıkmamızı istemişti. Kızın memelerinin yüzüme değmesi fikri midemi bulandırdı ve Jamie'yi reddetmek zorunda kaldım. Zaten punkçı kızlar hiç de öyle parfüm filan kokmuyor, pek azı etek giyiyor, etekleri de deri oluyor. Jamie'yle ben biraz tartaklandık, bir iki kere düşecek gibi olduk, ama yara bere almadan gecenin sonuna kadar dayandık. Ne yazık ki Jamie bir kadınla muhabbet kurdu, ama ben derin derin nefes almakla ve karşı duvarın tepetaklak olmamasına çalışmakla meşguldüm.

"Yakında bir motosiklet alıcam. Yirmi beşliklerden," diyordu Jamie. Duymakla duymamak arasındaydım. Motosiklet filan alacağı yoktu; çünkü pedallarına ulaşamazdı, ama söyleyebilecek halde olsam bile bunu söylemezdim ona; çünkü kadınlara doğruyu söylemek gerekmez, hem ne derler iyi dost böyle zamanda belli olur. Görebildiğim kadarıyla kız olsa olsa yirmi yaşlarında, boyacı küpüne düşmüş gibi bir şeydi. Berbat bir Fransız sigarası içiyordu.

"Benimkinin motosikleti var; Sue. Suzuki 185GT, abisininmiş; ama Altın Kanat almak için para biriktiriyor."

Sandalyeleri masaların üzerine koyuyor, pisliği, kırık camları ve boş cips paketlerini temizliyorlardı, ben de kendimi hâlâ pek iyi hissetmiyordum. Kızı ne kadar dinlesem o kadar sıkılıyordum. Aksanı berbattı: Batıda bir yerlerden; Glasgow'sa hiç şaşmam.

"Öylesi bana yaramaz. Çok ağır. Beşyüzlükler tam benlik. Aslında Moto Guzzi'lerden istiyorum, ama şaftına güvenim yok...."

Tanrım, neredeyse kızın ceketinin üzerine midemi bırakacaktım, fermuarları paslanacak, cepleri dolacaktı ve Jamie'yi de salonun öte tarafına hoparlörlerin altındaki bira fıçılarına fırlatacaktım, o iki salak da hâlâ saçma sapan motosiklet hayallerinden söz ediyorlardı.

"Sigara ister misin?" dedi kız burnumun dibinden geçirdiği paketi Jamie'ye doğru uzatarak. Paketi aşağı indirdikten sonra bile havada kalan mavi izini görebiliyordum. Sigara içmediği halde sigarayı almış olmalıydı Jamie; çünkü gözlerimin önünde bir havai fişek gösterisi gibi kıvılcımlanarak çakmak da yukarı çıkmıştı. Kafamın arkasının alev aldığını hisseder gibiydim. Sigaranın büyümeyi engellediği yollu zekice bir espri yapayım dedim Jamie'ye, ama beynime giren ve çıkan bütün hatlar midemden gelen acil mesajlarla kilitlenmiş gibiydi. Midem aşağıda yayık faaliyetinde bulunuyordu, sonunda ne olacağı belliydi; ama ben kımıldayamıyordum bile. Yerle sütun arasına bir payanda gibi çakılıp kalmıştım ve kızla Jamie hâlâ Triumph'ın çıkardığı ses ve kızın Loch Lomond'da geceleyin yaptığı yarışlar gibi konularda bayıyorlardı.

"Tatilde misin?"

"Hıı, bizimkilerle birlikte. Erkek arkadaşım var, ama denizde."

"Yaa."

Beynimi oksijenle temizleyebilmek için hâlâ derin derin nefes

alıyordum. Jamie'yi hiç anlamıyordum; boyu ve kilosu benim yarım kadardı, ama birlikte ne kadar içersek içelim ona hiçbir şey olmuyordu. İçkisini gizlice yere boşaltmadığı da kesindi; yoksa ben de ıslanırdım. Sonunda kız beni fark etti. Omzumu dürtükledi, anlaşılan ilk kez yapmıyordu bunu.

"Hey," dedi.

"Ne?" Büyük çaba gösteriyordum.

"İyi misin sen?"

"Evet," ağır ağır başımı sallarken bu kadarının ona yeteceğini umuyordum, sonra sanki tavanda çok ilginç ve önemli bir şey varmış gibi kafamı yana çevirip yukarı baktım. Jamie beni ayağıyla dürtükledi. "Ne?" dedim tekrar, ona bakmamaya çalışarak.

"Bütün gece burada mı kalacaksın?"

"Ne?" dedim. "Hayır. Hazır mısın? Tamam." Ellerimi arkaya götürüp sütunu bulmaya çalıştım, ayaklarımın biradan ıslanmış yerde kaymaması için dua ederek kendimi yukarı ittim.

"Belki de beni indirsen daha iyi olur Frank," dedi Jamie beni dürtükleyerek. Ona bakma niyetiyle yukarı ve yana baktım yine ve olur gibilerden başımı salladım. Sırtımı sütundan ayırmadan aşağı kayarak yere oturdum. Kız Jamie'nin aşağı atlamasına yardım etti. Onun kızıl saçlarıyla kızın sarı saçları bütün ışıkları yanan salonda çok çiğ göründü gözüme. Duncan elinde bir kova bir de fırçayla bize yaklaşırken bir yandan da kül tablalarını boşaltıyor, etrafın tozunu alıyordu. Ayağa kalkmaya çabaladım, sonra kızla Jamie'nin kollarıma girip beni yukarı çektiğini hissettim. Her şeyi üçlü görmeye başlamıştım ve sadece iki gözle bunu nasıl becerebildiğimi merak ediyordum. Benimle konuşup konuşmadıklarından emin değildim.

Belki bana bir şey söylüyorlardır diye "Evet," dedim, sonra yangın çıkışından beni temiz havaya çıkarmalarına boyun eğdim. Tuvalete gitmem gerekiyordu, her adımda midem biraz daha kasılıyordu. Sanki gövdem birbirine eşit iki parçaya bölünmüş gibi korkunç bir görüntü belirdi gözlerimin önünde, bir parçanın içi ağzına kadar sidik doluydu, diğerindeyse hazmedilmemiş bira, viski, cips, fıstık, tükürük, sümük, safra ve az bir şey balıkla patates vardı. Beynimin hastalıklı bir bölümü birdenbire etrafı kıvrım kıvrım, içi yağ dolu salamlarla çevrilmiş ve bol yağda pişmiş, kenarla-

rında yağlar donmuş bir tabakta duran yumurtalar getirdi gözümün önüne. Midemden gelen korkunç ayaklanmayla başa çıkmaya çalıştım. *Güzel* şeyler düşünmeye uğraştım; sonra düşünecek güzel şey kalmayınca etrafımda olup bitenler üzerinde dikkatimi yoğunlaştırmaya karar verdim. Arma'dan çıkmıştık, bankanın önündeki kaldırımdaydık, Jamie bir yanımda kız öteki yanımdaydı. Serin ve bulutlu bir geceydi ve sokak lambaları donuk donuktu. Barın kokusunu geride bırakmıştık, ben de temiz havayı içime çekmeye çalıştım. Hafiften yalpa vurduğumun, kâh Jamie'ye kâh kıza yaslandığımın farkındaydım, ama yapabileceğim pek bir şey yoktu; çok büyük oldukları için arka bacaklarını kontrol edecek ayrı bir beyin sahibi olan dinozorları düşündüm. Her uzvum için ayrı bir beynim vardı sanki, ama aralarındaki bütün diplomatik ilişkiler kopmuştu. Şansa ve yanımdaki iki kişiye güvenerek güçlükle ilerliyordum. Açıkçası ikisine de pek fazla inancım yoktu, gerçekten düşmeye kalksam beni tutamayacak kadar küçüktü Jamie, kız da adı üstünde kızdı işte. Herhalde çok güçsüz olmalıydı; öyle olmasa bile eminim kafamın kaldırımda kırılmasını seyretmek pek hoşuna giderdi; çünkü kadınlar erkeklerin çaresiz hale düştüğünü görmekten zevk alırlar.

"Siz ikiniz hep böyle misiniz?" dedi kız.

"Nasıl?" dedi Jamie, ses tonu yeterince aşağılayıcı değildi bence.

"Hep onun omzunda mı gezersin?"

"Yo, sadece çalanları daha iyi görebilmek için çıkarım."

"Neyse, iyi bari. Helaya da böyle mi gidiyorsunuz diye merak etmiştim."

"Evet; Frank klozete işiyor ben de sifona."

"Hadi canım!"

"Hı," dedi Jamie sesinden sırıttığı anlaşılıyordu. Bütün bu abuk sabuk konuşmaları dinleyerek elimden geldiğince düzgün yürümeye çalışıyordum. Jamie'nin şaka bile olsa, benim nasıl tuvaletimi yaptığım konusunda bir şeyler söylemesine kızmıştım; bu konuda ne kadar hassas olduğumu bilir. Cauldhame Arması'nın tuvaletine (sanırım başka tuvaletlerde de olur) gidip duvardaki uzunlamasına çişlikte duran sigara izmaritlerini işeyerek ileri ittirme sporundan söz ederek birkaç kere bana sataşmıştı.

İtiraf etmeliyim ki Jamie'yi bu işi yaparken izledim ve çok etki-

lendim. Cauldhame Arması'nın bu spor için harika bir tesisi var doğrusu, upuzun bir oluğa benzeyen çişliği bütün bir duvarı, bir diğer duvarın da yarısını kaplıyor ve sadece tek bir gideri var. Jamie'ye göre oyunun amacı sigara izmaritini bulunduğu yerden alıp, yol boyunca mümkün olduğunca parçalayarak, üzeri açık duran deliğe kadar götürüp içeri sokmak. İzmariti ne kadar ek yerinin üzerinden geçirirsen o kadar sayı alıyorsun (delikten içeri sokmak ve deliğe en uzak yerden başlamak da fazladan puan kazandırıyor), verdiğin hasar da önemli – anlaşılan yanık uçtaki küçük siyah koniyi dağıtmak çok zor – gece boyunca kaç tane izmariti deliğe atarsan o kadar çok sayı kazanıyorsun.

Oyun, şimdilerde daha moda olan çanak şeklindeki çişliklerde de sınırlı bir biçimde oynanabilir; ama Jamie bunu hiç denememiş, boyu çok kısa olduğundan nesneyi kullanabilmesi için bir metre uzakta durup oradan su dökmesi gerekiyor.

Bana öyle geliyor ki bu hikâye uzun süreli işemeleri daha da ilginçleştirecek, ama kör talih sağolsun bana göre bir iş değil bu.

"Kardeşin filan mı?"

"Yo, arkadaşım."

"Hep böyle kafayı bulur mu?"

"Hı, cumartesi geceleri."

Kuyruklu yalan, tabii. Pek ender konuşamayacak hatta yürüyemeyecek kadar sarhoş olurum. Eğer konuşabilecek halde olsaydım ve bir ayağımı diğerinin önüne koymakla bu kadar meşgul olmasaydım Jamie'nin de ağzının payını verirdim. Sanki mide bulantım geçmiş gibiydi; ama beynimin o sorumsuz, yıkıcı bölümü – alt tarafı bir iki nörondu herhalde, ama her beyinde böyle serseri bir bölüm geri kalanların da adını kötüye çıkarıyor – o soğumuş salamlı yumurtayı düşünmeye devam ediyordu ve her seferinde içim kabarıyordu. Kendimi zorlayarak tepelerde esen serin rüzgârları, dalgaların oyduğu kumsalda oluşan su izlerini düşünmeye çalıştım; temizliği ve tazeliği temsil ediyordu bunlar benim için ve midemin içindekileri düşünmemi engelliyordu.

Ama işeme konusunda eskisinden de daha perişan bir haldeydim. Kızla Jamie santimlerce ötemde beni iki kolumdan tutmuş ara ara çarparak taşıyorlardı, ama sarhoşluğum öyle bir seviyeye gelmişti ki – hızlı hızlı içtiğim son iki bira ve üstüne de viski katılma-

sıyla – hemen yanlarında değil de başka bir gezegendeydim sanki, onlara ne istediğimi anlatabilme umudum o kadar azdı. İki yanımda yürürken abuk sabuk şeyler konuşuyorlardı sanki çok önemliymiş gibi ve her ikisinin de toplamından daha fazla beyni olan ve içi de en önemli bilgilerle dolu olan ben iki kelime edemiyordum.

Bir yolu olmalıydı. Başımı sallayıp biraz daha derin nefes almaya çalıştım. Adımlarımı düzelttim. *Kelimeleri* ve nasıl söylendiklerini düşündüm büyük bir dikkatle. Dilimi ve gırtlağımı kontrol ettim. Kendimi toparlamak zorundaydım. *İletişim kurmalıydım.* Karşıdan karşıya geçerken başımı kaldırıp baktım; alçak bir duvara iliştirilmiş olan Birlik Sokağı tabelasını gördüm. Önce Jamie'ye, sonra da kıza bakarak büyük bir netlikle şunları söyledim: "Bir keresinde şuradaki tabelanın üzerinde yer alan kelimenin sebep olduğu bir yanılsamaya kapılmıştım, böyle bir hisse siz ikiniz hiç kapıldınız mı bilmem – ya da belki şu anda halihazırda bu hissi, benimle olmasa bile en azından birbirinizle paylaşmaktasınızdır –, ama söz konusu tabelada geçen "Birlik" kelimesinin sendika anlamına geldiğini düşünmüştüm* ve kasaba büyüklerinin bir caddeye böylesi sosyalist bir isim takması beni şaşırtmıştı; sendikaların öneminin, gayet muhterem ve pek ehemmiyetli bu işlek caddenin tabelasına yazılma mertebesine yükseltilerek kabul görmesi sınıf savaşında olası bir barış ya da en azından bir ateşkes umudunun hâlâ suya düşmemiş olduğunun bir işareti gibi geldi bana, fakat itiraf etmeliyim ki babam – Tanrı mizah duygusunu affetsin – söz konusu ismin, kasaba büyüklerinin İngiliz ve İskoçya parlamentolarının birliğini gayet ciddi ve münasip bir biçimde, kuşkusuz bu bir nevi erken devir teslimin ileride kendilerine kazandıracağı fırsatları da gözardı etmeksizin kutlamalarından ileri geldiğini söylediğinde bu yazık ki fazlasıyla iyimser bakış açım tuzla buz oldu."

Kız, Jamie'ye baktı. "Bir şey mi dedi?"

"Sanırım sadece boğazını temizliyor," dedi Jamie.

"Muzlarla ilgili bi şeyler söledi gibi geldi bana."

"*Muz mu*?" dedi Jamie şaşkınlıkla kıza bakarak.

"Hı," dedi kız bana bakıp kafasını sallayarak. "Öyle."

İletişim dediğin böyle olur işte diye düşündüm. O kadar sarhoştular ki doğru düzgün söylenmiş lafları bile anlamıyorlardı. Önce

* İngilizcede "union" hem "sendika" hem de "birlik" anlamına gelir. (ç.n.)

birine sonra diğerine bakarak iç geçirdim, bu sırada ağır ağır ana caddede yürüyorduk. Karşıya bakarak ne halt edeceğimi düşünmeye başladım. Sonraki caddeyi geçmeme de yardım ettiler, karşı kaldırımı çıkarken neredeyse boylu boyunca uzanıyordum. Birdenbire burnumun ve ön dişlerimin, saniyede bir metreden daha fazla bir hızla Porteneil'in granit kaldırımlarına çarpmaya karşı ne kadar dayanıksız olduklarını düşündüm.

"Bi arkadaşla birlikte Ormancıların tepelerde açtığı yollarda doksanla filan gidiyoz bazen, deli gibi."

"Za'afac'larla mı?"

Tanrım, hâlâ motosikletlerden konuşuyorlardı.

"Onu nereye götürecez yahu?"

"Anneme. Hâlâ ayaktaysa bize birer çay yapar."

"*Anana* mı?"

Birdenbire beynimde bir şimşek çaktı. O kadar barizdi ki daha önceden nasıl düşünemediğime şaştım. Kaybedecek zaman yoktu, beklemenin bir anlamı kalmamıştı – birazdan patlayacaktım – kafamı eğip kendimi Jamie ve kızdan kurtararak koşmaya başladım. Kaçacaktım; Eric yapmıştı, ben de rahat rahat işeyebileceğim sakin bir köşe bulabilirdim.

"Frank!"

"Ha siktir, herif kaçıyor, şimdi napçan?"

Hâlâ az çok kendilerinden beklendiği şekilde hareket eden ayaklarımın altındaydı kaldırım. Jamie ve kızın bağırarak arkamdan koştuklarını işitebiliyordum, ama eski patatesçiyi ve savaş anıtını çoktan geçmiş, hız kazanmaya başlamıştım. İyice şişmiş olan sidik torbam işimi zorlaştırıyordu, ama beni korktuğum kadar da alıkoymuyordu.

"Frank! Geri gel! Frank dur! N'oldu? Frank, deli pezevenk, boynunu kıracaksın!"

"Bırak şunu ne bok yerse yesin."

"Hayır! O benim arkadaşım! Frank!"

Banka Caddesi'nin köşesinden dönüp iki elektrik direğini az farkla ıskaladıktan sonra sola, Adam Smith Caddesi'ne keskin bir dönüş yapıp McGarvie'nin tamirhanesine geldim. Arka tarafa

koşup bir pompanın arkasına geçtim, nefes nefeseydim, geğiriyordum, beynim zonkluyordu. Pantolonumu indirip lambanın arkasına çömeldim, derin derin soluyarak betonun üzerinde göllenen dumanı tüten çişi izledim.

Ayak sesleri duyuldu ve sağımda bir gölge gördüm. Başımı kaldırdığımda Jamie'yi gördüm.

"Huh ... huh ... huh" diye nefes alıp veriyordu, doğrulmak için elini başka bir pompaya dayadı, diğer elini de bacağına, göğsü inip kalkıyordu. "Burda ... huh ... burda ... huh ... burdasın işte. Uffff..." Pompaların altındaki basamağa oturup bir süre büronun karanlık camlarına baktı. Ben de son damlaların düşmesini bekleyerek sırtım pompaya dayalı oturuyordum. Sonra kalkıp pantolonumu toparladım.

"Bunu neden yaptın?" dedi Jamie, hâlâ nefes nefeseydi.

Kemerimi iliklemeye çalışırken ona elimle bir işaret yaptım. Yine midem bulanmaya başlamıştı; çünkü giysilerime sinen sigara dumanı kokusu gelmişti burnuma.

"Ben..." diyerek ağzımı açtım, "Özür dilerim" diyecektim ki kelime bir kabarmaya dönüştü. Beynimin o anti-sosyal parçası birdenbire salamlı, yağlı yumurtaları düşünmeye başladı yine ve midem fışkırdı. İki kat oldum, midem içimde bir yumruk gibi sıkılmıştı; herhalde karnındaki bebek tekmelediğinde bir kadın da böyle hissediyordur. Basıncın şiddetiyle gırtlağımdan bir hırıltı çıktı. Tam düşecekken Jamie yakaladı beni. Yarı açılmış bir çakı gibi eğilmiş, gürültüyle yerleri kirletiyordum. Jamie yüzüstü düşmeyeyim diye bir elini pantolonumun askılarına geçirdi, diğeriyle de alnımı tuttu, bir şeyler mırıldanıyordu. Hâlâ kusuyordum, artık midem çok kötü acı vermeye başlamıştı; gözlerime yaş dolmuştu, burnum akıyordu ve kafam patlamaya hazır olgun bir domates gibiydi. Bulantılar arasında nefes almaya çalışıyor, gırtlağıma kaçan kusmuklar yüzünden öksürüyor, bir yandan da kusmaya devam ediyordum. Eric'in telefonda çılgına dönüp çıkardığı sesler gibi sesler çıkarıyor ve kimsenin yakınlardan geçip beni bu kadar aşağılık ve çaresiz bir durumda görmemesi için dua ediyordum. Durdum, kendimi daha iyi hissettim, tekrar başladım, on kat daha beterdim. Jamie'nin de yardımıyla biraz daha yan tarafa, yağ lekelerinin daha kuru göründüğü bir yere gidip ellerimin ve dizleri-

min üzerine bıraktım kendimi. Bir iki kere daha öksürüp ağzımdakileri tükürdükten sonra Jamie'nin kollarına yığıldım, ağrıyan mide kaslarımı rahatlatmak için bacaklarımı çeneme çektim.

"Şimdi iyi misin?" dedi Jamie. Başımı salladım. Biraz doğrularak kıçımın üzerine oturdum ve başımı dizlerimin arasına soktum. Jamie sırtımı sıvazlıyordu. "Şimdi gelirim, Frankie." Bir iki saniyeliğine ortadan kayboldu. İleride duran ecza dolabından aldığı kâğıt havlunun bir parçasıyla ağzımı, geri kalanıyla da yüzümü sildi. Onları çöp tenekesine atmayı da ihmal etmedi.

Hâlâ sarhoş olmama, midemin sancımasına ve gırtlağımın içinde iki kirpi güreşmiş gibi gelmesine rağmen kendimi çok daha iyi hissediyordum. "Teşekkürler," demeyi başarabildim ve ayağa kalkmaya çalıştım. Jamie bana yardım etti.

"Tanrım, insan kendini bu hale düşürür mü Frank."

"Hayır," dedim gözlerimi gömleğimin koluna silerken ve kimse var mı diye etrafa baktım. Bir iki kere Jamie'nin omzuna vurdum, sonra birlikte caddeye çıktık.

Bomboş caddede yürürken ben derin derin nefes alıyordum, Jamie de beni kolumdan tutuyordu. Kızın gittiği aşikârdı, ama hiç üzülmemiştim.

"Neden öyle koşup gittin?"

Başımı salladım. "Gerekliydi."

"Ne?" diyerek bir kahkaha attı Jamie. "Neden söylemedin?"

Söyleyemedim."

"Kız var diye mi?"

"Yo," dedim ve öksürdüm. "Konuşamıyordum. Çok sarhoştum."

"Ne?" diyerek tekrar güldü Jamie.

Başımı salladım. "Öyle," dedim. Tekrar gülerek başını iki yana salladı. Yürümeye devam ettik.

Jamie'nin annesi hâlâ ayaktaydı ve bize çay yaptı. Onu her gördüğümde, yani akşamları oğluyla bardan çıkıp kendimizi genellikle evinde bulduğumuzda, üzerinde yeşil bir sabahlık olan iri yarı bir kadındı. Benden hoşlanmadığı halde hoşlanıyormuş gibi davranmasına rağmen fena kadın değildi.

"Aman oğlum bu halin de ne böyle. Gel otur da sana bir çay vereyim. Seni küçük haylaz." Salondaki bir koltuğa oturtuldum, bu

sırada Jamie ceketlerimizi asıyordu. Holde zıpladığını duyuyordum.

"Teşekkürler," dedim karga gibi bir sesle, boğazım kupkuruydu.

"Al bakalım tatlım. Isıtıcıyı açayım mı? Üşüdün mü?"

Başımı iki yana salladım. Gülümseyerek omzumu sıvazladı ve mutfağa gitti. Jamie gelip yanımdaki divana oturdu. Bana bakıp sırıtarak başını salladı.

"Şu hale bak. Şu *hale* bak!" Ellerini çırparak öne eğildi, bacakları aşağı sarkmıyordu. Gözlerimi başka tarafa çevirdim. "Takma kafana Frankie. Bir iki bardak çay içtin mi kendine gelirsin."

"Hı hı," dedim zoraki ve titredim.

Saat birde evden ayrıldığımda kendimi daha ayık ve çayla yıkanmış gibi hissediyordum. Midem ve gırtlağım normale dönmüş gibiydi, ama sesim hâlâ hırıltılıydı. Jamie ve annesine iyi geceler dileyip adaya giden yola saptım, karanlıkta zaman zaman fenerimi de kullanarak köprüye, oradan da eve ulaştım.

Çamurluk ve kumluk arazide sessiz bir yürüyüş olmuştu. Patikada ayaklarımın çıkardığı ses dışında kasabadaki yoldan geçen tek tük kamyonların sesini duyuyordum sadece. Gökyüzü neredeyse tamamen bulutlarla kaplandığından ayışığı yoktu, başka ışık da.

İki yıl kadar önce yaz ortasında bir gün, tepelerde yaptığım uzun yürüyüşten dönüşte alacakaranlıkta patikada yürüyordum ki adanın üzerinde ötelerde yüzen tuhaf ışıklar görmüştüm, Dalgalanmaları ve hareketleri hiç de tekin görünmüyordu, parıldıyor, kayıyor, ağır, katı bir madde gibi havada yanıyorlardı. Dürbünümü ayarlayıp bir süre onları izledim, ikide bir değişen ışık imgeleri arasında bir şekil sezer gibi oluyordum. Sonra bir titreme geldi üzerime ve gördüğüm şeyin ne olduğunu tahlil etmeye başladı zihnim. Alacakaranlıkta hızla etrafımı kolaçan ettim, sonra tekrar uzak, son derece sessiz titreşen alev kulelerine döndüm. Tepeden adaya bakan ateşten yüzler gibi, bekleyen bir şey gibi havada asılı duruyorlardı.

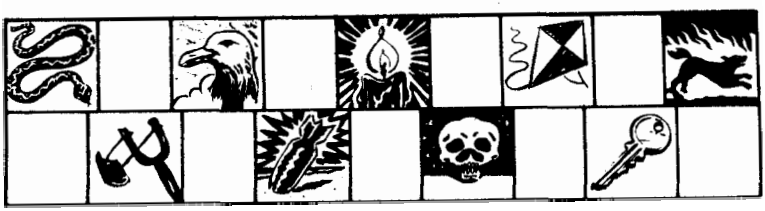
Sonra ayıldım ve ne olduğunu anladım.

Bir serap, hava katmanlarının denizdeki yansıması. Kuzey Denizi'nde yüzlerce kilometre ötedeki petrol kulelerinin alevleriydi gördüğüm. Alevin etrafındaki o şekle daha dikkatlice bakınca o

gaz parıltısında hayal meyal beliren petrol kulelerini seçer gibi oldum. Sonra neşeyle yola koyuldum – tuhaf görüntüleri gördükten sonra iyice artmıştı neşem – ve mantığıyla hayal gücünü benden daha az kullanan birinin benim yerimde olsa gördüğünü UFO zannedeceğini düşündüm.

Sonunda adaya vardım. Ev karanlıktı. Karanlıkta durup ona baktım. Yarımayın güçsüz ışığında ancak belli olan silueti onu olduğundan daha da büyük gösteriyordu, taştan bir canavar başı gibi arkadaki kum ve kayaların altına gömülmüş, bilinmez bir emir ya da işaret üzerine silkinip mezarından çıkmaya hazır uçsuz bucaksız güçlü bir gövdeye bağlı, denize bakan, üzerine ay vurmuş, şekiller ve anılar dolu dev bir kafatası.

Ev denize bakıyordu, geceye bakıyordu, ben de içine girdim.

V.
Bir Buket Çiçek

Küçük Esmerelda'yı öldürdüm; çünkü kendime ve dünyaya borçluydum bunu. İki erkek çocuğu öldürmekle kadınları istatistiki açıdan kayırmıştım. İnançlarım doğrultusunda hareket ettiğimi kanıtlamak istiyorsam, diye düşündüm kendi kendime, az da olsa dengeyi sağlamak zorundayım. Kuzenim en kolay ve en rahat ulaşabileceğim hedefti.

Yine, ona karşı hiçbir garezim yoktu. Çocuklar gerçekten insan sayılmazlar; çünkü küçük kadınlar ve erkekler olmaktan ziyade zamanla bunlardan biri haline gelecek apayrı bir türdürler. Özellikle toplumun ve ailelerinin sinsi ve şeytani etkisi altına henüz girmemiş olan küçük çocuklar cinsiyetsizce açık ve bu yüzden de çok sevilesi yaratıklardır. Esmerelda'yı severdim (adının onca tumturaklı

olmasına rağmen hem de) ve kalmaya geldiğinde onunla durmadan oyun oynardım. Harmsworth ve Morag Stove'un, yani babamın ilk evliliği vasıtasıyla üvey dayım ve yengemin kızlarıydı; üç yaşından beş yaşına kadar Eric'e onlar bakmışlardı. Bazen yazı geçirmek için Belfast'tan kalkıp gelirlerdi; babam Harmsworth'le iyi anlaşırdı, ben de Esmerelda'ya baktığımdan burada güzel ve rahat bir tatil geçirirlerdi. Küçük Paul'ü hayatının baharında haklamamın üzerinden topu topu bir yıl geçmiş olduğu için Bayan Stove o yaz kızını bana emanet etmekten pek hoşnut değildi; ama dokuz yaşında, gayet mutlu ve uyumlu, sorumluluklarımın bilincinde ve düzgün konuşan bir çocuktum ve lafı geçtiğinde kardeşimin başına gelen felaketten son derece üzgünmüş gibi görünüyordum. Sanırım vicdanımın kesinlikle rahat oluşu büyükleri benim tamamıyla suçsuz olduğuma inandırmıştı. Hatta *yanlış sebeplerden* kendimi suçlu hissediyormuşum gibi davranarak ikili blöf yapıyordum; büyükler de Paul'ü zamanında uyaramadığını için kendimi suçlamamam gerektiğini söylüyorlardı. Zekâma diyecek yoktu.

Esmerelda'yla ailesi tatile gelmeden çok önce onu öldürmeye karar vermiştim bile. Eric bir okul gezisine gitmişti, yani Esmerelda ve ben yalnız olacaktık. Paul'ün ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra bu çok riskli olacaktı, ama dengeyi sağlamak için bir şeyler yapmam lazımdı. Bunu çok derinlerde, iliklerimde hissediyordum; *mecburdum.* Kaşıntı gibi bir şeydi, karşı koymam mümkün değildi, Porteneil'de kaldırımda yürürken ayaklarımdan birinin kaldırıma sürtmesi gibi bir şeydi. Kendimi iyi hissedebilmek için diğer ayağımı da aynı güçle kaldırıma sürtmem gerekir. Kollarımdan biri duvara ya da elektrik direğine değse yine öyle hissederim; hemen ötekini de değdirmem gerekir ya da en azından elimle dokunmam. İşte bu tür şeyler yaparak dengeyi korumaya çalışırım, ama nedendir bilmem. Sadece yapılması gereken bir şeydi; aynı şekilde *bir* kadını haklamam gerekiyordu, öteki kefeye de ağırlık koymalıydım.

O yıl uçurtma yapmakla bozmuştum. 1973 yılıydı sanırım. Uçurtma yapmak için envai çeşit malzeme kullanıyordum: kamıştan, tahtadan, madeni askılar, alüminyum çadır direkleri, kâğıt ve naylon kap kâğıtları, çöp torbaları, çarşaflar, ip, naylon sicim, kayış parçaları, kopçalar, halat parçaları, elastik bantlar, teller, rap-

tiyeler, vidalar, çiviler ve model yatlardan ve türlü oyuncaklardan araklanmış çeşitli parçalar. İki kollu ve kilitli bir vinç yapmıştım, makarasına yarım kilometrelik ip sarılabiliyordu; uçurtmalar için çeşit çeşit kuyruklar yapmıştım, düzinelerce büyüklü küçüklü uçurtma, birkaç tane de akrobat. Onları barakaya koymuştum, koleksiyon fazlaca büyüyünce bisikletleri dışarı, saçağın altına çıkarmam gerekti.

O yaz küçük Esmerelda'yı habire uçurtma uçurmaya götürüyordum. Onun eline tek ipli basit bir uçurtma tutuşturup ben akrobatımla oynamaya girişiyordum. Benimkini onun uçurtmasının etrafında döndürüyor ya da kendim bir kum tepesine çıkıp kumlara doğru dalış yaptırıyordum, uçurtmayı önceden yapmış olduğum yüksek kum kulelerinin üzerine indiriyor sonra birden ipini çekip yıkılan kum kulesinin havaya saçılan kumlarını izliyordum. Ama bu denemeler uzun sürmüştü, bir iki kere de yere çakılmıştı, hatta bir keresinde bir barajı yıkmayı bile başarmıştım. Uçurtmayı dalışa geçirirken öyle bir açı veriyordum ki her seferinde baraj duvarının üzerine bir köşesiyle çarpıyordu, böylece ağır ağır duvarın üzerinde bir çentik oluşturdu ve su kumun üzerinden akmaya başladı, sonra da kısa zamanda barajı aşıp aşağıdaki kum-evli köyü yerle bir etti.

Sonra günün birinde kum tepesinin üzerinde durmuş uçurtmayı çeken rüzgâra karşı direniyordum, ipi sıkı sıkı kavrıyor, çekiyor, tartıyor, ayarlamalar yapıyor ve sarıyordum ki o sardığım ip birden bire Esmerelda'nın boynuna dolanmış gibi hissettim, fikir ortaya çıkmıştı işte. Uçurtmaları kullan.

Sanki aklımda uçurtmayı yönlendiren sürekli çekimden başka hiçbir şey yokmuşçasına sükûnetle bu fikri düşündüm ve oldukça mantıklı buldum. Düşündükçe fikir kendiliğinden şekil aldı, âdeta tomurcuklar verip kuzenimin sonunu belirleyecek noktaya kadar tırmandı. Hatırlıyorum da bir sırıtma yayıldı yüzüme o zaman ve akrobatı hızla otların ve suyun üzerine doğru indirmeye başladım, kumun ve dalgaların üzerine, rüzgâra karşı şöyle bir çektim ipini ki elindeki gökyüzüne bağlı ipi durmadan çekiştirip durarak kum tepesinin üzerinde oturan kıza çarpmadan önce iyice hız kazansın. Dönüp güldü, sonra bir kahkaha attı, gözleri yaz güneşinde şaşı olmuştu. Ben de kahkaha attım, hem yukarılardaki hem de beynimin derinliklerindeki o şeyleri eşit ölçüde kontrolüm altında tutuyordum

Kocaman bir uçurtma yaptım.

O kadar büyüktü ki barakaya bile sığmadı. Bir kısmını uzun zaman önce tavan arasında bir kısmını da kasaba çöplüğünde bulduğum alüminyum çadır direklerinden yaptım onu. İlk başta siyah naylon torbalarla kapladım, sonra değiştirip yine tavan arasından bulduğum çadır bezini kullandım.

Kalın, portakal rengi bir misina kullandım uçurtma ipi olarak, onu da bir pantolon askısıyla iyice sağlamladığım vinç makarasına sardım. Uçurtmanın kuyruğu bükülmüş dergi sayfalarından oluşuyordu; *Silah ve Mühimmat* dergisi, o zamanlar düzenli olarak alırdım. Kırmızı boyayla tentenin üzerine bir köpek kafası resmetmiştim, o zamanlar Köpek burcundan olmadığımı bilmiyordum daha. Babam yıllar önce o sırada gökyüzünde Sirius olduğu için Köpek burcundan olduğumu söylemişti. Her neyse, sadece bir simgeydi işte.

Bir sabah erkenden, güneş bile doğmadan, herkes uykudayken dışarı çıktım. Barakaya gidip uçurtmayı aldım, kum tepelerinin üzerinden bir süre yürüyüp onu kurdum, yere bir çadır çivisi çaktım, misinayı ona bağladım, sonra ipini kısa tutarak uçurtmayı bir süre uçurdum. Hafif bir rüzgâr olduğu halde beni epeyce zorlayıp terletmişti, ellerim de giydiğim iş eldivenlerine rağmen yanmaya başlamıştı. Uçurtmanın bu işi halledeceğine karar vererek aşağı çektim.

İkindi vakti biraz daha hızlanmış olan rüzgâr adadan Kuzey Denizi'ne doğru esmekteyken Esmerelda'yla ben her zamanki gibi dışarı çıktık ve uçurtmayı almak için barakaya uğradık. Onu taşımama yardım etti; misinayı ve vinci küçük düz göğsüne bastırmış aletin kilidini şıklatıyordu, sonunda evden epeyce uzakta bir yere vardık. Norveç ya da Danimarka'ya yüzünü dönmüş yüksek bir kum tepesiydi, otlar kaşlara dökülmüş saçlar gibi kuzeyi işaret ediyordu.

Ben duruma uygun gayet ciddi bir tavırla ağır ağır uçurtmayı bir araya getirirken Esmerelda çiçek topluyordu. Yanlış hatırlamıyorsam, kendilerini göstersinler, koparılıp demet yapılmaya razı olsunlar diye çiçekleri kandırmak için onlarla konuşuyordu. O yürürken, çömelir, emekler ve konuşurken rüzgâr sarı saçlarını uçuruyor ben de uçurtmayı kuruyordum.

Sonunda uçurtma bitmiş, bütün parçaları birbirine takılmış bir

halde çökmüş bir çadır gibi otların üzerine serilmişti, yeşil üstüne yeşil. Rüzgâr içine doluyor, onu kımıldatıyordu; dalgalanırken çıkardığı sesler ona canlıymış gibi bir hava veriyordu, köpeğin suratı asıktı. Portakal rengi misinayı alıp gerekli düğümleri attım.

Esmerelda'yı çağırdım. Elinde bir tomar küçük çiçek vardı, adlarını unuttuğu ya da hiç öğrenmemiş olduğu için yeni isimler uydurarak hepsini bana tek tek tanıtırken sabırla bekledim. Bana verdiği papatyayı nezaketle alıp ceketimin sol cebinin iliğine taktım. Ona yeni uçurtmayı bitirdiğimi, onu rüzgârda denemek için bana yardımcı olabileceğini söyledim. Heyecanlanmıştı, ipi tutmak istiyordu. Ona belki ipi tutturabileceğimi söyledim, ama tabii kontrol bende olacaktı. Çiçekleri de elinden bırakmak istemiyordu, ben de bunun mümkün olduğunu söyledim.

Esmerelda uçurtmanın büyüklüğünü ve üzerindeki vahşi köpek resmini görünce küçük çığlıklar atmaya başladı. Uçurtma, rüzgârın kırıştırdığı otların üzerinde sabırsız bir mantabalığı gibi yatıyordu kanatlarını ağır ağır kımıldatarak. Ana kontrol iplerini Esmerelda'ya verip onları nasıl ve nereden tutacağını gösterdim. Bileklerine geçirmesi için birkaç ilmek attığımı söyledim ona, böylece ipi elinden kaçırmayacaktı. Ellerini düğümlenmiş misinanın arasına soktu, bir eliyle sımsıkı ipi, ötekiyle ise rengârenk çiçekleri ve diğer ipi tutuyordu. Ben kendi payıma düşen ipleri toparlayıp uçurtmanın öte tarafına geçtim. Esmerelda yerinde zıplıyor, bana uçurtmayı bir an önce uçurtmamı söylüyordu. Etrafa son kez baktıktan sonra içine rüzgâr dolsun diye uçurtmanın başını hafifçe kaldırdım. Hemen kuzenimin arkasına koştum, bu sırada uçurtmayla arasında gevşek duran ip de gerilmişti.

Uçurtma vahşi bir şey gibi, kuyruğunu yırtılan mukavvaya benzer bir sesle sallayarak göğe yükseldi. Silkinip havada bir çatırtı çıkardı. Kuyruğunu kesip attı ve içi boş kemiklerini esnetti. Esmerelda'nın arkasına geçip küçük çilli bileklerinin hemen altından ipi tuttum, uçurtmanın asılmasını bekliyordum. İpler gerildi ve uçurtma asıldı. Dengemi kaybetmemek için topuklarımı toprağa gömmem gerekti. Esmerelda'ya çarptım, bağırdı. İlk vahşi savrulmada misinanın gerilmesiyle ipleri bırakmıştı, ben üzerimizdeki göklerin gücünü denetim altına almaya çabalarken o da durmuş bana ve gökyüzüne bakıyordu. Çiçekleri hâlâ bırakmamıştı, iplere attığım

ilmekler kollarını bir kukla gibi indirip kaldırıyordu. Vinç göğsüme dayalıydı, ellerimle arasında gevşek bir bölüm vardı. Esmerelda son kez kıkırdayarak bana baktı, ben de güldüm. Sonra ipleri bıraktım.

Vinç ensesine çarpınca bir çığlık attı. Sonra ipin çekmesi ve ilmeklerin bileklerini iyice kavramasıyla ayakları yerden kesildi. Sırtüstü yuvarlandım, hem bir gören varsa manzaranın daha inandırıcı olması için hem de vinci bıraktığımda dengemi kaybettiğimden. Esmerelda'nın sonsuza kadar bir daha ayak basmayacağı toprağa yuvarlandım. Uçurtma dalgalanıyor, savruluyordu, kızı vinçle birlikte yerden kaldırıp havaya çekti. Sırtüstü yattığım yerden bir an olanları izledim, sonra kalktım ve sırf onu yakalayamayacağımı bildiğimden olabildiğince hızlı peşinden koştum. Bütün gücüyle haykırıyor, bacaklarını sallıyordu; ama bileklerine dolanmış acımasız misina ilmekleri onu bırakmıyordu, uçurtma rüzgârın dişleri arasındaydı, zaten onu yakalamayı gerçekten istemiş olsam bile çoktan yetişemeyeceğim kadar uzaklaşmıştı.

Koştum koştum, kendimi bir kum tepesinin üzerinden atıp denize doğru yuvarlandım, uçurtmanın çektiği, çırpınan küçük gövde gitgide daha uzaklara sürükleniyordu. Rüzgârın sürüklediği çığlıklarını hayal meyal duyabiliyordum. Kumların, kayaların üzerinden denize açıldı, ben tepinen ayaklarının altında sallanan vinci seyrederek soluk soluğa altında koşuyordum. Elbisesini rüzgâr şişiriyordu.

O habire yükselirken ben de koşmayı sürdürüyordum, rüzgâr ve uçurtma beni çoktan geride bırakmıştı. Denizin kenarındaki su birikintilerinin içinden geçtim, sonra dizlerime kadar denize girdim. Tam o sırada, ilk başta tek bir şey gibi görünen, ama sonra dağılan bir şey düştü ondan aşağı. İlk başta korkudan altına işediğini düşündüm, sonra tuhaf bir yağmur gibi gökyüzünden yuvarlanıp biraz ötemde suya çarpan çiçekleri gördüm. Sığ sularda onlara ulaşana kadar kulaç atıp, bulabildiklerimi topladım, başımı hasadımdan kaldırdığımda Esmerelda ve uçurtma Kuzey Denizi'ne yönelmişlerdi. Rüzgâr dinmezse şu kahrolası denizi aşıp karaya ayak basabileceği geçti aklımdan, ama öyle bile olsa elimden geleni yaptığımdan şerefimi kurtarmış sayılırdım.

İyice küçülene kadar seyrettim onu, sonra dönüp karaya çıktım.

Dört yıl içinde benim hemen yanıbaşımda meydana gelen üç ölümün şüphe uyandıracağını bildiğimden tepkimi dikkatle planmıştım bile. Hemen eve koşmak yerine kum tepelerine dönüp elimde çiçeklerle oturdum. Kendi kendime şarkılar söyledim, hikâyeler anlattım, acıktım, biraz kumlarda yuvarlandım, biraz kumu gözlerime sürdüm ve kendimi küçük bir çocuğun asla içinde bulunamayacağı korkunç bir ruh haline sokmaya çalıştım. Akşam üzeri genç bir orman işçisi beni bulduğunda hâlâ orada oturmuş denize bakıyordum.

Babam ve akrabalarımız bizi merak edip bulamayınca polise haber vermişler, Diggs de bir arama ekibi kurmuştu, adam da onlardan biriydi. Adam kum tepelerinin üzerinde ıslık çalarak ve otların arasını bir sopayla karıştırarak dolanıyordu.

Onu görmemezlikten geldim. Denize bakarak titremeyi ve çiçekleri elimde sımsıkı tutmayı sürdürdüm. Babam ve Diggs, adam kum tepelerini arayan insanlarla haber gönderdikten çok sonra geldiler, ama o ikisine de hiç aldırmadım. Bir süre sonra etrafımda düzinelerce insan birikmişti, bana bakıyor, sorular soruyor, saatlerine göz atıp etrafı kolaçan ediyorlardı. Yeniden yan yana sıralanıp Esmerelda'yı aramaya koyuldular, bu arada ben eve taşındım. Bana çorba içirmeye çalıştılar; açlıktan ölüyordum; ama hiç aldırmadım, bana sordukları sorulara donuk bir bakış ve sessizlikle karşılık veriyordum. Dayım ve yengem yüzleri kıpkırmızı, gözleri ıslak beni sarsıyorlardı; ama hiç aldırmıyordum. Sonunda babam beni yukarı odama çıkarıp üzerimdekileri çıkardı ve yatağa yatırdı.

Bütün gece beni hiç yalnız bırakmadılar, yanımda babam, Diggs ya da her kim varsa, bir süre sessizce yatıp uyuma taklidi yaparak sonra da bütün gücümle bağırıp kendimi yataktan atarak ve yerde tepinerek, hem onu hem kendimi uyutmadım. Her seferinde tekrar uyumuş gibi yapıyor, sonra yine çıldırıyordum. Birisi benimle konuşmaya kalksa titreyerek yatakta yatıyor, sağır ve dilsiz onlara bakıyordum.

Şafak vakti arama ekibi Esmereldasız dönene kadar uyanık durdum, sonra kendimi bıraktım.

Kendimi toparlamam bir hafta sürdü, hayatımın en güzel haftalarından biriydi. Eric okul gezisinden geri döndü, ben de o döndükten kısa bir süre sonra konuşmaya başladım; ilk başta saçma sapan şeyler, sonra olup bitenlerle ilgili kopuk kopuk ipuçları, bunları hep çığlıklar ve donma takip ediyordu.

Hafta ortasında filan Diggs'in babamın beni kendinden başka kimsenin muayene etmesine izin vermemekte gösterdiği ısrarı kırmasıyla Dr. MacLennan'ın beni görmesine izin verildi. Yine de babam şüpheyle odada kaldı, muayenenin belli sınırları aşmamasına özen gösteriyordu; doktorun bütün vücudumu kontrol etmesine izin vermemesi hoşuma gitmişti, ben de biraz daha açıldım.

Hafta sonunda hâlâ ara sıra sahte bir kâbus görüyor, ikide bir sessizleşip titremeye başlıyordum; ama az da olsa yemek yemeye ve birçok soruya memnuniyetle cevap vermeye başlamıştım. Esmerelda ve başına gelenler hakkında konuşmak hâlâ küçük nöbetlere, çığlıklara ve kısa süreli kapanmalara neden oluyordu; ama babamın ve Diggs'in sabırlı, uzun sorgulaması sonunda düşünmelerini istediğim şekilde anlattım olayı: Büyük bir uçurtma, Esmerelda iplere dolanıyor, ben yardım etmeye çalışırken vinç elimden kayıyor, umutsuzca koşuyorum; sonrası boşluk.

Lanetlenmiş olduğumdan korktuğumu, yakınımdakilere ölüm ve felaket getirdiğimi, aynı zamanda insanların Esmerelda'yı benim öldürdüğümü düşüneceklerini sandığımdan hapse atılmaktan korktuğumu anlattım onlara. Ağlayarak babama hatta Diggs'e bile sarıldım, üniformasının sert, mavi kuşamının kokusu doldu burnuma, âdeta içten içe eriyip bana inandığını hissettim. Ondan barakaya gidip oradaki bütün uçurtmalarımı yakmasını rica ettim, o da şimdi Uçurtma Yangını Oyuğu adını taşıyan bir oyukta onları yaktı. Uçurtmalara üzülmüştüm ve rolümün gerçekçiliği uğruna artık bir daha elime hiç uçurtma almamam gerektiğinin farkındaydım, ama değmişti. Esmerelda hiç ortaya çıkmadı; Diggs'in balıkçılar ve petrol platformlarından aldığı bilgiler onu en son benim gördüğümü gösteriyordu.

Böylece hem sayıyı dengelemiş hem de güç olmasına rağmen muhteşem bir rol kesme haftası yaşamıştım. Beni eve getirdiklerin-

de hâlâ elimde tuttuğum çiçekler parmaklarımın arasından zorla çıkarılıp bir torba içinde buzdolabının üzerine konmuştu. Onları iki hafta sonra orada bulduğumda kurumuş ve unutulmuşlardı. Bir gece onları tavan arasındaki tapınağa çıkardım ve küçük bir cam şişeye atılmış selobant parçalarına benzeyen küçük, kahverengi, kurumuş bitkileri bugüne kadar sakladım. Bazen kuzenimin sonunun nerede geldiğini merek ediyorum; denizin dibinde belki ya da kayalık ve ıssız bir kumsalda ya da yüksek bir dağın tepesinde, martılara ve kartallara yem....

Onun havada, dev uçurtma tarafından sürüklenirken öldüğünü düşünmek daha çok hoşuma giderdi, gitgide yükselerek dünyanın çevresinde dönerken açlıktan ve oksijensizlikten ölüyordu ve iyice hafifleyip gezegenin jetrüzgârlarında dolaşan incecik bir iskelete dönüşüyordu; bir tür Uçan Hollandalı. Ama gerçeğin böyle romantik bir görüntüyle alakası olduğunu sanmıyorum.

Pazar gününün büyük bölümünü yatakta geçirdim. Dün geceki cümbüşten sonra, dinlenmeye, bol bol su içmeye, biraz yemek yemeye ve sarhoşluğumdan kurtulmaya ihtiyacım vardı. İçimden hemen oracıkta bir daha hiç içki içmemeye yemin etmek geliyordu, ama çok genç olduğumdan bunun gerçekçi olmayacağına karar verdim ve bir daha *o kadar* sarhoş olmamaya niyetlendim.

Ben kahvaltıya inmeyince babam gelip kapımı vurdu.

"Biliyorum gerçi ya yine de sorayım, neyin var senin?"

"Hiç," diye seslendim çatlak bir sesle.

"İyi öyleyse," dedi babam alaylı bir sesle. "Dün gece ne kadar içmek zorunda kaldın acaba?"

"Çok değil."

"Yaaaa," dedi.

"Birazdan inerim," dedim ve ayağa kalktığımı zannetsin diye yatakta sağa sola yuvarlandım.

"Dün gece arayan sen miydin?"

"Ne?" diye sordum kapıya, sallanmayı bırakarak.

"Sendin değil mi? Sen olduğunu düşündüm; sesini değiştirmeye çalışıyordun. Gecenin o saatinde ne halt etmeye aradın?"

"Şey... aradığımı hatırlamıyorum. Ciddiyim Baba," dedim dikkatle.

"Hıh. Salaksın sen oğlum," dedi ve topallaya topallaya salona indi. Yattığım yerde düşünmeye başladım. Dün gece evi aramadığımdan emindim. Bardayken yanımda Jamie vardı, dışarıdayken Jamie ve kız, koşarken yalnızdım, sonra yine Jamie'yle, sonra da o ve annesiyle, sonra ayılmış vaziyette eve yürümüştüm. Hiç karanlık nokta yoktu. Eric'in aradığını düşündüm. Anlaşılan babam pek uzun süre konuşamamıştı, yoksa oğlunun sesini tanırdı. Eric'in hâlâ dışarıda olmasını ve eve gelmesini istiyordum, aynı zamanda başımın ve midemin ne kadar rahatsızlık verebileceklerini bana hatırlatıp durmamalarını istiyordum.

"Şu haline bak," dedi babam, ikindi vakti televizyondaki eski bir filmi izlemek için üzerimde sabahlığımla aşağı indiğimde. "Kendinle gurur duyuyorsundur herhalde. Böyle şeyler yapmanın seni erkek yapacağını düşünüyorsundur." Babam ağzını şaklatıp kafasını iki yana salladı, sonra yine *Scientific American*'ını okumaya koyuldu. Salondaki büyük koltuklardan birine dikkatle oturdum.

"Dün gece biraz sarhoş olduğumu kabul ediyorum baba. Bu canını sıkıyorsa kusura bakma, ama emin ol ben de acısını çekiyorum."

"İyi bari, belki biraz ders alırsın. Dün gece kaç beyin hücreni katlettiğinin farkında mısın acaba?"

"Birkaç bin vardır herhalde," dedim biraz durup düşündükten sonra.

Babam şevkle başını salladı: "En azından."

"Tekrarlamamaya gayret ederim."

"Hıh."

"Zarrt!" dedi anüsüm büyük bir gürültüyle, hem beni hem de babamı şaşırtarak. Dergisini indirip gülümseyerek başımın üzerinden bir yerlere bakarken ben de boğazımı temizleyerek göze batmayacak bir biçimde sabahlığımın eteğini düzeltmeye koyuldum. Burun deliklerinin açılıp kapandığını görebiliyordum.

"Lager marka bira ve viski, di mi?" dedi başını sallayarak ve dergisini tekrar kaldırdı. Parlak sayfaların arkasında kaybolmasına sevinerek kızardığımı hissettim ve dişlerimi sıktım. Bunu nasıl yapabiliyordu? Hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

"Bir şey daha var," dedim, "umarım kızmazsın, Jamie'ye

Eric'in kaçtığını söyledim."

Babam derginin üzerinden ateş saçan gözleriyle bana bakarak başını iki yana salladı ve okumayı sürdürdü. "Budala," dedi.

Akşamleyin hafif bir şeyler atıştırdıktan sonra tavan arasına çıkıp ben evde dinlenirken bir şeyler olmuş mu diye teleskopla adaya baktım. Her şey sakin görünüyordu. Alçalmış bulutların altında, serinde kısa bir yürüyüş yaptım, kumsaldan adanın güney ucuna kadar yürüyüp döndüm, sonra içeriye girdim ve televizyon seyrederken alçaktan esen bir rüzgâra takılmış olan yağmur gelip pencerenin önünde mırıldanmaya başladı.

Telefon çaldığı sırada yatıyordum. Henüz dalmamış olduğumdan hemen kalktım ve babamdan önce açmak için aşağı koştum. Hâlâ ayakta olup olmadığını bilmiyordum.

"Evet?" dedim soluk soluğa, pijamanın üstünü pantolonun içine sokarken. Düdük sesi duyuldu, sonra öte taraftan bir iç çekiş geldi.

"Hayır."

"Ne?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Hayır," dedi telefondaki ses.

"Hı?" dedim. Eric olup olmadığından bile emin değildim.

"Sen 'Evet' dedin. Ben de 'Hayır'."

"Ne dememi istiyorsun?"

" 'Porteneil 531.' "

"Tamam. Porteneil 531. Alo?"

"Tamam. Hoşçakal." Bir kıkırtıdan sonra telefon kapandı. Suçlarcasına telefona bakarak kapattım. Durakladım. Telefon yine çaldı. İlk zilin yarısında hemen kaptım.

"Ev.." diyecektim ki bip bip sesi duyuldu. Ses kesilene kadar bekledikten sonra "Porteneil 531," dedim.

"Porteneil 531," dedi Eric. En azından Eric olduğunu düşünüyordum.

"Evet," dedim.

"Ne eveti?"

"Evet, burası Porteneil 531."

"Ama ben oranın Porteneil 531 olduğunu sanmıştım."

"Evet öyle. Kimsiniz? Sen misin ..."

"Benim. Orası Porteneil 531 mi?"

"Evet!" diye bağırdım.

"Siz kimsiniz?"

"Frank Cauldhame," dedim sakin olmaya çalışarak. "Siz kimsiniz?"

"Frank Cauldhame," dedi Eric. Yukarıya merdivenlere baktım, ama babamdan eser yoktu.

"Selam Eric," dedim gülümseyerek. Bu gece ne olursa olsun onu kızdırmamaya kararlıydım. Yanlış bir şey söyleyip ağabeyime bir başka Postane malını daha parçalatmaktansa telefonu kapardım daha iyi.

"Adımın Frank olduğunu söylemiştim. Bana neden 'Eric' diyorsunuz?"

"Hadi Eric, sesini tanıdım."

"Ben Frank'im. Bana Eric deyip durma."

"Tamam tamam. Sana Frank derim."

"Peki sen kimsin?"

Bir an düşündüm. "Eric mi?" dedim çekine çekine.

"Daha demin adının Frank olduğunu söyledin."

"Şey," içimi çektim, tek elimle duvardan destek almış ne söyleyeceğimi düşünüyordum. "Bu...bu bir şakaydı. Tanrım, ne desem." Kaşlarımı çatıp Eric'in bir şeyler söylemesini bekledim.

"Neyse Eric," dedi Eric, "yeni havadis var mı?"

"Pek bir şey yok. Dün gece dışarıdaydım, bara gittim. Dün gece sen mi aradın?"

"Ben mi? Yo."

"Ya. Babam birinin aradığını söyledi. Belki de sen aramışsındır diye düşünmüştüm."

"Neden arayayım ki?"

"Bilmem." Omzumu silktim. "Bu gece neden aradıysan ondan. Her neyse."

"Sence bu gece neden aradım?"

"Bilmem."

"Tanrım; neden aradığımı bilmiyorsun, adının ne olduğundan emin değilsin, benimkini yanlış biliyorsun. Ne işe yararsın sen?"

"Pes yani," dedim Eric'ten çok kendime. Bu konuşmanın hiç de iyi sonuçlanmayacağını seziyordum.

"Bana nasıl olduğumu sormayacak mısın?"

"Evet, evet," dedim. "Nasılsın?"

"Çok kötü. Ya sen?"

"Fena değil. Neden kötüsün?"

"Çok umrunda sanki."

"Tabii umrumda. Ne oldu?"

"Seni ilgilendirmez. Bana başka bir şey sor, hava nasıl ya da neredesin türünden şeyler. Hislerimin umrunda olmadığını biliyorum."

"Tabii ki umrumda. Sen benim ağabeyimsin. Seni merak ediyorum," diyerek karşı çıktım. Tam o sırada mutfak kapısının açıldığını duydum, bir iki saniye sonra babam merdivenlerin dibinde belirdi, tırabzanın ucundaki tahta topuzu tutarak bana bakmaya başladı. Başını kaldırıp daha iyi duyabilmek için hafifçe yan yatırdı. Eric'in bana verdiği cevabın başını kaçırıp son bölümünü yakaladım:

"... benim ne hissettiğimden. Ne zaman arasam hep aynı. 'Neredesin?' Tek merak ettiğin bu; zihnimin nerede olduğunu merak etmiyorsun, sadece gövdem seni ilgilendiriyor. Neden dert ediyorum bilmiyorum. Neden arıyorum ki sanki?"

"Hı hı. Demek öyle," dedim babama gülümseyerek. Kımıldamadan ve sesini çıkarmadan öylece duruyordu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sadece bunu söyleyebilirsin sen. 'Hı hı. Demek öyle.' Zahmet oldu. Bu beni ne kadar umursadığını gösteriyor işte."

"Hiç de değil. Tam aksine," dedim ona, sonra telefonu ağzımdan biraz uzaklaştırıp babama bağırdım: "Yine Jamie arıyor, *Baba*!"

"...neden bu kadar zahmete giriyorum bilmem....," diye konuşmasını sürdürüyordu Eric, dediğimi duymamıştı anlaşılan. Babam da duymamış gibiydi, aynı şekilde kafasını dikmiş aşağıda duruyordu.

Dudaklarımı yalayarak "Evet, Jamie..." dedim.

"Ne? Gördün mü? Adını yine unuttun. Ne anlamı var? İşte bunu bilmek istiyorum. Hı? Ne anlamı var? *O* beni sevmiyor. Sen beni seviyorsun ama, değil mi?" Sesi biraz daha kısık ve yankılı geliyordu; ağzını telefondan uzaklaştırmış olmalıydı. Sanki kulübede onunla birlikte olan biriyle konuşuyor gibiydi.

"Evet, Jamie, tabii öyle." Babama gülümseyip mümkün olduğunca rahat görünmek için elimi koltuğumun altına sıkıştırdım.

"Sen beni seviyorsun değil mi tatlım? Küçük kalbin benim için yanıyor..." diye mırıldanıyordu Eric çok uzaklarda. Yutkunarak ye-

niden babama gülümsedim.

"Eee, hayat böyle Jamie. Bu sabah burada babama da aynı şeyi söyledim." Babama el salladım.

"Bana olan aşkından yanıyorsun, değil mi küçük sevgilim?"

Eric'in mırıltıları arkasından hızlı hızlı bir soluk sesi duyunca hem yüreğim hem de midem ağzıma geldi. Hafif bir inilti ve köpek sesleri duyunca her yanımı isilik bastı. Titredim. Bir bardak viskiyi kafama dikmişim gibi geri gitti başım. Köpeğin soluk sesleri ve iniltileri geliyordu kulağıma. Eric onu yatıştırmak için bir şeyler söylüyordu. Aman Tanrım, yanında bir köpek vardı. Hayır, olamaz.

"Bak! Dinle şimdi, Jamie! Ne düşünüyorsun?" dedim yüksek sesle ve umutsuzca, babam isilikleri gördü mü diye merak ediyordum. Gözlerimin dışarı uğradığını hissediyordum, ama yapacak bir şey yoktu; Eric'in dikkatini dağıtacak bir şeyler söylemeye çabalıyordum. "Ben... şey... Willy'yi bizi bir daha gezdirmesi için ikna etsek iyi olacak; hani şu kumda kullandığı Mini'yle diyorum. Çok eğlenmiştik değil mi?" Ağzım kurumuş, sesim çatallaşmıştı.

"Ne? Sen ne diyorsun?" dedi Eric'in sesi birdenbire yine telefona yaklaşarak. Yutkunarak gözlerini hafifçe kısmış olan babama gülümsedim.

"Hatırlasana Jamie. Willy'nin Mini'si. *Burada duran babamı*" –bu üç kelimeyi tıslar gibi söyledim– "kumda kullanabileceğim bir araba almaya ikna etmeliyim."

"Saçma sapan konuşuyorsun. Ben hiç kumda arabaya binmedim. Kim olduğumu yine unuttun," dedi Eric, hâlâ dediklerimi dinlemiyordu. Babama arkamı dönüp köşeye baktım, derin derin iç geçirerek kendi kendime, "Aman Tanrım," dedim.

"Evet, evet öyle Jamie," diye sürdürdüm konuşmamı umutsuzca. "Ağabeyim yakınlaşmıştır herhalde. Ben ve *buradaki Babam* onun iyi olduğunu umuyoruz."

"Piç kurusu seni! Sanki ben burada değilmişim gibi konuşuyorsun! *Tanrım* insanların bunu yapmalarından nefret ediyorum! Sen bana bunu yapmazdın değil mi, değil mi ateş parçam benim?" Sesi tekrar uzaklaştı, köpeğin seslerini duydum; düşünüyorum da yavruydu galiba. Terlemeye başlamıştım.

Aşağıda ayak sesleri duydum, sonra mutfağın lambası kapandı. Ayak sesleri geri gelip merdivenleri çıkmaya başladı. Hemen

dönüp yaklaşan babama gülümsedim.

"Evet, haklısın Jamie," dedim acınası bir halde, resmen kanım kurumuştu.

"O kadar uzun konuşma," dedi babam yanımdan geçip giderken. Merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

"Tamam baba!" diye bağırdım neşeyle, işler sarpa sarıp da bir çıkar yol bulamadığım zamanlarda olduğu gibi sidik torbamın yakınlarında bir sızı duymaya başladım.

"Aauuuu!"

Telefonu kulağımdan çekip bir an öylece bakakaldım. Sesi Eric'in mi yoksa köpeğin mi çıkardığını anlayamamıştım.

"Alo? Alo?" diye fısıldadım deli gibi, babamın gölgesi üst katın duvarını boydan boya geçmişti.

"Haauuuuuuuvv!" Çığlık hatta çınlıyordu. Olduğum yerde sıçradım. Tanrım, hayvana ne yapıyordu öyle? Sonra telefonun ahizesi bir yere çarptı, küfür gibi bir şeyler duydum, telefon tekrar bir yere çarptı. "Seni piç kurusu... Aaah! Siktir! Gel buraya, seni küçük..."

"Alo! Eric! Yani Frank! Yani... Alo! Ne oluyor?" diye tıslayarak üst katta gölge var mı diye baktım, ağzımı elimle kapamıştım. "Alo?"

Bir takırtı oldu, sonra "Senin hatan!" diye bir bağrış duyuldu, sonra bir başka çatırtı. Bir süre ne idüğü belirsiz sesler duydum, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım ne olduklarını çıkaramıyordum, hattan kaynaklanan seslere de benzemiyorlardı. Telefonu kapatsam mı diye düşünüyordum, hatta tam kapatacaktım ki Eric'in sesi tekrar duyuldu, anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu.

"Alo? Ne?" dedim.

"Hâlâ orada mısın? Piç kurusunu kaybettim. Senin yüzünden. Tanrım, sen ne işe yararsın ha?"

"Özür dilerim," dedim samimiyetle.

"Artık çok geç. Isırdı beni, it bozuntusu. Ama yine yakalarım nasılsa. Piç kurusu." Bip bipler duyuldu. Biraz daha para attığını duydum. "Memnunsundur değil mi?"

"Neden memnun olacakmışım?"

"Kahrolası köpek kaçtığı için, götlek."

"Ne? Bana mı?" diye kekeledim.

"Sakın kaçtığı için üzüldüğünü söylemeye kalkma bana."

"Ah..."

"Bile bile yaptın!" diye bağırdı Eric. "Bile bile yaptın! Kaçmasını istiyordun! Oyunumu bozdun! Beni değil köpeği tutuyorsun! Seni hıyar! Seni pis piç kurusu!"

"Ha, ha," diye güldüm inandırıcı olmayan bir sesle. "Aradığın için teşekkürler...şey... Frank. Hoşçakal." Telefonu dank diye kapadım, bütün şartlar göz önüne alındığında ne kadar iyi idare ettiğimi düşünerek kendimi kutladım. Epeyce terlemiş olan alnımı sildim ve yukarıdaki gölgesiz duvara son bir kez daha baktım.

Başımı sallayarak merdivenleri çıkmaya başladım. Tam en üst basamağa gelmiştim ki telefon yine çaldı. Donup kaldım. Eğer ben açarsam... Ama açmasam babam bakardı....

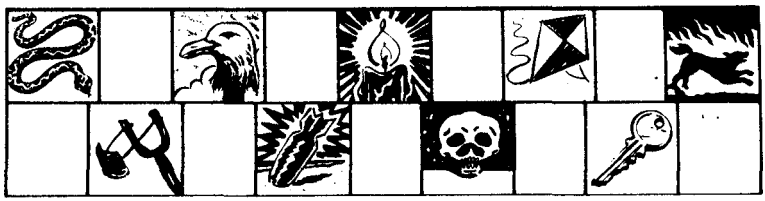
Geri koşup açtığımda atılan paraların sesini duydum; sonra *"Piçkurusu!"*, ardından da sağır edici metal ve cam sesleri. Gözlerimi kapatıp sesleri dinledim, en sonunda telefonlardan genellikle çıkmayan alçak bir uğultu başgösterdi; sonra telefonu tekrar kapatıp yukarı baktım ve bitkinlikle yukarı çıkmaya başladım.

Yatağa yattım. En kısa zamanda bu soruna uzun vadeli bir çözüm bulmam gerekecekti. Tek yol buydu. Sorunun kökenine inerek olaylar üzerinde bir etki yaratmam gerekiyordu; yani Bizim Saul'un ta kendisine. Eric'in bütün İskoçya telefon ağını harabeye çevirmemesi ve ülkedeki köpek neslini tüketmemesi için güçlü bir ilaca ihtiyaç vardı. Ama önce Fabrikaya danışmalıydım.

Tam anlamıyla benim suçum sayılmazdı, ama benimle ilgisi vardı ve tarihi köpek kafatası, Fabrikanın yardımı ve biraz da şans sayesinde bu konuda bir şeyler yapabilirdim. Ağabeyimin benim yollayacağım beyin dalgalarına ne denli açık olacağını düşünmek istemiyordum, akıl durumu belliydi, ama bir şeyler yapmak zorundaydım.

Küçük köpek yavrusunun ondan kurtulduğunu umuyordum. Kahretsin, olanlar yüzünden bütün köpekleri suçlamıyordum *ben.* Suçlu Bizim Saul'du, Bizim Saul'un tarihimizde ve benim özel mitolojimdeki rolü Kastratörlüktü, ama mezarlığı dolduran küçük yaratıklar sayesinde artık tümüyle benim kontrolümde.

Ağabeyim olsa bile Eric'in deli olduğu doğruydu. Onu hâlâ seven aklı başında birisi olduğu için şanslıydı.

VI.
Kafatası Arazisi

Sekiz buçuk aylık hamile Agnes Cauldhame, benzin deposunun üzerine kırmızı bir kertenkele gözü yapılmış ve gidonları aşınmış bir BSA 500'le çıkageldiğinde babam, herhalde tahmin edilebileceği gibi, onu gördüğüne delicesine memnun olmamıştı. Ne de olsa benim doğumumdan neredeyse hemen sonra onu, kucağında ağlayan bir bebekle terk edip gitmişti. Üç yıl boyunca ne telefon ne de karta eli varmayıp da karnında bir başkasının çocuğuyla birdenbire kasabadan gelen patikada belirmesi ve rüzgâr gibi köprüyü geçerek – motosikletinin gidonu kenarlara sürtünerek – babamdan barınak, yemek, bakım ve doğum talep etmesi biraz iddialı bir davranıştı.

O sırada sadece üç yaşında olduğumdan olan biteni pek hatırlamıyorum. Aslında üç yaşımdan önce olanların hiçbirini hatırlamı-

yorum. Ama üç yaşımda olanları az da olsa hatırlamamın iyi bir nedeni var. Babamın keyfi istediğinde ağzından kaçırdığı az buçuk bilgilerden kendime göre olan biteni tamı tamına kafamda kurmayı başardım. Ender olmakla birlikte Bayan Clamp da bir iki şey söylemişti, ama onun anlattıkları da babamınkilerden daha güvenilir değildi.

O sıralarda Eric uzaklarda Stove'ların yanındaydı.

Her tarafından boncuklar sarkan, üzerinde parlak renkli bir kaftan olan, iri yarı, güneş yanığı Agnes 'Om'layarak lotus pozisyonunda doğum yapmakta kararlıydı (çocuğa bu şekilde hamile kaldığını iddia ediyordu) ve babamın üç yıldır nerede ve kiminle olduğu yolundaki sorularını cevaplamayı reddediyordu. Onu ve gövdesini sahiplenmemesini söylemişti babama. İyiydi ve hamileydi; babam bu kadarını bilsin yeterdi.

Babamın karşı koymalarına rağmen Agnes eski yatak odalarına yerleşti. Babamın onun geri dönmesinden gizliden gizliye memnun olduğunu hatta bu sefer Agnes'in kalmaya geldiği gibi aptalca bir düşünceye kapıldığını söyleyebilir miyim bilmem. Etkileyici olmak istediğinde takındığı düşünceli tavırlara rağmen onun o kadar da güçlü biri olduğunu sanmıyorum. Annemin oldukça kararlı mizacı ona gem vurmaya yetmişti herhalde. Her neyse annem burnunun doğrultusuna gidip, o aşk ve barış dolu yaz mevsiminin birkaç haftasında kendi tarzına göre yaşamış.

Babam o sıralarda iki bacağını da kullanabiliyormuş hem de Agnes, yatağının yanındaki sandalyenin üzerine atılmış olan kotunun paçalarına dikilmiş küçük çıngırakları çaldığında evin içinde bir aşağı bir yukarı koşuşturmak için. Dahası, babamın bir de bana bakması gerekiyormuş. O sıralarda, bütün sağlıklı üç-yaş çocukları gibi ortalıkta dolanıp başımı belaya sokmakla meşgulmüşüm.

Söylediğim gibi tam olarak hatırlayamıyorum; ama dediklerine bakılırsa Bizim Saul'u, yani babamın – dediklerine göre – çok çirkin olduğu ve kadınları sevmediği için baktığı çarpık bacaklı yaşlı beyaz buldoğunu kızdırmayı pek severmişim. Hayvan motosikletleri de sevmezmiş ve Agnes ilk geldiğinde çılgına dönüp havlayarak ona saldırmış. Agnes onu bir tekmeyle bahçenin öte tarafına

fırlatınca bağırarak kum tepelerine doğru kaçmış ve ancak Agnes ortalıktan çekilip yatağına yatırıldığında ortaya çıkmış. Bayan Clamp babamın köpekten senelerce önce kurtulması gerektiğini söylüyor; ama bence, salyalı çeneli, sarı pörtlek gözlü, balık kokulu yaşlı köpek babamın gönlünü tam da bu iticiliğiyle fethetmiş olmalı.

Beklendiği üzere, sıcak, durgun bir günde, öğle vakti Agnes işbaşı yapıp kendi kendine Omlayarak ter dökmeye başladığında babam sular kaynatmaya ve diğer işleri yapmaya; Bayan Clamp de çocuk doğururken ölen tanıdığı kadınların hikâyelerini anlatarak Agnes'in alnını silmeye koyulmuş. Ben ayağımda bir şort dışarıda koşuşmaktaymışım ve – sanırım – şu hamilelik meselesi beni babamın gözetiminden kurtarıp evde ve bahçede canım ne isterse yapma özgürlüğüne kavuşturduğu için halimden pek memnunmuşum.

Bizim Saul'u kızdırmak için ne yaptığımı, onu bu kadar vahşileştirenin sıcak mı yoksa Bayan Clamp'in dediği gibi Agnes'in geldiğinde kafasına attığı tekme mi olduğunu tam olarak bilemiyorum. Ama keçe kafalı, kirli, güneşte yanmış, cesur bir piç olan ben hayvana cidden esaslı bir pislik yapmış olmalıyım.

Bahçede sonradan babam sağlıklı yaşam için sebze rejimine başlayınca sebze bahçesi yapılan bir yerde meydana geldi olay. Annem bağırıp homurdanıyor, ıkınıp nefes alıyormuş, hemen hemen bir saatlik çilesi kalmış ve her üçü de (en azından ikisi; herhalde Agnes meşguldü) deli gibi bir köpek havlaması ve yüksek perdeden tek bir çığlık duyduklarında hem Bayan Clamp hem de babam onun yanındaymışlar.

Babam penceye koşup bahçeye bakmış, sonra bir çığlık atmış ve gözleri yuvalarından dışarı uğrayan Bayan Clamp'i yalnız bırakarak dışarı koşmuş.

Bahçeye inip beni kucağına almış. Eve girip Bayan Clamp'i çağırmış, sonra beni mutfak masasına yatırıp kanamayı havlularla durdurmaya çalışmış. Hâlâ olan bitenin farkında olmayan ve bu yüzden de sinirlenen Bayan Clamp elinde babamın istediği ilaçla içeri girmiş ve bacaklarımın arasındaki felaketi görünce bayılacak gibi olmuş. Babam elinden ilacı alıp yukarı annemin yanına gitmesini söylemiş ona.

Bir saat kadar sonra bilincim yerine gelmiş vaziyette, içtiğim ilacın etkisiyle kanamasız yatağımda yatarken babam o sırada

sahip olduğu tüfeği alıp Bizim Saul'u aramaya çıkmış.

Daha evden bile çıkmadan iki dakikada bulmuş onu. Hayvan kiler kapısının yanında, merdivenlerin altındaki serin gölgeye sinmiş. İnleyip titriyormuş ve salyasına karışmış olan kanım çenesinden akıyormuş, sarsılarak yalvarırcasına babama bakıyormuş, babam onu yakalayıp boğazlayıvermiş.

Babama anlattırabildiklerim bu kadar; ona bakılırsa tam aşağıda boğazını sıktığı köpek son nefesini verirken bu sefer yukarıdan ikinci bir çığlık duyulmuş, o da henüz doğmuş olan Paul adını verdikleri çocuğun sesiymiş. O sırada babamın kafasında cirit atan ne menem çarpık düşüncelerin çocuğa böylesi bir isim vermesine neden olduğunu bilmiyorum, ama Angus yeni oğluna bu ismi vermiş. Bu ismi tek başına seçmek zorunda kalmış; çünkü Agnes pek uzun kalmamış. İki günde toparlanmış, başıma gelenlerden şaşkınlık ve dehşete kapıldığını ifade etmiş, sonra motosikletine atlayıp çekip gitmiş. Babam önüne geçerek onu durdurmaya çalışmış, o da motosikleti üzerine sürüp bacağını kırmış, köprüye giden patikanın üzerinde.

Böylelikle Bayan Clamp, bana bakmakta ısrar eden babama bakarken bulmuş kendini. Kadıncağızın doktor çağırmasına izin vermeyip kendi bacağını kendisi alçıya almış, ama pek tutturamamış; topallığı oradan kalma. Paul'ün annesi gittikten bir gün sonra Bayan Clamp yeni doğmuş çocuğu sağlık ocağına götürmek zorunda kalmış. Babam karşı çıkmış, ama Bayan Clamp'in de söylediği gibi evde sürekli bakıma ihtiyaç duyan bir bebek olmaksızın da iki sakata bakmak yeterince zormuş zaten.

Bu annemin eve ve adaya son gelişi olmuş. Ardında bir ölü, bir yeni doğmuş, iki de sakat bırakarak çekip gitmiş. Hoş ve de sarhoş bir sevgi, barış ve genel iyilik yazında geçirilen iki hafta için fena skor sayılmaz.

Bizim Saul sonradan Kafatası Arazisi adını verdiğim, evin arkasındaki yamaca gömüldü. Babam hayvanın karnını deşip küçük erkeklik organımı karnından çıkardığını iddia ediyor, ama onları ne yaptığını bir türlü söyletemedim.

Paul tabii ki Saul'du. Düşman kurnazlık edip çocuğa aktarmıştı

kendini; öyle olmalıydı. Babam bu yüzden bu ismi seçmişti yeni kardeşim için. Bunu zamanında fark edip daha küçükken tedbir almam iyi oldu, yoksa içinde Saul'un ruhuyla büyüseydi çocuk kimbilir nasıl bir şey olurdu. Ama şans, fırtına ve ben onu Bombaya götürmüştük ve bu oyunu baştan sona erdirmiştik.

Küçük hayvancıklara gelince, o gerbiller, beyaz fareler ve hamsterler çamurda can verdiler, sırf ben Bizim Saul'un Kafatasını ele geçirebileyim diye. Küçük yaratıkları sapanla derenin karşısındaki çamura fırlatıyordum, böylece cenaze töreni düzenleme bahanem oluyordu. Yoksa babam aile hayvanları mezarlığını kazmama asla izin vermezdi, bu yüzden de ölmek zorundaydılar, hem de pek şanlı bir kıyafet olmayan badminton topunun içinde. Topları kasabadaki spor mağazasından alır, tepelerindeki lastik başlığı çıkardıktan sonra direnmeye çalışan kobayı içine sokardım (Bir keresinde gerçekten kobay kullanmıştım, ama genellikle çok pahalı ve biraz fazla büyükler). Bir elbise gibi dururdu üstlerinde. Bu şekilde uçuşa hazırlandıktan sonra suların üzerinden soluksuz ölümlerine yollardım onları; sonra sobanın yanında duran, yıllardır oyuncak askerlerimi koymak, maket evler yapmak için biriktirdiğim büyük kibrit kutularından birine koyup gömerdim.

Babama onları karşı kıyıya ulaştırmaya çalıştığımı, gömmek zorunda olduklarımın da oraya ulaşamayan bilimsel deney kurbanları olduğunu söylerdim, ama bu bahaneye gerçekten gerek var mıydı bilmem; eskiden hippi olmasına rağmen babam ikinci sınıf canlıların acılarına karşı pek duyarlı değildi, bu belki de tıp tahsili görmesinden kaynaklanıyordu.

Doğal olarak bir defter tutuyordum, böylelikle ancak otuz yedi sözde uçuş deneyi yaptıktan sonra, Kafatası Arazisinin toprak tenini yaran güvenilir uzun saplı küreğimin kumdan daha sert bir şeye çarptığını kaydedebildim, köpeğin kemiklerini bulmuştum sonunda.

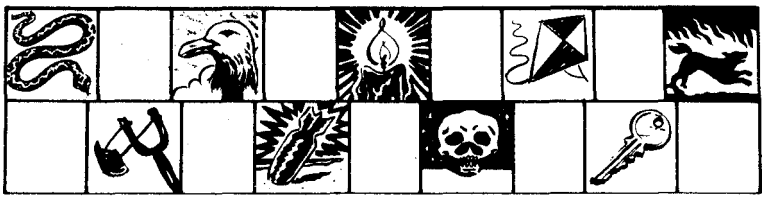
Köpeğin kafatasını gün ışığına çıkarışım ölümünden on yıl sonraya rastlasa iyi olacaktı, ama aslında bir iki ay gecikmiştim. Yine de, Kafatası Yılı eski düşmanımın gücüme teslim olmasıyla sona erdi; gerektiği üzre karanlık ve fırtınalı bir gecede fener ışığında, küreğim Cesurvuruşla kemiği çürük bir diş gibi topraktan çıkardı-

ğımda babam uyuyordu, ben de uyuyor olmalıydım ve gökyüzü gökgürültüsü, yağmur ve rüzgârdan sarsılıyordu.

Nesneyi Sığınağa götürdüğümde paranoyak hayallerle kendimi iyice korkuttuğumdan titreyip duruyordum, ama dayandım; kirli kafatasını orada temizleyip içine bir mum diktim ve çevresini büyülü, önemli şeylerle doldurduktan sonra iyice üşümüş bir halde dönüp sıcak yatağıma kavuştum sağ salim.

Düşünüyorum da doğru hareket etmişim, sorunumla gayet iyi başa çıkmışım. Düşmanım iki kere öldü ve *hâlâ* elimin altında. Tam anlamıyla bir erkek değilim, bunu hiçbir şey değiştiremez; ama ben kendimim ve bu yeterli bir telafi.

Şu köpek yakma hikâyesi tam bir saçmalık.

VII.
Uzay İşgalcileri

Kuşların zaman zaman benimle ittifak kurduklarını fark etmeden önce onlara pek de hoş olmayan şeyler yapardım: Onları avlar, vurur, sular çekildiğinde kazıklara bağlar, yuvalarının altına elektrik fünyeli bombalar koyardım.

En sevdiğim oyun yem ve ağ kullanarak iki kuş yakalayıp onları birbirine bağlamaktı. Genellikle martı yakalardım ve her birinin bir bacağına kalın turuncu misinayı bağladıktan sonra bir kum tepesinde oturup seyrederdim. Bazen bir martıya bir karga düşerdi, ama aynı cinsten olsalar da olmasalar da çok geçmeden uçamadıklarını fark eder – aslında teoride ip yeterince uzundu – ve (birkaç hantal akrobasi hareketinden sonra) kavgaya tutuşurlardı.

Bir tanesi ölse bile, canlı bir hasım yerine bir cesede bağlı kalan

diğer kuşsa – genellikle yaralı olurdu – eskisinden de kötü bir duruma düşerdi. Bir iki azimli kuşun yanlarındakinin bacağını koparddığını görmüştüm; ama çoğu bunu başaramaz, hatta akıllarına bile getirmezlerdi ve geceleyin sıçanlara yem olurlardı.

Başka oyunlar da oynardım, ama bu oyun olgunluk dönemi buluşlarımdan biri olarak diğerleri arasında sivrilirdi; simgeseldi sanki, bir duygusuzluk ve kara mizah karışımı.

Salı sabahı bisikletle kasabaya giderken kuşlardan biri Şoseye pisledi. Durup öfkeyle yukarıda daireler çizen martılara ve bir çift ardıca baktım, sonra yerden biraz ot alıp sarılı-beyaz pisliği gidonun üzerinden sildim. Açık, güneşli bir gündü ve hafif bir esinti vardı. Hava durumunda havanın birkaç gün daha böyle iyi gideceğini söylemişlerdi, ben de Eric geldiğinde de böyle olsun diye dua ediyordum.

Jamie'yle Cauldhame Arması'nın barında buluştuk ve bir bilgisayar oyununun başına çöktük.

"Madem bu kadar deli onu neden yakalayamadılar hâlâ?" dedi Jamie.

"Söylemiştim; delidir ama çok kurnazdır. *Aptal* değil. Eskiden beri çok zekiydi. Okumayı erken öğrenmiş, bütün teyzeleri amcaları 'Büyümüş de küçülmüş velet' demeden edemiyormuş, ben daha doğmadan önce."

"Olsun, aklı başında değil ki ama."

"*Onlara* bakılırsa öyle, ama ben pek emin değilim."

"Ya köpekler? Ya solucanlar?"

"Tamam, bu delice bir şey gibi görünüyor, ama bazen bir şeyler planladığını düşünüyorum aslında, o kadar da deli olmadığını. Belki normal biri gibi davranmaktan bıkıp deli gibi davranmaya karar verdi ve fazla ileri gittiği için de onu kapadılar."

"O da deliye döndü," diyerek sırıttı Jamie, ben ekrandaki rengârenk uzay gemilerini yok ederken o birasını yudumluyordu. Güldüm. "Ne dersen de. Ben emin değilim. Belki gerçekten de delidir. Belki ben de öyleyim. Belki herkes öyle. En azından benim bütün ailem."

"Ha şunu bileydin."

Bir anlığına ona bakıp gülümsedim. "Bana bazen öyle geliyor. Babam garip biri... galiba ben de öyleyim." Omzumu silktim, dikkatimi yeniden uzay savaşına verdim. "Ama hiç umrumda değil. Ortalıkta benden daha deli bir sürü insan geziniyor zaten."

Ben ekrandaki vızıldayan uzay gemileri arasına dalınca Jamie bir süre hiç sesini çıkarmadan oturdu. Sonunda şansım döndü ve beni yakaladılar. Jamie bazı tuhaf oluşumları yok etmek için ekranın karşısına geçince ben de biramın başına geçtim. Ekrana doğru eğildiğinde kafasının üzerine baktım. Saçları dökülmeye başlamıştı, ama henüz yirmi üç yaşındaydı. O fazlasıyla büyük kafası, "ateş" düğmesine basıp joystick'i kımıldatırken oynayan kısacık kolları ve bacakları bana yine kuklaları hatırlattı.

"Evet," dedi bir süre sonra, hâlâ gelen gemilere saldırmaktaydı, "çoğunluğu da politikacılar, başbakanlar filan."

"Ne?" dedim, neden söz ettiğini anlayamamıştım.

"Şu deliler. Hepsi ülke, ordu ya da din başkanları. Yani gerçek deliler."

"Hı, bence de öyle." dedim düşünceli düşünceli, tepe aşağı ekrandaki savaşı izlerken. "Belki de bir onların aklı başında. Ne de olsa güç ve para onların elinde. Herkese istediklerini yaptırabilenler de onlar, insanlar onlar için ölüyor, onlar için çalışıyor, onların güçlerine güç katıyor, onları koruyor, vergileriyle onlara oyuncaklar alıyor; sığınaklarına ve tünellerine saklanıp bütün büyük savaşlardan onlar sağ çıkıyor. Madem işler böyle yürüyor, bazı şeyleri Joe Punter'ın* düşündüğü gibi yapmadıkları için kim onlara deli diyebilir ki? Joe Punter gibi düşünseler Joe Punter olurlardı, işin keyfini de başkaları çıkarıyor olurdu."

"En iyi olan hayatta kalır."

"Evet."

"En..." Jamie nefesini tutup alete öyle bir asıldı ki neredeyse tabureden yuvarlanıyordu, ama onu köşeye sıkıştıran sarı şimşeklerden kurtulmayı başardı, "çirkef olan hayatta kalır." Bana bakıp sırıttıktan sonra tekrar makinenin üzerine eğildi. İçkimden bir fırt çekerek başımı salladım.

"Eğer öyleyse, eğer en çirkef olan kazanıyorsa bu da bize girer."

"Biz yani Joe Punter'lar," dedi Jamie.

* Türkçe bir karşılık olarak "Sarı Çizmeli Mehmet Ağa" denebilir belki. (ç.n.)

"Hı, ya da herkes. Bütün tür. Madem birbirimizi o harika hidrojen ve nötron bombalarıyla gebertecek kadar kötü ve acımasızız, uzaya açılıp da diğer ırklara korkunç şeyler yapmadan kendi kendimizi imha etsek iyi olur."

"Sence Uzay İşgalcileri biz mi olacağız?"

"Evet!" Güldüm ve taburemden geri doğru eğildim. "Tabii! Biz olacağız!" Yine güldüm ve yanıp sönen kırmızı yeşil şeylerin üzerine parmağımla vurdum, tam o sırada bir tanesi ana kütleden ayrılıp Jamie'nin gemisine doğru dalışa geçti, atışları boşa gitti; ama yanından geçerken yeşil kanadı Jamie'nin gemisine değdi ve güzelim bir kırmızı yeşil parıltıyla geminin patlamasına neden oldu.

"Siktir," diyerek doğruldu. Başını iki yana salladı.

Ekranın başına geçip kendi gemimin çıkmasını beklemeye koyuldum.

Üç biradan hafif kafayı bulmuş vaziyette ıslık çalarak bisikletle adaya döndüm. Öğlenleri Jamie'yle gevezelik etmek hoşuma gidiyordu. Bazen cumartesi akşamları da konuşuyorduk; ama orkestra çalarken birbirimizi duyamıyorduk, sonra da ben konuşamayacak kadar sarhoş oluyordum ya da konuşsam bile sonradan ne dediğimi hatırlamıyordum. Düşünüyorum da belki böylesi daha iyi, normalde gayet aklı başında davranan bazı insanlar, kanlarındaki alkol molekülü sayısı nöronlarının sayısını geçince zırvalayan, kaba, uyuşuk, bön aptallara dönüşüyor çünkü. Neyse ki insan ancak kendisi ayıksa bunu fark edebiliyor, yani (en azından, o anda) çözüm hem hoş hem de aşikâr.

Geri döndüğümde babam önbahçede bir şezlongda kestiriyordu. Bisikleti barakaya bırakıp barakanın kapısından onu bir süre izledim, birden uyanıverse beni tam kapıyı kapatırken göreceği şekilde duruyordum. Kafası biraz benden yana kaymış, ağzı hafif açılmıştı. Gözlerinde güneş gözlüğü vardı, ama göz kapaklarının kapalı olduğunu görebiliyordum.

Çişim geldiğinden onu uzun zaman izleyemedim. Onu izlemek için öyle özel bir nedenim yoktu; sadece hoşuma gidiyordu. O beni göremediği halde onu görebilmek ve benim bilincimin yerinde olup onunkinin olmayışı hoş bir duygu veriyordu bana.

Eve girdim.

Pazartesi günü, Kazıkların olağan kontrolünü yaptıktan sonra Fabrikayı onarıp ekler yapmakla uğraştım, bütün öğleden sonramı bu işle geçirdiğimden gözlerim yanmaya başlamıştı ve babam yemeğe inmem için bana seslenmek zorunda kaldı.

Akşamleyin yağmur yağdığı için dışarı çıkmadım, televizyon seyrettim. Erken yattım. Eric aramadı.

Arma'da içtiğim biranın yarısından kurtulduktan sonra Fabrikaya bir kez daha göz atmaya çıktım. Tavan arasına çıktığımda içine güneş ışığı dolmuştu, ılıktı ve eski, ilginç kitapların kokusu sinmişti içeri, ortalığı biraz temizlemeye karar verdim.

Oyuncakları kutulara kaldırdım, halıları yaydım, düşen duvar kâğıtlarını yerlerine yapıştırdım, meyilli, tahta çatıya, yere düşmüş birkaç haritayı tekrar iğneledim, Fabrikayı onarmak için kullandığım aletleri ve malzemeyi kaldırdım ve Fabrikanın dolması gereken kısımlarını doldurdum.

Bütün bunları yaparken bazı ilginç şeyler buldum: Ağaçtan oyarak yaptığım bir usturlap, Bizans'ı koruyan surların maketi, telgraf direği porselenleri koleksiyonumdan kalanlar ve babamın bana Fransızca öğrettiği zamandan kalma bazı notlar. Sayfaları karıştırırken pek öyle bariz bir yalan göremedim; "Affedersiniz" ya da "İstasyonu tarif edebilir misiniz lütfen?" yerine küfür filan öğretmemişti bana, ama kendini zor tuttuğundan eminim.

Tavan arasını toplamayı bitirdikten sonra altın renkli boşlukta yüzen toz zerreleri yüzünden bir iki kere hapşırdım. Yenilenmiş Fabrikaya tekrar baktım, sırf ona bakmayı, sağını solunu kurcalamayı, ona dokunmayı ve küçük manivelalarını, kapaklarını ve aletlerini çalıştırmayı sevdiğimden. Sonunda onu tam olarak kullanma fırsatını yakında elime geçireceğimi kendime telkin ederek istemeye istemeye başından ayrıldım. Ertesi sabah kullanmak üzere yeni bir eşekarısı yakalayacaktım o ikindi. Eric gelmeden Fabrikadan yeni bir kehanet koparmak; ne olacağı konusunda bir fikir edinmek istiyordum.

Aynı soruyu iki kere sormak biraz tehlikeliydi tabii; ama olağandışı durum bunu gerektiriyordu, hem ne de olsa benim Fabrikamdı.

Eşekarısını kolayca yakaladım. Fabrika için kurban toplamakta kullandığım reçelli tören kavanozunun içine kendi ayaklarıyla geldi. İçine portakal kabuğu ve birkaç yaprak attığım ve üzerine delikli bir kapak kapattığım kavanozu dere kenarındaki gölgeliğe bırakıp kendim baraj yapmaya koyuldum.

Ben ikindi güneşinde terleye terleye çalışırken babam evin arka tarafını boyuyor, eşekarısı da kavanozun içinde antenlerini sallayarak dolaşıyordu.

Baraj inşaatının tam ortasında –biraz geç olmasına karşılık– bunun Patlayan cinsten olmasının daha eğlenceli olacağına karar verdim ve barakaya Savaş Çantasını almaya gittim. Çantayı barajın yanına getirip içinden en küçük elektrik fünyeli bombayı seçtim. Bombanın siyah metal mahfazasındaki delikten çıkan çıplak uçlu kabloları ateşleyici olarak kullandığım fenerin kablolarına bağlayıp iç içe iki plastik torbaya sardım. Onu baraj duvarının dibine gömüp kabloları barajın arkasına geçirdim, hatta hemen yanında kavanozunda emekleyen eşekarısının durduğu durgun suların da arkasına. Kabloları kapadım ki daha doğal görünsün, sonra barajı yapmaya devam ettim.

Baraj sistemi çok büyük ve karmaşıktı ve birisi iki baraj arasında diğeri de son barajın altında olmak üzere iki köyü içinde barındırıyordu. Köprüler, küçük yollar, dört kulcli küçük bir şato ve iki karayolu tüneli de vardı. Çay saatinden hemen önce fenerin gövdesine son kabloyu da bağladım ve eşekarısı kavanozunu da alarak yakındaki bir kum tepesinin üzerine çıktım.

Babam hâlâ salon camının çerçevelerini boyuyordu. Evin denize bakan tarafına bir zamanlar yapmış olduğu şekilleri şöyle böyle hatırlıyordum; o zamanlar bile solgundu renkleri, ama yanlış hatırlamıyorsam dumanlı kafayla yapılan sanatların minör klasiklerinden denebilirdi bunlara; kocaman kavisli helezonlar pencerelerin ve kapıların çevresinde kıvrımlanarak evin öncephesini rengârenk dövmeler gibi kaplıyorlardı. Babamın hippilik günlerinden kalma bu hatıralar rüzgâr, deniz, yağmur ve güneş tarafından silinmiş, aşınıp gitmişti. Sadece belli belirsiz dış hatları ve birkaç yerde de soyulan deri gibi gerçek renkleri kalmıştı.

Feneri açıp içine pilleri koydum, kapağını kapadım ve düğmesine bastım. Fenerin dışına iliştirilmiş ve diğer pillerle seri bağlan-

mış dokuz voltluk pilden çıkan akım da diğerlerine katılıp lambasının olduğu yerden fışkıran kablolar aracılığıyla bombaya aktarıldı. İçinde bir yerlerde çelik talaşı alev alıp erimeye başladı, sonra beyaz kristal patladı – benim ve bir ağır işçinin terine, zamanına ve gücüne mal olan – metal boru bir kâğıtmış gibi yırtıldı.

Boomm! Üstteki barajın duvarı havaya uçtu; bir buhar, gaz, su ve kum yığını havaya yükselip oradan da tapır tapır yere dökülmeye başladı. Yüksek ve boğuk bir ses çıkarmıştı, sesten önce kıçımda hissettiğim titreşim de tek ve kuvvetliydi.

Havaya fırlamış olan kumlar suları sıçratıp küçük yığınlar halinde yolları ve evleri kaplayarak aşağı düştü. Dizginden boşalmış sular, kumdan duvardaki çatlaktan parçalar koparark fışkırdı ve bozbulanık bir sel birinci köyün ortasından geçip gitti, ikinci barajın arkasında birikti, geri gelip kumdan evleri dümdüz etti, şatoyu da bir yana yıktı, kulelerini zaten eritmişti. Köprünün ayakları dayanmadı, tahtalar sele kapıldı, köprü yana yattı, sonra barajın üzerinden su taşmaya başladı ve çok geçmeden tepesi sulara kapıldı, hâlâ arkadan itmekte olan akıntının gücüyle birinci barajın ardında birikmiş olan sular onu yerle bir etti. Kale tümüyle yıkıldı.

Kavanozu bırakıp tepeden aşağı koştum, sel yatağının kıvrımlı yüzeyi üzerinde hızla hareket eden su evleri yıkıyor, yollardan ve tünellerden geçiyordu, sonra sonuncu baraja da ulaştı, onu hızla yerle bir edip ikinci köydeki evleri telef etmeye koyuldu. Barajlar eriyip gidiyor, evler suyun içinde kayboluyor, köprüler ve tüneller yıkılıyor ve kenarlardaki kum birikintileri çöküyordu; içimde heybetli bir dalga gibi yükseldi heyecan ve gırtlağıma yerleşti ben bu su felaketinin etkisiyle titrerken.

Suların kabloları kenara atışını izledikten sonra çoktandır kurumuş olan kumların üzerinden hızla denize yönelmiş olan suya baktım. Ağır ağır yaklaşan kahverengi su kamburlarının altındaki birinci köyün karşısına geçip oturdum ve su fırtınasının dinmesini bekledim; bağdaş kurmuş, dirseklerimi dizime, ellerimi de yüzüme dayamıştım. Kanım kaynamıştı, mutlu, biraz da açtım.

Sonunda, dere hemen hemen eski haline döndüğünde ve saatler süren emeğimden hiç eser kalmadığında aradığım şeyi buldum: Bombanın siyah-gümüşi artığı patlattığı barajın bulunduğu yerin biraz altında yarılmış ve büzüşmüş bir vaziyette kumda duruyordu.

Botlarımı çıkarmadım, ama ayaklarım kıyıda ellerimle suyun içinde yürüyerek derenin ortasına kadar uzandım. Bombadan geri kalanları dere yatağından alıp tırtıklı gövdesini dikkatle ağzıma sıkıştırdım, sonra ellerim üzerinde gerileyip kendimi arkaya attım.

Neredeyse dümdüz olmuş madeni parçayı Savaş Çantasından çıkardığım bir bezle sildim, çantanın içine koydum, sonra eşekarısı kavanozunu aldım ve suların biriktiği yerin en üst noktasında derenin üzerinden atlayarak çay için eve döndüm.

Hayatımız simge. Her şeyi az da olsa söz sahibi olduğumuz belli bir plana göre yapıyoruz. Güçlüler kendi planlarını yapıp diğer insanlarınkini de kendilerininkine uyduruyor, zayıfların takip edecekleri yol önceden belirlenmiş. Zayıfların, şanssızların ve aptalların. Eşekarısı Fabrikası bu planın bir parçası, çünkü hayatın bir parçası; –dahası– ölümün de. Yaşam gibi karmaşık, bütün her şey var içinde. Sorulara cevap verebiliyor; çünkü her soru sonunu bekleyen bir başlangıç ve Fabrika da Son demek, yani ölüm. Kartlarınız, zarlarınız, asalarınız, kitaplarınız, kuşlarınız, sesleriniz ve muskalarınız sizin olsun; benim Fabrikam var, şimdiyi ve geleceği gösteriyor, geçmişi değil.

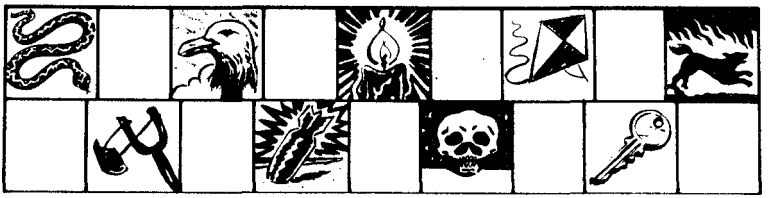
O gece yattığımda Fabrikanın dolu ve hazır olduğunu, yatağımın başucunda kavanozda yürüyen eşekarısını beklediğini biliyordum. Yukarıda, tavan arasındaki Fabrikayı düşünerek telefonun çalmasını bekledim.

Eşekarısı Fabrikası güzel, ölümcül ve mükemmel. Neler olacağı hakkında bana bir fikir verecekti, yapmam gerekeni söyleyecekti, ona danıştıktan sonra Bizim Saul'un kafatasını kullanarak Eric'e ulaşmaya çalışacaktım. Hem üvey de olsa kardeştik, hem ikimiz de erkektik, ben yarım erkek olsam bile. Onun deli, benimse aklımın başımda olmasına rağmen derinden derine birbirimizi anlıyorduk. Daha önceleri hiç düşünmediğim, şimdi aklıma gelen bir bağımız da vardı: İkimiz de birilerini öldürmüştük ve bunun için kafalarımızı kullanmıştık.

Daha önceden de olduğu gibi bu sefer de erkekler bunun için yaratılmış gibi geldi bana. İki cinsiyet de kendilerine göre birer işi çok iyi yapıyorlardı: Kadınlar doğuruyor, erkeklerse öldürüyordu.

Biz – ben kendimi fahri erkek sayıyorum – daha serttik. Vuruyor, itiyor, yükleniyor ve ele geçiriyorduk. Bu cinsel terminolojiye sadece uzağından bakabilmem cesaretimi kırmıyordu. Hadım edilmemiş genlerimde, iliklerimde hissediyordum bunu. Eric çevap vermek zorundaydı buna.

Saat on bir oldu, sonra on iki sinyalini verdi radyo, ben de kapatıp uykuya daldım.

VIII.
Eşekarısı Fabrikası

Sabahın köründe, babam daha uykudayken, alçak bir buluttan sızan soğuk ışıkta sessizce kalkıp özenle yıkanarak tıraş oldum, odama döndüm, ağır ağır giyindim, sonra uykulu görünen eşekarısının durduğu kavanozu alıp beni bekleyen Fabrikanın bulunduğu tavan arasına çıktım.

Kavanozu pencerenin altındaki küçük mihraba bıraktım ve Fabrika için gereken son hazırlıkları yaptım. İşim bittikten sonra mihrabın yanındaki kutuda duran yeşil krem deterjanı ellerime iyice sürdüm. Zaman, Gelgit ve Mesafe Tablolarına baktım, mihrabın yanındaki küçük kırmızı defterde suların ne zaman en yüksek olduğu yazıyordu. İki küçük eşekarısı mumunu, suların en yüksek olduğu saati gösterecek şekilde akrep ve yelkovan gibi Fabrikanın üze-

rine koydum, sonra kavanozun kapağını biraz aralayıp yaprakları ve küçük portakal kabuğunu içinden çıkararak eşekarısını yalnız bıraktım.

Son derece güçlü şeylerle donanmış olan mihrabın üzerine kavanozu yerleştirdim; Blyth'ı öldüren yılanın kafatası (babası takip ederek hayvanı belle ikiye ayırmıştı; yılanın öntarafını otların arasında bulup Diggs ipucu olarak götürmesin diye hemen aldım), Paul'ü havaya uçuran bombanın bir parçası (bulabildiğim en küçük parçayı almıştım; bir sürü vardı), Esmerelda'yı uçuran uçurtmanın tentesinden bir parça (gerçek uçurtmadan değil tabii, yapım sırasında artan kumaşlardan) ve Bizim Saul'un aşınmış sarı dişleri (kolayca çıkarmıştım).

Apışaramı tutup gözlerimi kapadım ve gizli kutsal sözlerimi söyledim. Ezberden birbiri ardına sıralayabiliyordum onları, ama tekrarlarken anlamlarını da iyice kavramaya çalıştım. İtiraflarım, hayallerim, umutlarım, korkularım, nefretlerim vardı o sözlerde ve ezbere okusam da okumasam da her seferinde iliklerime kadar titretiyorlar beni. Yakınlarda bir kayıt aleti olsa üç cinayetimi ortaya seren o korkunç gerçek su yüzüne çıkardı. Sırf bu yüzden bile çok tehlikeliydiler. Gerçekte kim olduğumu, ne istediğimi, ne hissettiğimi de ifade ediyordu bu sözler, insanın en dürüst ve açık olduğu bir anda kendini tarif ettiği şekilde tanımlanması can sıkıcı olabilirdi, en umutlu ve mantıksız olduğu zaman düşündüğü şeyleri duymanın gururunu kırması gibi.

Bu iş bitince fazla oyalanmadan eşekarısını Fabrikanın altına sokup içeri saldım.

Eşekarısı Fabrikası birkaç metre karelik bir alanı kaplayan bir metal, tahta, cam ve plastik karmaşası. Eskiden Porteneil'deki İskoçya Bankası'nın kapısı üzerinde asılı duran saatin kadranı üzerinde kurulu.

Saatin kadranı çöplükte bulduğum en önemli şey. Onu Kafatası Yılında bulmuş, patikadan yuvarlayarak eve getirmiş ve köprüden geçirmiştim. Babamın evde olmadığı bir gün çıkarmak üzere barakaya koymuş, sonra tavan arasına çıkarana kadar bütün gün ter dökmüştüm. Kadran hemen hemen bir metre çapında ve madeni; çok

ağır ve neredeyse lekesiz; numaralar Roma rakamlarıyla yazılmış ve onlar da saatin geri kalanları gibi benim doğumumdan tam yüz sene önce 1864'te Edinburg'da yapılmış. Bunun bir rastlantı olmadığı kesin.

Saat iki tarafa da baktığı için bir yerlerde bir kadranın daha olması lazım; ama haftalarca çöplüğü aramama rağmen diğer tarafını bulamadım, bunu da Fabrikanın bir başka gizemi saydım; başlı başına bir efsane. Kasabadaki hurdacıda çalışan yaşlı Cameron, Inverness'ten gelen bir hurdacının saatin iç aksamını aldığını söyledi, belki öteki yüzü de yıllar önce eritilmiştir ya da şimdi hurda arabalardan ve kurşun fiyatlarındaki değişimlerden edinilmiş kârlarla Kara Adada yapılmış güzel bir evin duvarını süslüyordur. İlkini tercih ederim.

Kadran üzerindeki üç beş deliği kapamış, ama yelkovanla akrebin bağlandığı, merkezdeki deliği bırakmıştım; eşekarısı da Fabrikaya bu delikten sokuluyordu. İçeri girdikten sonra kadranın üzerinde istediği kadar dolaşabilir, ölü kuzenlerinin gömülü olduğu mumları inceleyebilir ya da görmemezlikten gelebilirdi.

Kadranın çevresinde rakamların olduğu yerlerde kapaklar vardı. Kapaklar dışında kalan yerleri beş santim yüksekliğinde kontrplak parçalarıyla kapamıştım. Üzerlerine de kasabadaki camcıya özel olarak kestirdiğim bir metre çapındaki camı yerleştirmiştim. Kadranın kenarlarına doğru ilerleyen eşekarısı o –ona göre– koskoca rakamların karşısındaki on iki koridordan birinin eşekarısı büyüklüğündeki kapısından içeri girebilirdi. Eğer Fabrikanın keyfi isterse, eşekarısının ağırlığı incecik teneke parçalarından yapılmış tahterevalli şeklindeki bir tetiği harekete geçiriyor ve kapı böceğin arkasından kapanıp onu girdiği koridora hapsediyor. Bütün kapı mekanizmalarını yağlayıp dengede tutmaya ve en küçük titreşimde bile harekete geçmelerini sağlayacak şekilde ayarlamama rağmen – Fabrika ağır ağır ölümcül işini yaparken adımlarımı kollamam gerekiyor – bazen Fabrika eşekarısının ilk seçtiği koridora kapanmasına izin vermiyor ve onu kadrana geri bırakıyor.

Bazen eşekarıları uçup tepetaklak camın üzerinde yürüyorlar, bazen içeri girdikleri merkezdeki deliğin başında uzun süre duruyorlar, ama er ya da geç bir delik ve işleyen bir kapı buluyorlar ve kaderleri mühürleniyor.

Fabrikanın sunduğu ölümlerin çoğu otomatik, ama bazılarında

son darbeyi benim vurmam gerekiyor ve bu da Fabrikanın bana ne anlatmaya çalıştığını gösteriyor. Eğer eşekarısı içine girerse eski havalı tüfeğin tetiğini benim çekmem gerekiyor; Kaynayan Kazana düşerse sıvıyı içeri ben boşaltıyorum. Örümcek Salonu, Venüs Mağarası ya da Antre'ye girdiklerinde oturup işi doğaya bırakıyorum. Eğer kader onu Asit Çukuruna, Buz Odasına ya da espri olsun diye Erkekler Tuvaleti ismi verilmiş olan bölmeye (orada genellikle taze sidiğim sonunu getiriyordu) girerse yine seyretmekle yetiniyorum. Eğer elektrik kablolarıyla dolu Volt Odasına girerse nasıl çarpıldığını görmek mümkün; Ölümyükünü harekete geçirirse ezilip yamyassı oluyor; Bıçaklı Koridora düşerse dilim dilim doğranıyor. Bunlar yerine başka ölüm seçenekleri de ekleyebiliyorum alete, tepesinden aşağı erimiş mum dökmesini, zehirli reçel yemesini, paket lastiğiyle fırlatılan bir toplu iğneyle mıhlanmasını izleyebiliyorum o zaman; hatta zincirleme bir tepkime yaratıp kendini karbondioksit üreten bir soda-sifon ampulüyle aynı yere kilitleyebiliyor, ama kaynar suyu ya da Talihin Cilvesinin uzun namlusunu seçerse ölümünde doğrudan doğruya benim rol oynamam gerekiyor. Ateş Gölüne giderse benzini ateşe veren çakmağı yakan ipi benim çekmem gerekiyor.

Ateşle ölüm hep Onikide durur; yerine asla başka bir şey konmayan Çıkışlardan biri bu. Ateş Paul'ün ölümünü simgeliyordu; öğleye doğru meydana gelmişti, tıpkı Blyth'ın öte tarafa geçişinin Dörtteki Örümcek Salonuyla temsil edilmesi gibi. Esmerelda büyük olasılıkla boğularak ölmüştü (Erkekler tuvaleti) ve ben de simetrik olsun diye onu rastgele Sekize yerleştirmiştim.

Eric'in bir fotoğrafını camın üzerine yüzüstü koymuştum; arının onun altında kavanozdan çıkışını izledim. Hayvan elini çabuk tuttu; iki saniyede Fabrikanın kadranına tırmandı. Saati yapanın isminin ve saatin doğduğu yılın üzerinden geçti, eşekarısı mumlarına dönüp bakmadı bile ve dosdoğru büyük XII yazısının üzerinden geçip tam karşısındaki kapıdan girdi, dokunduğu kapı yavaşça ardından kapandı. Büyük bir hızla koridoru aşıp, dışarı çıkmasını engelleyecek olan, iplikten yapılmış ıstakoz sepeti hunisinden geçti, sonra iyice cilalanmış çelik huniden aşağı kayarak öleceği cam odaya girdi.

Bunu görünce iç geçirerek yerime oturdum. Aslında çay süzgeci olan, ama şu anda bir tas benzinin üzerinde asılı duran kararmış

ve gökkuşağı renklerine bürünmüş çelik ağın içinde hayvan dolanmaya başladığında saçlarımı geri iterek tekrar öne eğildim. Acı acı güldüm. Eşekarısı benzinin isinden boğulmasın diye cam tüpün metalden mamul tavanı ve tabanına bir sürü delik delmiştim, havalandırma iyiydi; eğer kafanı takarsan Fabrika kullanıma hazırlanırken hafif bir benzin kokusu duyardın. Arıyı seyrederken bu kokuyu duyabiliyordum, belki de havada hâlâ kurumakta olan boyanın kokusu vardı, ama bundan çok da emin değildim. Kendi kendime omuz silkip odacığın düğmesine bastım, bunun üzerine bir tahta parçası alüminyum çadır çivisinin üzerinden kayarak tekerleği ve benzin gölcüğünün üzerinde duran çakmağın üstündeki gaz püskürten düzeneği harekete geçirdi.

Pek fazla uğraşmama gerek kalmadı; ilk çakışta alev aldı ve tavan arasına sızan sabah ışığının loşluğunda oldukça parlak görünen narin yalazlar süzgecin etrafında kıvranarak onu yalamaya başladı. Alevler süzgecin içine geçmese de sıcaklık geçmişti ve eşekarısı sessiz alevlerin üzerinde öfkeyle vızıldayarak havalandı, cama çarpıp geri düştü, süzgecin kenarından kayıp aşağı, alevlerin arasına doğru düşmeye başladı, sonra havalanarak huninin çelik borusunda dolandı, sonra da çelik örgülü tuzağa düştü. Son bir kez daha kendini kaldırıp umutsuzca bir iki saniye havada kaldı, ama kanatları kavrulmuş olmalı; çünkü delice bir enerjiyle uçuyordu ve çok geçmeden telden torbaya düşüp, önce tepinerek, sonra kıvrılarak ve sonra da hafiften duman çıkararak öldü.

Oturup kararmış böceğin kavruluşunu izledim, oturup dingin alevlerin yükselip bir el gibi süzgeci kavrayışını izledim, oturup kıvranan, küçücük alevlerin cam borunun öte yanındaki yansımalarını izledim, sonra, en sonunda, uzanıp silindirin tabanını çıkardım, madeni bir kapakla benzin çanağını kendime çektim ve ateşi kokladım. Odacığın tavanını açıp bir cımbızla dışarı çıkardım gövdeyi. Kibrit kutusuna yerleştirip mihrabın üzerine koydum.

Fabrika ölülerini teslim etmez her zaman; asit ve karıncalar geriye hiçbir şey bırakmaz, Venüs sinek-tuzağıyla örümcekten de sadece bir kabuk kalır geriye. Yanmış da olsa bir gövde vardı elimde; ondan kurtulmam gerekecekti. Başımı ellerimin arasına alıp taburenin üzerinde sallanmaya başladım. Fabrikayla çevrelenmiştim, arkamda mihrap vardı. Şöyle bir göz gezdirdim fabrikaya

mahsus şeylere, ölüme giden sürüyle yollarına, o sürünme patikalarına, koridorlarına, odacıklarına, tünellerin sonundaki ışıklarına, depolarına, varillerine, kovalarına, tetiklerine, pillerine ve iplerine, dayanaklarına ve payandalarına, tüplerine ve tellerine. Bir iki düğmeye bastım ve küçücük pervaneler yan koridorlarda uğuldayarak arkalarda sıkışmış olan havayı yüksüklere doldurulmuş reçellerin üzerinden kadrana doğru itmeye başladılar. Reçellerin kokusu burnuma gelene kadar onların uğultusunu dinledim, ama bazı uyuşuk arıları ölüme cezbetmek içindi bu koku, benim için değil. Motorları kapadım.

Her şeyi kapatmaya başladım; bazı şeylerin parçalarını ayırıyor, bazılarını boşaltıyor, hayvanları da yemliyordum. Pencerelerin ardındaki boşlukta sabah gitgide güçleniyordu, bir iki erkenci kuş sabah serinliğinde ötmeye başladı. Fabrikanın kapanma töreni bittiğinde tekrar mihraba döndüm, her şey yerli yerindeydi, muhtelif minyatür kaideler ve küçük kavanozlar, hatıralar, bulup sakladığım şeyler. Ölmüş olan akrabalarımın fotoğrafları, hem benim öldürdüklerim hem de kendiliğinden ölenler. Hayatta olanların fotoğrafları: Eric, babam ve annem. Bazı eşyaların fotoğrafları; bir BSA 500 (şu meşhur motosiklet değil ne yazık ki; herhalde babam onun bütün resimlerini parçalamıştır), o girdaplı süslemelerle ışıl ışıl parladığı zamanlardaki haliyle ev, hatta mihrabın kendisinin bir fotoğrafı.

İçine ölü eşekarısını koyduğum kibrit kutusuyla mihrabın üzerinde geniş bir daire çizdim, onu kumsaldan aldığım kumun durduğu kavanozun, kıymetli sıvı şişelerinin, babamın bastonundan yonttuğum birkaç parça yonganın, Eric'in yüne sarılmış iki dişinin durduğu bir başka kibrit kutusunun, babamın saçlarını koyduğum bir küçük şişenin ve anakaraya bağlanan köprüden kazıdığım pas ve boyayı koyduğum bir başka şişenin önünden geçirdim. Eşekarısı mumlarını yakıp gözlerimi kapadım, eşekarısını kafamın içinde hissedebilmek için kibrit kutusundan tabutu alnıma kaldırdım; kafatasımın içinde kaşınma gibi, karıncalanma gibi bir şeyler oldu. Sonra mumları söndürüp mihrabın üzerini kapadım, ayağa kalkarak pantolonumu silkeledim, Eric'in Fabrikanın camı üzerine koyduğum fotoğrafını alıp tabutu ona sardım, bir lastikle sağlamladım ve paketi cebime yerleştirdim.

Ellerim ceplerimde, başım öne eğik, kumlara ve ayaklarıma bakarak; ama onları görmeden, ağır ağır Sığınağa doğru yürüdüm kumsalda. Nereye baksam ateş çıkmıştı. Fabrika iki kere aynı şeyi haber vermişti, vahşi tavşanın saldırısına uğradığımda ben de içgüdüsel olarak ateşe başvurmuştum ve belleğimin her boş köşesine ateş sinmişti. Eric de onu iyice yakınıma getiriyordu durmadan.

Yüzümü serin havaya, taptaze gökyüzünün pastel mavilerine, pembelerine kaldırdım, nemli rüzgârı hissediyor, gelgitle çekilen suların uzaktaki fısıltısını duyuyordum. Bir yerlerde bir koyun meledi.

Bu ateşler bir araya gelip de Eric'i ya da benim bu adadaki hayatımı silip süpürmeden şu deli, çılgın ağabeyimle bağlantı kurmalıydım, Bizim Saul'u denemeliydim. Kendi kendime sanki bu o kadar da ciddi bir mesele değilmiş gibi bir tavır takınmaya çalıştım, ama ciddi olduğunu iliklerimde hissediyordum; Fabrika yalan söylemez, hem bu sefer nispeten daha kesin bir cevap vermişti. Endişeliydim.

Sığınakta, Bizim Saul'un kafatasının önüne konmuş olan eşekarısı tabutunun ve çoktan kurumuş gözlerinden süzülen ışığın karşısında, keskin kokulu karanlıkta başımı eğerek mihrabın önünde diz çöktüm. Eric'i düşündüm; o nahoş tecrübeyi yaşamadığı zamanki, adadan uzak olduğunda bile onun bir parçası olduğu zamanki haliyle hatırladım onu. Onun akıllı, nazik, heyecanlı bir çocuk olduğu zamanları hatırladım ve şimdiki halini düşündüm: Ateş ve yıkımın emrinde bir güç, bir deli melek gibi adanın kumlarına doğru geliyor, kafası yankılanan delilik çığlıkları ve hezeyanlarla dolu.

Öne eğilip sağ avcumu yaşlı köpeğin kafatasının üzerine koydum, gözlerim kapalı. Mum yakılalı çok olmadığından kemik ılıktı sadece. Zihnimin gıcık, alaycı bir bölümü, *Uzay Yolu*'ndaki Mister Spak gibi bir düşünce okuma faaliyeti içinde olduğumu söyledi bana, ama aldırmadım; bunun hiç önemi yoktu zaten. Derin derin nefes aldım, daha da derin düşündüm. Eric'in yüzü geldi gözümün önüne, çilleri, sarı saçları ve endişeli gülüşü. Genç bir yüz, ince, anlayışlı ve genç, yaz tatillerinde onunla adada birlikte olduğumuzda, mutlu olduğu zamanlardaki halini hatırlamaya çalıştığımda hep böyle düşünürdüm onu.

Dikkatimi topladım, sanki kabızmışım gibi ıkınarak nefesimi tuttum; kulaklarımda kanın uğultusu vardı. Bir elim Bizim Saul'un kafatasında ısınırken diğer elimin baş ve işaret parmaklarıyla kapadığım gözlerimi kendi kafatasımın içine doğru bastırdım. Işıklar, su üzerindeki halkalara ya da dev parmak izlerine benzeyen, girdap gibi dönen karışık şekiller gördüm.

Midemin elinde olmadan kasıldığını hissettim, ateşli bir heyecan gibi bir şey midemden yukarı yükseldi. Bunun tek nedeninin asitler ve salgılar olduğunu biliyordum, ama beni bir kafatasından diğerine taşıdığını hissettim. Eric! Ona yaklaşıyordum! Onu hissedebiliyordum; ağrıyan ayaklarını, su toplamış tabanlarını, titreyen bacaklarını, terden yapış yapış olmuş kirli ellerini, yıkanmadığından kaşınan bir kafa; kendi kokum gibi duyabiliyordum kokusunu, pek az kapadığı; kafatasının içinde yanan gözlerinin gördüklerini görebiliyordum, kan çanağına dönmüş gözler, kuru kuru kırpışıyorlar. Midemde korkunç bir yemeğin kalıntılarını hissedebiliyordum, ağzıma yanmış et, kemik ve post tadı geliyordu; oradaydım! Ben...

Kavurucu bir rüzgâr çarptı bana. Yumuşak bir şarapnel parçası gibi mihraptan geriye fırladım ve üzeri toprak kaplı beton zeminden sekerek karşı duvara yapıştım, başım uğulduyor, sağ elim acıyordu. Yana devrilip dertop oldum.

Kendimi sıkıca kavrayıp hafiften sallanarak ve derin derin nefes alarak kafam Sığınağın zemininde bir süre öylece yattım. Sağ elim sanki bir boks eldiveni renginde ve büyüklüğündeymiş gibi geliyordu. Gitgide yavaşlayan kalbimin her atışı koluma bir acı dalgası gönderiyordu. Kendi kendime mırıldanarak ağır ağır doğruldum, gözlerimi ovalarken hâlâ hafif hafif sallanıyordum, kafamla bacaklarım bir yanaşıyor bir ayrılıyordu. Hırpalanmış egomu iyileştirmeye çalıştım.

Gözlerim yeniden odaklanmaya başladığında odanın karşı tarafında kafatasının hâlâ ışık saçtığını gördüm, ateş hâlâ yanıyordu. Öfkeyle ona bakarak sağ elimi kaldırıp yalamaya başladım. Yerde yuvarlanırken bir şeylere zarar vermiş miyim diye etrafa baktım, ama her şey yerli yerinde gibiydi; bir tek bana zarar gelmişti. Titreyerek içimi çektim ve kafamı arkaya, serin beton duvara dayayarak rahatladım.

Bir süre sonra öne eğilerek hâlâ sızlamakta olan elimi soğutmak için Sığınağın tabanına bastırdım. Bir süre sonra kaldırıp üstündeki toprağı silkeledim ve gözlerimi kısarak görünürde bir iz var mı diye baktım, ama ışık çok zayıftı. Ağır ağır ayağa kalkıp mihrabın yanına gittim. Titreyen ellerle iki yandaki mumları yakıp eşekarısını diğerlerinin yanına, solda duran küçük konsola koydum ve geçici tabutunu Bizim Saul'un önünde duran madeni tabakta yaktım. Eric'in fotoğrafı alev aldı, çocuk yüzü ateşin içinde kayboldu. Bizim Saul'un gözlerinden birinden içeri üfleyerek mumu söndürdüm.

Bir an durup kafamı toplamaya çalıştım, sonra Sığınağın demir kapısını açtım. Bulutlu, parlak gökyüzünden süzülen ipeksi ışık içeri dolunca yüzüm buruştu. Geri dönüp diğer mumları da söndürdüm ve elime bir kez daha baktım. Avcum kızarmış ve su toplamıştı. Tekrar yaladım.

Neredeyse başaracaktım. Eric'i yakaladığımdan, zihnini ele geçirdiğimden, onun bir parçası olduğumdan, dünyayı onun gözlerinden gördüğümden, beynindeki kanın uğultusunu duyduğumdan, ayaklarının altındaki yeri hissettiğimden, gövdesinin kokusunu ve son yediği yemeğin tadını aldığımdan emindim. Ama bana fazla gelmişti. Kafasındaki yangın aklı başında birinin başa çıkamayacağı kadar büyüktü. Sadece tamamen delilere özgü bir kararlılıktan kaynaklanan bir deli kuvveti vardı bu yangında. En gözükara askerlerle en hırslı sporcuların kısa süreliğine sahip olabildiği bir kuvvet. Eric'in beyninin her hücresi geri dönüp yangın çıkarmaya programlanmıştı ve hiçbir normal beyin - hatta pek normal olmayan ve pek çoğununkinden daha güçlü olan benim beynim bile - bu güçle boy ölçüşemezdi. Eric Topyekûn Savaş, Cihat ilan etmişti; bu Kutsal Trans en azından kendi mahvına neden olacaktı ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Sığınağı kilitleyip kumsaldan eve yürüdüm, başım yine öne eğikti ve yola çıktığımdan çok daha düşünceli ve endişeliydim.

Gün boyunca evde kitaplar, dergiler okudum, televizyon seyrettim ve durmadan düşündüm. Eric'e içeriden ulaşamayacaktım, ben de saldırı yönünü değiştirmeye karar verdim. Ardında koskoca Fabri-

ka yatan kişisel mitim, henüz maruz kalmış olduğu yenilgiyi kabullenebilecek kadar ve onu bir çözüme ulaşmak için kullanacak kadar esnekti. Öncü birliklerimin parmakları yanmıştı, ama kaynaklarım tükenmemişti. Zafer benim olacaktı, ama doğrudan doğruya güçlerimi kullanarak değil. En azından yaratıcr zekâ dışında hiçbir güce başvurmayacaktım, zaten her şeyin temeli de oydu. Eğer Eric'in karşısında duramazsam yok olmayı hak etmişim demekti.

Babam hâlâ boya yapıyordu, boya kutusu ve fırçayı ağzında taşıyarak merdivenle pencerelere tırmanıyordu. Yardım etmek istedim, ama teklifimi geri çevirdi. Babamın çalışma odasına girmeye çalıştığım zamanlarda bu merdivenleri ben de kullanmıştım, ama pencerelere özel kilitler taktırmıştı, hatta panjurlarla perdeleri de hep kapalı tutuyordu. Merdivene çıkarken ne kadar zorlandığını seyretmek beni memnun etti. Tavan arasına asla ulaşamayacaktı. Evin yüksekliğinin tam da gerektiği kadar olduğunu düşündüm, yoksa bir merdiven dayayıp tavanarası penceresinden içeriye bakabilirdi. Ama ikimiz de güvendeydik, yakın bir gelecekte kalelerimize yönelik bir tehdit gözükmüyordu.

Babam bir kez olsun akşam yemeğini benim yapmama izin verdi, ben de Açık Öğretim programlarını seyretmek için mutfağa taşıdığım portatif televizyonda jeoloji dersini izleyerek ikimizin de damağına uygun bir sebzeli pilav pişirdim. Eric'le işim bittikten sonra babamı bir video almaya ikna etme kampanyama tekrar başlamaya karar verdim. Güzel günlerde iyi programları kolaylıkla kaçırabiliyordum.

Yemekten sonra babam kasabaya indi. Bu alışılmış bir şey değildi, ama neden gittiğini sormadım. Gün boyu merdivenlere tırmanmaktan ve sağa sola uzanmaktan yorgun düşmüştü, ama odasına çıkıp kasaba kıyafetlerini giydi ve topallaya topallaya salona geldi.

"Ben çıkıyorum," dedi. O daha çıkmadan giriştiğim sinsice bir muzurluğun delillerini arıyormuş gibi etrafı kolaçan etti. Gözlerimi televizyondan ayırmadan başımı salladım.

"Tamam," dedim.

"Gecikmem. Kapıyı kilitleme."

"Oldu."

"Bir isteğin var mı?"

"Yo, hayır." Ona bakarak kollarımı kavuşturdum ve koltuğa iyice gömüldüm. Geri adım attı, iki ayağı da holde gövdesiyse salondaydı, kapı tokmağına tutunmasa düşebilirdi. Tekrar başını salladı, kafasındaki şapka kenara kaydı.

"Tamam. Görüşürüz. Bir muzurluk yapma."

Gülümseyerek tekrar ekrana döndüm. "Oldu baba, görüşürüz."

"Hıı," dedi, kayıp gümüşlerini arıyormuş gibi son bir kez daha salona baktıktan sonra kapıyı kapattı, baston tıkırtıları uzaklaştı. Patikada yürürken arkasından baktım, bir süre bekledikten sonra yukarı çıkıp çalışma odasının kapısını kontrol ettim; ama her zamanki gibi sıkı sıkı kilitliydi, sanki duvar.

Uyuyakalmışım. Hava kararıyordu, televizyonda korkunç bir Amerikan dedektiflik dizisi vardı ve başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Birbirine yapışmış göz kapaklarımı kırpıştırdım, ağzımın mührünü çözmek ve dilimdeki ekşi tadı gidermek için esnedim. Esneyip gerindim ve donakaldım; telefon çalıyordu.

Ayağa fırladım, tökezledim, kapıya, oradan merdivenlere, oradan da telefonun yanına olabildiğince hızla gittim. Ahizeyi acıyan sağ elimle kaldırdım. Kulağıma dayadım.

"Alo?" dedim.

"Selam Frankie, n'aber?" dedi Jamie. Hem rahatladım hem hayal kırıklığına uğradım. İçimi çektim.

"Jamie, ben iyiyim. Ya sen?"

"İzinliyim. Sabah ayağıma bir kalas düşürdüm kütük gibi şişti."

"Ciddi bi şey yok ya?"

"Yok. Şansım varsa bu hafta kaytarırım. Yarın doktora rapor almaya gidicem. Bütün gün evde olacağımı haber vereyim dedim. İstersen bir ara bana üzüm filan getir."

"Tamam. Belki yarın gelirim. Gelmeden önce ararım."

"Güzel. Şu senin ismi lazım değilden bir haber var mı?"

"I-ıh. Sen aradığında ben de o arıyor zannetmiştim."

"Hı, benim de aklıma geldi. Takma kafana. Kasabada kulağıma bir şey çalınmadı, herhalde henüz gelmemiş."

"Evet, ama onu tekrar görmek istiyorum. Daha önce yaptığı o

kaçıklıkları yine yapmaya başlasın istemiyorum. Hem hiçbir şey yapmasa bile onu geri götürecekler, yine de onu görmek istiyorum. İkisi de olsun istiyorum, anladın mı?"

"Evet, evet. İşler yoluna girer. Merak etme."

"Etmem."

"Güzel. Arma'ya gidip anestezi için birkaç şişe bi şeyler alıcam, sen de var mısın?"

"Hayır, sağol. Çok yorgunum. Bu sabah erken kalktım. Belki yarın görüşürüz."

"Oldu. Kendine dikkat et. Görüşürüz Frank."

"Tamam Jamie, hoşçakal."

"Hoşçakal," dedi Jamie. Telefonu kapatıp televizyonda doğru düzgün bir program bulmak için aşağı yollandım, ama son basamakta telefon tekrar çaldı. Geri döndüm. Telefona uzanırken Eric'in aradığını düşünerek içim titredi, ama bip bip sesi gelmedi. Sırıtarak: "Eee, neyini unuttun?" dedim.

"*Unutmak mı?* Ben *hiçbir* şey unutmadım! Ben her şeyi hatırlarım! *Her şeyi!*" diye bağırdı tanıdık bir ses.

Öylece kalakaldım, sonra yutkunarak: "Er.." dedim.

"Beni neden unutkanlıkla suçluyorsun? Beni *neyi* unutmakla suçluyorsun? Neyi? Ben *hiçbir şeyi unutmadım!*" Eric abuk sabuk şeyler söylüyordu.

"Eric, özür dilerim! Seni başka biri zannettim!"

"Ben *benim!*" diye haykırdı. "Ben başkası değilim! Ben benim! *Benim!*"

"Jamie arıyor zannettim!" diye sızlandım, gözlerimi kapayarak.

"*Şu* cüce mi? Seni piç kurusu!"

"Özür dilerim, ben..." Sonra susup düşündüm. "O ses tonuyla 'şu cüce' demek de ne demek oluyor? O benim dostum. Küçük olması onun suçu değil," dedim.

"Öyle mi?" oldu cevabı. "Nereden biliyorsun?"

"Nasıl yani? Öyle doğması onun suçu değil!" dedim, iyice tepem atmıştı.

"Sana her söylediğine inanıyorsun."

"*Ne* demiş ki bana?"

"Cüce olduğunu söylemiş!"

"Ne?" diye bağırdım, kulaklarıma inanamıyordum. "Onun cüce

olduğunu kendi gözlerimle görebiliyorum, salak!"

"O da senin öyle düşünmeni *istiyor!* Belki de *uzaylıdır!* Belki ötekiler *ondan* da ufaktır. Çok küçük uzaylılar arasındaki dev bir uzaylı olmadığını nereden biliyorsun? Hı?"

"Saçmalama!" diye bağırdım telefona, onu tutan yanık elim acıyordu.

"Uyarmadı deme!" diye bağırdı Eric.

"Merak etme!" diye bağırdım ben de.

"Neyse," dedi Eric birdenbire sakinleşerek, sanki deminden beri konuşan başka biriydi. Normal bir ses tonuyla konuşmaya devam ettiğini duyunca hayrete düştüm: "Nasılsın?"

"Haa?" dedim şaşkın şaşkın. "Hı... iyiyim. İyi. Ya sen?"

"Fena değil. Geldim sayılır."

"Ne? Buraya mı geldin?"

"Hayır. Oraya. Tanrım, bu kadar yakın mesafede bile hatlar bozuk mu yoksa?"

"Ne kadar yakın? Bozuk mu? Bilmem." Öteki elimi alnıma dayadım, ipin ucunu iyice kaçırdığımı hissediyordum.

"*Oraya* geldim sayılır," dedi Eric bıkkın bir sesle, sükûnetle içini çekti. "*Buraya* değil. Zaten buradayım çünkü. Yoksa seni nasıl buradan arardım?"

"Ama 'burası' neresi?" dedim.

"Nerede olduğunu bilmiyor musun yani?" dedi Eric, sanki kulaklarına inanamıyormuş gibi. Gözlerimi tekrar kapatıp inledim. Konuşmaya devam etti; "Bir de *beni* unutkanlıkla suçluyorsun. Hah!"

"Bana bak pis kaçık!" diye bağırdım sımsıkı tuttuğum yeşil plastik ahizeye, sağ kolumdan yukarı doğru büyük bir acı yayıldı, yüzümü buruşturdum. "Beni durmadan arayıp bile bile böyle saçma sapan konuşmandan bıktım! *Oyun oynamayı bırak!*" Soluksuz kalmıştım. "Sana 'burası' neresi diye sorduğumda ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun! Sana hangi cehennemde olduğunu soruyorum! Ben nerede olduğumu biliyorum, sen de benim nerede olduğumu biliyorsun. Dalga geçmeyi bırak, tamam mı?"

"Hmm. Tabii, Frank," dedi Eric, pek ilgilenmişe benzemiyordu. "Canını sıkmak istemezdim."

"Yahu..." diye bağırmaya başlayacaktım yine, ama kendimi

tutup sakinleştim. "Böyle... böyle şeyler yapma bana. Sadece nerede olduğunu sordum."

"Tamam, oldu Frank; anlıyorum," dedi Eric makul bir sesle. "Ama sana nerede olduğumu söyleyemem, yoksa birilerinin kulağına gidebilir. Beni anlıyorsun değil mi?"

"Tamam. Tamam," dedim. "Ama telefon kulübesinde değilsin di mi?"

"Tabii ki değilim," dedi hafiften sinirlenerek; sonra ses tonunu kontrol etmeye çalıştı. "Birinin evindeyim. Daha doğrusu bir kulübe."

"Ne?" dedim. "Kim? Kimin?"

"Bilmiyorum," dedi, omuz silktiğini duyabiliyordum neredeyse. "O kadar merak ediyorsan öğreneyim. Merak ediyor musun?"

"Ne? Hayır. Evet. Yani hayır. Ne fark eder? Ama nerede... yani nasıl ...yani kimin..?"

"Bak Frank," dedi Eric yorgun bir sesle, "birilerinin yazlığı gibi bir şey burası, tamam mı? Kimin olduğunu bilmiyorum; ama senin de gayet isabetli bir biçimde belirttiğin gibi hiç fark etmez, oldu mu?"

"Yani birinin *evine mi girdin?"* dedim.

"Evet; n'olmuş yani? Zorlamama gerek bile kalmadı aslında. Arka kapının anahtarını olukta buldum. Sorun ne? Burası çok hoş bir yer."

"Yakalanmaktan korkmuyor musun?"

"Pek sayılmaz. Oturduğum yerden yolu görebiliyorum. Sorun yok. Yemek, banyo, telefon ve buzdolabı var - Tanrım tam da çoban köpeğine göre bir yer - sonra yatak var, her şey var. Lüks."

"Çoban köpeği mi?" dedim dişlerimin arasından.

"Ah evet, keşke bir tane olsaydı. Şimdi yok, ama olsaydı ona burada bakabilirdim. Sanki..."

"Dur," diyerek kestim konuşmasını, gözlerimi kapatıp sanki yanımdaymış gibi elimi ona doğru uzattım. "Anlatma."

"Peki. Arayıp iyi olduğumu söyleyeyim, hal hatır sorayım demiştim."

"Ben iyiyim. Sen de gerçekten iyi misin?"

"Evet; hiç bu kadar iyi olmamıştım. Harikayım. Yediğim yemeklerden; hep..."

"Dinle!" diyerek umutsuzca araya girdim; ona soracağım şeyi düşündükçe gözlerim yuvalarından uğruyordu. "Bu sabah bir şey

hissetmedin değil mi? Şafak vakti. Hiçbir şey, yani demek istediğim içinde hiçbir şey hissetmedin, değil mi? Bir şey hissettin mi?"

"Ne geveliyorsun ağzında?" dedi Eric, biraz sinirlenmişti.

"Bu sabah, erkenden, bir şeyler 'hissettin mi?"

"Ne demek bu şimdi; hissettin mi'?"

"Yani başına bir şey geldi mi; bu sabah şafak vakti, herhangi bir şey?"

"Şey," dedi Eric temkinli bir sesle, ağır ağır, "Bunu sorman çok garip..."

"Evet? Evet?" dedim heyecanla, telefonu ağzıma o kadar yaklaştırmıştım ki dişlerim ahizeye çarpıyordu.

"Hiçbir halt olmadı. Bu sabah sahiden başıma bir şeyin gelmediği ender sabahlardan," dedi Eric kibarca. "Uyuyordum."

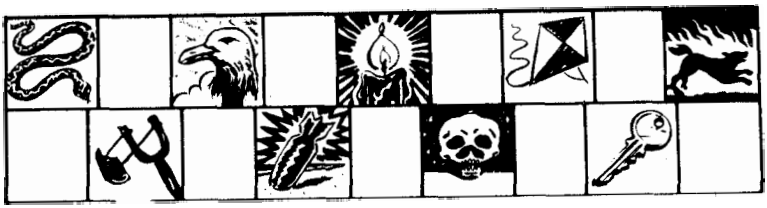
"Ama bana hiç uyumadığını söylemiştin!" dedim öfkeyle.

"Tanrım, kimse mükemmel değildir, Frank." Gülmeye başladı.

"Ama..." deyip sustum. Ağzımı kapayıp dişlerimi kenetledim. Bir kez daha gözlerimi kapadım.

"Frank, dostum; doğrusu bu iş biraz can sıkmaya başladı. Belki seni tekrar ararım, ama zaten yakında görüşeceğiz. Ta ta."

Ben ağzımı bile açamadan telefon kapandı, ben de burnumdan soluyarak ve sanki suçlu telefonmuş gibi öfkeyle ona bakarak öylece kalakaldım. Onu duvara çarpmayı filan düşündüm, ama bu hareketin boktan bir şakaya benzeyeceğini düşünerek sertçe kapadım. Bunun üzerine telefon bir kere çaldı, ona yine öfke dolu bir bakış fırlattım, sonra arkamı dönüp aşağı indim ve kendimi koltuğa bırakarak elimde kumanda aleti yaklaşık on dakika durmadan kanal değiştirdim. Sonunda üç programı bir arada seyretmeme rağmen üçünü de tek tek seyrettiğim zamanki kadar iyi takip edebildiğimi fark ettim (bunlardan biri haberler, diğeri şu Amerikan dedektiflik dizisi, diğeri de bir arkeoloji programıydı). Uzaktan kumandayı tiksintiyle bir kenara fırlatıp denize taş atmak için kendimi dışarı attım.

IX.
Eric'e Ne Oldu?

Benim için geç sayılabilecek bir saatte kalktım. Kumsaldan döndüğüm sırada babam eve gelmişti, ben de güzel, uzun bir uyku çekmek için doğru yatağa gittim. Sabahleyin Jamie'yi aradığımda annesi çıktı ve onun doktora gittiğini, ama birazdan geri döneceğini söyledi. Çantamı hazırladıktan sonra babama akşam üzeri geri döneceğimi söyleyerek evden çıktım.

Evine gittiğimde Jamie oradaydı. Bir iki kutu bira içip gevezelik ettik; kuşluk vakti annesinin yaptığı kekleri yedikten sonra ben izin isteyip ayrıldım ve kasabanın ardındaki tepelere doğru yola çıktım.

Orman Müdürlüğünün diktiği ağaçların bittiği yerde başlayan kaya ve topraktan ibaret hafif meyilli, çalılık bir tepenin üstünde büyük bir kayaya oturup öğle yemeğimi yedim. Sıcaktan Porteneil'in üstüne çökmüş olan pusun üzerinden, beyaz koyunlarla beneklenmiş otlaklara, kum tepelerine, çöplüğe, adaya (adadan çok karanın bir parçası gibi duruyordu), kumlara ve denize baktım. Gökyüzünde birkaç küçük bulut asılıydı; hava, manzaranın üzerine ufka ve dingin körfeze doğru solan bir mavi çalıyordu. Havada tarlakuşları şarkı söylüyordu, yukarıda bir şahin çalılıklar, otlar ve katırtırnakları arasında bir kımıltı yakalamaya çalışarak süzüldü. Böcekler şarkı söyleyip dans ediyorlardı, ben de sandviçimi yiyip portakal suyumu içerken onları uzak tutmak için bir eğrelti otunu yelpaze gibi yüzümün önünde sallıyordum.

Solumda tepelerin sivri uçları, gitgide yükselerek kuzeye doğru uzanıyor ve uzaklaştıkça gri, mavi bir renk içinde silikleşiyorlardı. Dürbünümle aşağıdaki kasabaya baktım, anayolda kamyonlar ve arabalar vardı, güneye giden bir tren kasabada durduktan sonra deniz kenarında bir yılan gibi kıvrılarak yoluna devam etti.

Zaman zaman adadan uzaklaşmayı seviyorum. Çok da fazla değil; mümkünse onu görebileceğim bir yere gitmek isterim, ama biraz uzaklaşıp başka bir bakış açısından görmek bazen iyi geliyor. Tabii onun ne kadar küçük bir kara parçası olduğunu biliyorum; aptal değilim. Gezegenin ne kadar büyük olduğunu ve benim bildiğim parçasının ne kadar küçük olduğunu da biliyorum. Televizyonda o kadar çok doğa ve gezi programı seyrettim ki değişik yerleri bizzat gidip gezerek edinilmiş bilgi karşısında benim bildiklerimin ne kadar sınırlı olduğunu görmemem mümkün değil; ama ben uzağa gitmek istemiyorum, yabancı iklimler görmeye ya da değişik insanlar tanımaya ihtiyacım yok. Kim olduğumu ve sınırlarımı biliyorum. Ufkumu daraltmak için iyi nedenlerim var; korku - tamam kabul ediyorum - bir de ben onu değiştirmeye fırsat bulamadan, çok küçük bir yaşta bana çok zalimce davranan bu dünyada güvenceye duyduğum ihtiyaç.

Hem, Eric'ten de ders aldım.

Eric gitmişti. O akıllı, zeki, duyarlı, istikbali parlak Eric adadan ayrılıp kendi ayakları üzerinde durmak istemişti; kendine bir yol çizip onu izledi. O patika onu kendisi olan her şeyin yıkımına gö-

türdü, bambaşka bir insan yaptı, eski aklı başında haliyle benzerlikleri insana bir küfür gibi geliyor artık.

Ama benim ağabeyimdi ve onu hâlâ seviyordum. Bu değişime rağmen onu seviyordum, onun beni eksikliğime rağmen sevmesi gibi. Kadınların çocuklar ve erkekler için hissetmesi beklenen bu koruma hissi, kadınlara karşı da hissedilen bir şey sanırım.

Eric ben daha doğmadan terk etmişti adayı, sadece tatillerde gelirdi; ama bence ruhen hep oradaydı ve benim başıma gelen küçük kazadan bir yıl sonra temelli döndüğünde, babam artık ikimize de bakabileceği kadar büyüdüğümüze karar verdiğinde, onun adada yaşamasından hiç rahatsızlık duymamıştım. Tam aksine, ilk andan itibaren çok iyi anlaştık, hatta benim bir köle gibi bütün gün peşinde dolaşıp onu taklit etmemden rahatsız olmuştur herhalde, ama Eric başkalarının duygularına karşı o kadar duyarlıydı ki beni incitmemek için hiçbir şey söylemedi.

O özel okullara gönderildiğinde eriyip biter; tatillerde geldiğinde sevinçten çılgına dönerdim; hoplayıp zıplar, durmadan konuşurdum. Yazlarımızı adada hep birlikte geçirirdik, uçurtma uçurur, tahta, plastik, lego ve elimize geçen her türlü şeyden maketler yapar, barajlar inşa eder, küçük kulübeler kurardık. Maket uçaklar uçurur, maket gemiler yüzdürür, kumdan yelkenli yapar, gizli çeteler, diller ve kodlar uydururduk. Bana kendi uydurduğu hikâyeleri anlatırdı. Bazı hikâyeleri oynardık; kum tepelerinde savaşan, savaşan ve kazanan, savaşan ve bazen de ölen kahraman askerler olurduk. Beni sadece hikâyesinde kahramanca bir ölüm olduğunda kasten incitirdi, bir köprüyü, barajı ya da düşman konvoyunu havaya uçurup üstüne üstlük bir de beni kurtardıktan sonra onun kumların ya da otların üzerinde yatıp ağır ağır ölmesini izlerken hepsi gerçekmiş gibi gözyaşlarımı zor tutardım ve bir yandan hikâyeyi değiştirmeye uğraşırken bir yandan da onu çimdiklerdim; ama o kabul etmezdi, ellerimden kayar ölürdü; hep ölürdü.

Migren krizine tutulduğunda - bazen günler sürerdi - fazlasıyla hassas olurdum, ikinci kattaki loş odaya yiyecek ve soğuk içecekler taşır, parmaklarımın ucunda içeri girer, öylece orada durur, o inlediğinde ya da yatakta döndüğünde titrerdim. Onun acı çekmesi beni sefil eder, her şey anlamını yitirirdi; oyunlar ve hikâyeler aptalca ve anlamsız gelirdi, sadece şişelere ya da martılara taş atmak-

la oyalanabilirdim. Eric'ten başka birileri acı çeksin diye martılar için balığa çıkardım: İyileştiğinde yeni gelmiş gibi olurdu, hiçbir şey beni tutamazdı.

Ama sonunda dışarıdaki o güç her gerçek erkek gibi onu da yuttu ve benden uzaklara, muhteşem fırsatlar ve korkunç tehlikelerle dolu dış dünyaya çekti. Eric babasının izinden gidip doktor olmaya karar vermişti. O zaman bana hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyledi; Glasgow'da oturup hastanede çalışması ve doktorlarla birlikte viziteye çıkması gerekse de yazın büyük bölümünde benimle olacaktı; birlikte olduğumuzda her şeyin eskisi gibi olacağını söyledi, ama bunun doğru olmadığını ve kendisinin de içten içe bunu sezdiğini biliyordum. Gözleri ve sözleri öyle diyordu. Adayı terk ediyordu, beni terk ediyordu.

Kendimi ne kadar kötü hissetsem de onu suçlayamadım. Eric'ti o, benim ağabeyim, yapması gerekeni yapıyordu, benim uğruma ya da davası uğruna ölen bir asker gibi. O bana güvenmediğini ya da beni suçladığını henüz *ima* bile etmemişken ona nasıl güvenmezdim, onu nasıl suçlardım? Tanrım; bütün o cinayetler, o üç küçük çocuk, biri kendi kardeşim. Bu olanlarda benim parmağım olabileceğini aklına bile getirmemişti. Yoksa anlardım. Şüphelense yüzüme bakamazdı, yalan dolandan o kadar uzaktı ki.

Bir seneliğine güneye gitti, başarılı sınav sonuçları sayesinde birçoklarından daha erken sürüklenmişti oralara, sonra bir sene daha. Arada yazın geri geldi, ama değişmişti. Hâlâ eskisi gibi benimle ilgili görünmeye çalışıyordu, ama zoraki olduğunu anlıyordum. Benden uzaktı, yüreği adada değildi artık. Yüreği üniversitedeki arkadaşlarında ve çok sevdiği çalışmalarında kalmıştı; belki de ada dışında herhangi bir yerde. Benimle değildi artık.

Dışarı çıkıp uçurtma uçuruyor, barajlar yapıyorduk, ama eskisi gibi değildi; kendi aldığı keyfi paylaşan bir başka oğlan çocuğundan çok beni eğlendirmeye çalışan bir yetişkin gibiydi. O kadar da kötü değildi, yine de onun yanımda olmasından memnundum, ama bir ay sonra arkadaşlarıyla Güney Fransa'ya tatile giderken rahatlamış görünüyordu. Benim tanıdığım dostun ve ağabeyin ölümünün yasını tuttum; eksikliğimi hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim, beni sonsuza kadar ergenliğe mıhlamıştı o eksiklik, büyüyüp gerçek bir erkek olmama ve kendi yolumu çizmeme asla izin vermeyecekti.

Bu hissi kısa zamanda üstümden attım. Kafatası vardı, Fabrika vardı, Eric'in dışarıdaki müthiş başarısı onun adına erkekçe bir tatmin hissetmemi sağlıyordu, bu sırada ben de adayla onu çevreleyen arazinin yegâne hâkimi oluyordum yavaş yavaş. Eric bana işlerinin nasıl gittiğini anlatan mektuplar yazıyor, telefon edip hem babam hem de benimle konuşuyor ve ne kadar direnseni de seni güldüren o akıllı yetişkinler gibi beni telefonda güldürüyordu. Beni ya da adayı tümüyle terk ettiğini hissetmemi istemiyordu hiç.

Sonra, başına gelen o talihsiz olay bardağı taşıran son damla oldu; babamla benim sonradan öğrendiğimiz o olay, tanıdığım o değişmiş adamı da öldürmeye yetti. Eric'i hem gerilere attı hem başkalaştırdı: Şeytanca tersine dönmüş kendi eski benliğinin ve örselenmiş, tehlikeli, şaşkın, acınası ve manyak bir yetişkinin bir karışımı. Paramparça olmuş bir hologramı çağrıştırıyordu bana; mızrak şeklinde bir kılıfın içine tıkılmış bir imge, hem tuzla buz olmuş hem bir arada.

İkinci yılında büyük bir tıp fakültesi hastanesinde asistanlık yaparken başına gelmiş bu olay. O sırada, hastanenin bağırsaklarındaki o insan artıklarıyla birlikte olmaya mecbur da değilmiş hem; boş zamanında yardım ediyormuş. Sonradan babam ve ben Eric'in bize anlatmadığı sorunları olduğunu duyduk. Bir kıza âşık olmuş, ama sonu kötü gelmiş; kız onu hiçbir zaman sevmediğini söyleyerek başka biriyle çekip gitmiş. Migren krizleri iyice fazlalaşmış ve çalışmasını engellemeye başlamış. Hem kız hem de bu yüzden üniversitenin yakınındaki hastanede kendi isteğiyle çalışıyor, nöbetlerinde hemşirelere yardım ediyor, yaşlı genç hastalar inleyip öksürürken karanlık koğuşlarda kucağında kitaplarıyla oturuyormuş.

O nahoş olay başına geldiği gece de bu işle meşgulmüş. Koğuşta hastanenin dışında yaşayamayacak kadar kötü vaziyette olan, hatta içinde bile pek fazla dayanmayan bebekler ve çocuklar varmış. Ağabeyimle arası iyi olan bir hemşire bize mektup yazıp olanları anlatmıştı, mektuptan bazı çocukların hayatta tutulmasını pek de onaylamadığı anlaşılıyordu; anlaşılan o çocukların doktorlar ve öğretmenler tarafından öğrencilere sergilenmekten başka bir işlevleri yokmuş pek.

Sıcak, boğucu bir temmuz gecesiymiş, Eric hastanenin kazan dairesi ve depolarının yanında, basık bir odadaymış. Bütün gün

başı ağrımış, nöbete geldiğinde migrene çevirmiş. Bir iki haftadır havalandırma bozukmuş ve teknisyenler sistemi onarıyorlarmış; o gece hava sıcak ve basıkmış, Eric'in migreni böyle havalarda iyice azar. Bir saat içinde yerine birisi gelecekmiş, yoksa Eric bile teslim bayrağını çekip dinlenmek için odasına giderdi herhalde. O sırada koğuşta bebeklerin bezlerini değiştiriyor, ağlayanları susturuyor, pansuman yapıyor, serum takıyormuş, başı ortadan ikiye ayrılacak gibiymiş ve gözlerinin önünde ışıklı çizgiler uçuşuyormuş.

Bu olay başına geldiğinde baktığı çocuk bir sebzeden farksızmış. İdrarını tutamıyor, sadece gargara yapar gibi bir ses çıkarabiliyor, kaslarını doğru düzgün kontrol edemiyormuş - başını dik tutması için bile bir askı takmışlar - ve başının üzerinde madeni bir plaka varmış; çünkü kafatası kemikleri gelişimini tamamlamamış ve beyninin üzerindeki deri de kâğıt kadar inceymiş.

İki üç saatte bir özel bir karışımla beslenmesi gerekiyormuş ve olay meydana geldiğinde Eric onu beslemekteymiş. Çocuğun her zamankinden daha sakin olduğunu fark etmiş, gevşek bir biçimde iskemlesinde oturuyor ve sabit bakışlarla karşıya bakıyormuş, hafif hafif nefes alırken gözleri parlıyormuş ve her zaman bomboş olan yüzünde huzura benzer bir ifade varmış. Yemeğini yiyemiyormuş; oysa yapabildiği üç beş şeyden biriymiş bu. Eric sabırla kaşığı çocuğun odaklanamayan gözlerinin önünde tutmuş; dudaklarına dayamış, çocuk normalde dilini dışarı çıkarır ya da kaşığı ağzına almak için öne eğilirmiş, ama o gece hiç o gargara sesini çıkarmadan, başını sallamadan, kollarını savurmadan, gözlerini yuvarlamadan öylece oturmuş bakıyormuş, sadece bakıyormuş, yüzünde mutluluk sanılabilecek bir ifadeyle.

Eric, gitgide artan başağrısını bastırmaya çalışarak ona daha yakınlaşmış. Yumuşak bir sesle konuşmaya başlamış; çocuk normalde gözlerini sesin geldiği yöne doğru çevirirmiş, ama bu sefer hiç tepki vermemiş. Eric, fazladan ilaç falan verilmiş mi diye yatağın yanındaki kâğıtlara bakmış, ama her şey normal görünüyormuş. Kafatasının içindeki acı dalgalarıyla boğuşarak öne eğilmiş ve kaşığı havada sallamış.

Sonra hafifçe gülümseyen çocuğun kazınmış kafasında hareket benzeri bir şey görmüş, küçücük bir hareket. Her ne ise küçük ve yavaşmış. Eric gözlerini kırpıştırarak içinde büyüyen migrenin ya-

rattığı titrek ışıkları yok etmek için kafasını sallamış. Kaşığı elinden bırakmadan ayağa kalkmış. Çocuğun kafasına eğilmiş. Hiçbir şey görememiş, ama çocuğun başındaki madeni plakanın altında bir şeyler görür gibi olmuş ve altında bir şey var mı diye onu kaldırmış.

Kazan dairesinde çalışan bir işçi Eric'in çığlığını duymuş ve elinde koca bir İngiliz anahtarıyla oraya koşmuş; Eric'i bir köşeye büzüşmüş, cenin pozisyonunda, başı dizlerinin arasında, yarı diz çökmüş yarı yatar bir vaziyette tüm kuvvetiyle bağırırken bulmuş. Çocuğun oturduğu sandalye devrilmiş ve birkaç metre ötede ona bağlı duran ve hâlâ gülümsemekte olan çocukla birlikte yerde yatıyormuş.

Kazan dairesinden gelen adam Eric'i sarsmış, ama hiçbir tepki alamamış. Sonra çocuğu görüp belki de sandalyesini kaldırmak için onun yanına gitmiş; bir iki adım kala arkasını dönüp kapıya koşmuş, ama ulaşamadan kusmuş. Üst kattan bir hemşire neler olup bittiğini anlamak için aşağıya indiğinde adam koridorda hâlâ öğürüyormuş. Eric o sırada bağırmayı bırakıp susmuş. Çocuk hâlâ gülüyormuş.

Hemşire çocuğun sandalyesini kaldırmış. Midesini nasıl bastırdı, başı döndü mü, daha kötüsünü görmüş müydü, yoksa bunu sadece halledilmesi gereken bir durum olarak mı gördü bilmiyorum; ama işleri ele almış, telefon edip yardım istemiş ve kaskatı kesilmiş olan Eric'i köşesinden kaldırmış. Onu bir yere oturtmuş, çocuğun başına bir havlu sarmış ve işçiyi rahatlatmaya çalışmış. Gülümseyen bebeğin beyninden kaşığı çıkartmış. Onu oraya Eric saplamış, belki de ilk şokun etkisiyle gördüğü şeyi kaşıkla oradan temizleyebileceğini düşünmüştü.

Koğuşa sinekler girmiş, herhalde havalandırma ilk bozulduğunda. Çocuğun başındaki paslanmaz çelik plakanın altına girmişler ve oraya yumurtlamışlar. Eric'in o plakayı kaldırdığında gördüğü, insanın üzerine bastıran bütün o ıstırap yüküyle gördüğü, etrafını sarmış o boğucu, sıcak, karanlık şehri hissederek gördüğü, kendi kafası ikiye ayrılacakmış gibi ağrırken gördüğü, çocuğun beynini kemirirken çıkardıkları salgılar içinde yüzen, kımıl kımıl, şişman kurtlarmış.

İlk başta Eric kendini toparlamış gibi görünmüş. Ona yatıştırıcı vermişler, hastanede iki gün yatmış, birkaç gün de yurttaki odasında dinlenmiş. Bir hafta içinde okula dönüp her zamanki gibi derslere girmeye başlamış. Birkaç kişi bir şeyler olduğunu biliyormuş; ama Eric'in sadece biraz daha durgun olduğunu görmüşler, hepsi bu. Babamla ben bir migren krizi yüzünden birkaç gün derslere giremediğini duymuştuk bir tek.

Sonradan Eric'in kendini içkiye verdiğini, dersleri boşladığını, yanlış insanlarla arkadaşlık yaptığını, uykusunda bağırıp yurttakileri uyandırdığını, uyuşturucu aldığını, sınavlara ve uygulamalı derslere girmediğini duyduk. En sonunda arayı çok fazla açtığı için üniversiteden yıl sonuna kadar kaydını dondurma önerisi gelmiş. Eric buna dayanamamış; bütün kitaplarını danışmanının kapısına yığıp ateşe vermiş. Onu adalete teslim etmemeleri büyük şans, ama üniversite otoriteleri duman ve tarihi ağaç kaplamalara gelen zarar yüzünden müteessir oldular ve Eric adaya geri döndü.

Ama bana değil. Benden uzak duruyor, kendini odasına kilitleyip çok yüksek sesle plaklarını dinliyor ve sadece kasabaya gideceği zaman dışarı çıkıyordu, orada da kavga çıkardığı, bağırıp küfrettiği için kasabanın dört barına da girmesi yasaklanmıştı. Beni fark ettiği zamanlarda koca gözlerini dikip bakar ya da burnunun ucunu dokunup şeytanca göz kırpardı. Gözleri karanlıktı ve altlarında torbalar oluşmuştu, burnu da durmadan seğiriyordu. Bir keresinde beni havaya kaldırıp dudaklarımdan öptü, korkudan ölecektim.

Babam da Eric gibi dışarıyla bütün iletişimini kesti. Uzun yürüyüşler yapıp haşin, düşünceli bir sessizlik içinde oturarak somurtkan bir hayat sürüyordu. Sigara içmeye başladı, hatta bir aralar birini söndürüp birini yakıyordu. Bir iki ay boyunca ev cehennemden beterdi, ben de zamanımı ya dışarıda ya da odamda televizyon seyrederek geçiriyordum.

Sonra Eric kasabadaki çocukları korkutmaya başladı; ilk başta üstlerine solucan fırlatıyordu, sonra okuldan çıktıklarında solucanları gömleklerinden içeri sokmaya başladı. Çocukları solucan ve kurtları yemeye zorlamaya başlayınca, Diggs, bir öğretmen ve çocukların aileleri adaya babamı görmeye geldiler. Onlar salonda konuşurlarken, ben ailelerin bağrışlarını dinleyerek odamda ter dökü-yordum. Doktor, Diggs, hatta Inverness'ten gelen bir sosyal yar-

dım görevlisi bile konuştu Eric'le, ama o pek bir şey söylemedi; sadece gülümseyerek oturdu ve onlara kurtlarda bolca protein bulunduğunu söyledi. Bir keresinde eve kan revan içinde döndü, babamla ben büyük çocukların ya da ailelerin onu yakalayıp dövdüklerini düşündük.

Bazı çocuklar ağabeyimin bir teriyerin üzerine benzin döküp onu yaktığını görmeden birkaç hafta önce kasabada köpekler kaybolmaya başlamış anlaşılan. Onları dinleyen aileleri Eric'in peşine düşmüş ve anasonlu güzel yiyeceklerle kandırdığı yaşlı bir çoban köpeğine de aynı şeyi yaparken yakalamışlar onu. Ormana kadar takip etmişler, ama izini kaybetmişler.

Diggs o akşam tekrar gelip Eric'i huzuru bozmaktan tutuklayacağını söyledi bize. Babamın verdiği bir iki bardak viskiden başka hiçbir şey içmeden geç vakitlere kadar bekledi, ama Eric dönmedi. Diggs gitti, babam beklemeyi sürdürdü, ama Eric ortalarda yoktu. Üç gün ve beş köpek sonra dönebildi ancak, hırpani ve pisti, benzin ve iş kokuyordu, kıyafetleri parçalanmış, yüzü incelmiş ve kirlenmişti. Babam sabah erkenden onun geldiğini, buzdolabını yağmalayıp ne bulursa tıkındığını ve yukarı yatağa çıktığını duymuş.

Babam sessizce aşağı inip Diggs'i aradı, o da kahvaltıdan önce damladı. Eric bir şeyler duymuş ya da görmüş olmalı; çünkü odasının penceresinden çıkıp yağmur oluğundan aşağı indi ve Diggs'in bisikletiyle kaçtı. Ancak bir hafta ve iki köpek sonra, birilerinin benzin deposundan benzin çalarken yakalandı. Hemşerilerini tutuklarken çenesini kırmışlar, yani bu sefer Eric kaçamamış.

Bir iki ay sonra ona deli raporu verdiler. Her türlü teste tabi tutuldu, defalarca kaçmaya çalıştı, hastabakıcılara, sosyal hizmet memurlarına ve doktorlara hakaret etti, onları resmi makamlara başvurmakla ve öldürmekle tehdit etti. Testleri, tehditleri ve direnişi sürdüğünden her seferinde daha uzun süreli ve güvenlikli kurumlara yatırıldı. Glasgow'un güneyindeki hastanede epeyce sakinleştiğini ve kaçma girişiminde bulunmadığını duyduk, ama eskiden yaptıkları düşünülürse büyük ihtimalle bakıcılarının ona güvenmesini sağlayarak kaçmayı düşünüyordu ki başarılı da oldu.

Şimdi bizi görmek için geri dönüyor.

Dürbünümle aşağıdaki arazinin pusun gizlemediği yerlerini kuzeyden güneye taradım, kasabayı, yolları, demiryolunu, tarlaları, kumsalı; belki de Eric'in bulunduğu yeri de görmüşümdür diye düşündüm, eğer bu kadar yakına geldiyse. Onun yakında olduğunu hissediyordum. Böyle düşünmemin iyi bir nedeni yoktu; ama uzun zamandır yoldaydı, bir gün önce aradığında sesi her zamankinden daha net geliyordu ve.... içime doğmuştu. Burada olabilirdi, harekete geçmek için yatmış geceyi bekliyordu ya da ağaçlar ve katırtırnakları arasından veya kum tepelerinin çukurluklarından eve doğru ilerliyordu ya da köpek arıyordu.

Tepelerin sırtlarından yürüyüp kasabanın birkaç kilometre güneyinde aşağı indim, fıstık çamları arasında ilerlerken uzaktan elektrikli testere sesleri geliyordu, koyu renkli ağaç kümeleri gölgeli ve sessizdi. Tren yolunu geçip dalgalanan arpa tarlalarına girdim, sonra yolda karşıdan karşıya geçip otlaklara, oradan da kumsala çıktım.

Kumsaldaki ıslak kumların üzerinden yürürken ayaklarım acıyor, bacaklarım da hafiften ağrıyordu. Denizden esen hafif rüzgâr hoşuma gitti; çünkü havada hiç bulut kalmamıştı ve epeyce alçalmış olmasına rağmen güneş yakıyordu. Tepelerdeyken üzerinden geçtiğim bir dereye geldim ve kum tepeleri arasındaki demir köprüye giderek deniz kenarında tekrar üzerinden geçtim. Koyunlar önümden kaçıştılar, kimisi kırkılmıştı kimisi tüylü, zıplarken kesik kesik meliyorlardı, sonra kendilerini güvende hissederek kafalarını eğip içinde çiçekler bitmiş olan otları yemeye koyuldular.

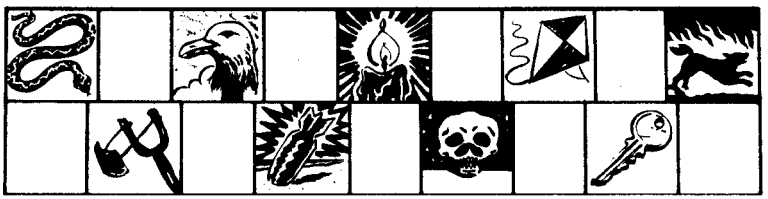
Eskiden çok aptal oldukları için koyunları hor görürdüm. Durmadan otlarlardı, bir tek köpek koskoca sürüye istediğini yaptırırdı, onların arkalarına takılır, benden nasıl kaçtıklarına gülerdim, kendilerini salakça zor durumlara sokmalarını izlerdim ve pirzola yapılmayı hak ettiklerini, hatta yün makinesi olarak kullanılmanın onlar için fazlasıyla hafif bir ceza olduğunu düşünürdüm. Ancak seneler sonra ve uzun bir sürecin sonunda koyunların aslında neyi temsil ettiğini anladım: Kendi aptallıklarını değil bizim gücümüzü, hırsımızı ve bencilliğimizi temsil ediyorlardı.

Evrim ve çiftçilik tarihi hakkında bir şeyler öğrendikten sonra durmadan birbirlerinin peşinden gidip çalılara takıldıkları için dalga geçtiğim o kabarık, beyaz hayvanların koyun nesillerinin ol-

duğu kadar çiftçi nesillerinin de ürünü olduğunu fark ettim; onları *biz* yapmıştık, vahşi, zeki atalarından uysal, ürkek, lezzetli yün makineleri türetmiştik. Zeki olmalarını istememiştik ve zekâları da saldırganlıklarıyla birlikte uçup gitmişti. Tabii koçlar biraz daha akıllı, ama onlar da birlikte yaşayıp çiftleştikleri budala dişilerinin etkisinde kalıyorlar.

Bu kural tavuklar, inekler ve hırslı, aç elimizi attığımız bütün her şey için geçerli. Zaman zaman kadınların da başına bu tür bir şey geldiğini düşünüyorum, ama teori her ne kadar çekici olsa da sanırım yanılıyorum.

Akşam yemeğine eve döndüm, yumurtalarımı, bifteğimi, patatesimi ve fasulyemi yalayıp yuttum ve televizyonun karşısına geçip bir kibritle ölü inek parçalarını dişlerimden ayıklamaya koyuldum.

X.
Kaçan Köpek

Eric'in delirmesi beni hep üzmüştür. Düğmeye basılır gibi bir anda delirmiş olmasa da gülümseyen çocuk olayının, engellenemez sonunu başlatan o tetiği çektiği su götürmez bir gerçekti. İçten içe olanları kabullenememiş, kafasında bir yere oturtamamıştı. Belki de çok derinlerinde bir yerlerde, modern bir şehirde zaman ve gelişme katmanları altında kalmış eski Roma kalıntıları gibi, bir Tanrı inancı vardı hâlâ ve eğer böyle bir varlık varsa sözde kendi imgesinde yarattığı varlıklardan herhangi birinin başına böyle bir şey gelmesine göz yumduğu fikrine katlanamıyordu.

O sırada Eric'in içinde parçalanan her ne ise bir zayıflıktan kaynaklanıyordu, gerçek bir erkekte olmaması gereken temel bir bozukluktan. Seyrettiğim yüzlerce –belki de binlerce– film ve tele-

vizyon programında kadınların başlarına gelen ağır olayları kaldıramadığını görmüştüm; tecavüze uğrayınca ya da sevdikleri ölünce paramparça oluyorlar, çıldırıyorlar, intihar ediyorlar ya da mum gibi eriyip gidiyorlar. Tabii hepsinin illa da böyle davranmayacağını biliyorum, ama genel durum bu ve buna uymayanlar da istisna.

Güçlü kadınlar da olmalı, karakterleri birçok erkeğinkinden daha fazla erkek olanlar, sanırım Eric karakterinin kadın tarafının daha ağır basmasının kurbanıydı. O duyarlılık, o kimseyi incitmeme kaygısı, o ince düşünceli zekâ; bütün bunlara sahipti, çünkü fazlasıyla kadın gibi düşünüyordu. O korkunç olaya kadar başına iş açmamıştı bu özelliği; ama o anda, o doruk noktasında onu parçalamaya yetmişti.

Suç babamda, başka bir herif için onu terk eden şu salak karıyı hesaba katmazsak tabii. Bir bakıma babam suçlu, küçükken Eric'in istediği gibi giyinmesine izin verdiği ve ona elbiseler aldığı için; Harmsworth ve Morag Stove yeğenlerinin yetişme tarzını beğenmeyip onu yanlarına almakta çok haklılarmış. Babamın o tuhaf fikirleri olmasa, annem Eric'ten hoşlansa, Stove'lar onu daha erken yanlarına alsa her şey bambaşka olurdu; ama her şey olacağına vardı, umarım babam da kendini benim onu suçladığım kadar çok suçluyordur. Suçunun ağırlığını sürekli üstünde hissetmesini, bu yüzden gözüne uyku girmemesini ve uyusa bile soğuk gecelerde kötü kâbuslardan kan ter içinde uyanmasını istiyorum. Hepsini hak ediyor.

Tepelerde yürüdüğüm günün akşamı telefon etmedi Eric. Erken yattım, ama telefon çalsa duyardım. Uzun yürüyüş sayesinde deliksiz bir uyku çektim. Ertesi gün zamanında uyanıp sabah serinliğinde kumsalda yürüyüşe çıktım ve geri döndüğümde mükellef bir kahvaltı beni bekliyordu.

Huzursuzdum, babam her zamankinden daha durgundu ve sıcaklık hızla yükselince, pencereler açık olduğu halde evin havası ağırlaştı. Pencerelerden dışarı bakarak odaları dolaştım, pervazlara dayanıp gözlerimi kapayarak araziyi taradım. Sonunda babam bir şezlongda uyuyakalınca odama çıktım, üzerime bir tişört geçirdim ve cepli, ince yeleğimi giydim, ceplerine gerekli malzemeleri dol-

durdum ve çantamı sırtıma vurup adanın etrafını kolaçan etmeye çıktım, fazla sinek yoksa çöplüğe kadar uzanacaktım.

Kahverengi güneş gözlüğümü takınca renkler daha bir canlandı. Kapıdan dışarı adımımı atar atmaz terlemeye başladım. İnsanı serinletmeyen ılık bir rüzgâr birkaç yönden dönerek esiyor, burnuma ot ve çiçek kokuları getiriyordu. Patikadan yürüyüp köprüyü geçtim, küçük su birikintilerinin ve cılız yan kolların üzerinden atlayarak dere boyunca aşağı, baraj-yapım bölgesine indim. Kuzeye dönüp, sıcaklığa ve güneşe maruz kalmaya aldırmadan denize bakan kum tepelerinin en yüksek noktalarında yoluma devam ettim, böylece her tarafı görebilecektim.

Sıcakta her şey dalgalanıyor, durmadan şekil değiştiriyordu. Kumlara değince yanıyordum. Etrafımda her türden, her boydan böcekler ve sinekler vızıldayarak uçuşuyordu. Onları kışkışladım.

Zaman zaman alnımdaki teri silip gözlüklerimi kaldırarak etrafa dürbünle bakıyor, sıcaktan titreşen havayı delerek uzakları tarıyordum. Kafam terden vıcık vıcık olmuştu, apışaram kaşınıyordu. Yanımda taşıdığım şeyleri her zamankinden daha sık kontrol ediyordum, şuursuzca saçma torbasını, komando bıçağımı ve belimdeki sapanı yokluyor, çakmağımı, cüzdanımı, tarağımı, aynamı, kâğıtlarımı, kalemimi düşürmediğimden emin olmaya çalışıyordum. Ilık olduğu ve şimdiden bayat bayat koktuğu halde mataramdan biraz su içtim.

Denize doğru baktığımda suların getirdiği ilginç şeyler görmeme rağmen kum tepelerinden inmiyor, kuzeye gitmeyi sürdürürken en yüksek tepelere tırmanıyordum. Derecikleri, küçük su birikintilerini, Bomba Çemberini, Esmerelda'nın havalandığı ve hiç isim takmadığım o yeri geçtim.

Onları sadece geride bıraktıktan sonra düşündüm.

Yaklaşık bir saat sonra karaya, oradan da güneye dönerek son kum tepeleri boyunca, solucanlar gibi ağır ağır dolanarak otlayan koyunların bulunduğu otlaklara bakarak ilerledim. Bir ara durup katıksız bir mavide, sıcak hava dalgaları üzerinde döne döne süzülen büyük bir kuşu izledim. Aşağısında bir iki martı vardı, kanatlarını germişlerdi, bir şeyler ararlarken beyaz boyunları bir ok gibiydi. Tepelerden birinin üzerinde ölü bir kurbağa buldum, kurumuştu, sırtında kan izleri vardı, üzerine kumlar yapışmıştı, oraya

nasıl geldiğini merak ettim. Herhalde bir kuş düşürmüştü.

Gözlerimi ışıktan korumak için küçük, yeşil kepimi taktım. Ada ve evle aynı hizadaki patikaya çıktım. İlerlerken ara sıra durup dürbünle bakıyordum. Bir iki kilometre ötedeki yoldan geçen kamyon ve arabaların camları ağaçların ardında parlıyordu. Bir helikopter geçti, petrol platformuna gidiyordu herhalde.

Tam öğle üzeri küçük ağaçlar arasından çöplüğe ulaştım. Ağaçlardan birinin gölgesine oturup dürbünle çevreyi taradım. Birkaç martı vardı, ama hiç insan yoktu. Ortalarda bir yerde küçük bir ateş yanıyordu, her tarafa kasabanın çöpleri yığılmıştı: kartonlar, siyah çöp torbaları, eski çamaşır makineleri, fırınlar ve buzdolaplarının göz kamaştıran, örselenmiş beyazlığı. Kâğıt parçaları küçük bir hava girdabına kapılıp bir an havada daireler çizdiler, sonra tekrar düştüler.

Çöplüğün çürük, tatlımsı kokusunu içime çekerek yürümeye başladım. Birkaç şeye tekme attım, bazı ilginç şeyleri ayakkabımla ters çevirdim, ama bir şey çıkmadı. Çöplüğü sevmemin nedenlerinden biri sürekli değişmesiydi; sağlıklı toprakları ve dağ gibi atıkları yutarak yayılan dev bir amip gibiydi, devasa, canlı, hareketli bir şey. Ama bugün yorgun ve sıkıcı görünüyordu. Karşısında sabırsızlığa kapıldım, hatta öfkelendim. Ortada yanmakta olan küçük ateşin içine birkaç aerosol kutusu attım, ama onlar da fos çıktı. Çöplükten ayrılıp yine güneye yöneldim.

Çöplüğün yaklaşık bir kilometre ötesinde büyük bir kulübe vardı, denize bakan bir yazlık. Kapatılmış ve terk edilmişti, evden kumsala inen patikada da yeni bir iz yoktu. Jamie'nin arkadaşlarından biri olan Willie, eski Mini karavanıyla bu patikadan aşağı indirmişti bizi kumsala, kumlarda kaymak için.

Pencerelerden içeri boş odalara baktım; uyumsuz, eski mobilyalar bakımsız, toz içinde gölgelerde duruyordu. Masanın üzerinde bir köşesi güneşten sararmış eski bir dergi vardı. Evin çatısının gölgesinde oturup suyumu bitirdim, kepimi çıkarıp alnımı mendilimle sildim. İlerideki poligondan boğuk patlama sesleri geliyordu. Bir jet gökyüzünü yırtarcasına durgun deniz üzerinden batıya doğru uçtu.

Evin biraz ötesinden bir tepecikler dizisi başlıyordu, üzerlerinde çalılıklar ve rüzgârdan eğilmiş bodur ağaçlar vardı. Sinekleri

kışkışlayarak dürbünümü o tarafa çevirdim. Başım hafiften ağrımaya başlamıştı ve içtiğim ılık suya rağmen susuzluğum geçmemişti. Dürbünü indirip gözlüğümü taktığımda duydum onu.

Bir şey uluyordu. Bir hayvan - Tanrım bu sesi çıkaranın bir insan olmaması için dua ediyordum - işkence altındaymış gibi bağırıyordu. Yüksek, acılı bir haykırıştı; ancak çok kötü durumdaki bir hayvanın çıkarabileceği bir ses, hiçbir canlının çıkarmaması gereken bir ses.

Her tarafımdan terler akıyor, kavurucu sıcak bana acı veriyordu, ama titredim. Bir soğuk dalgası geldi ve ıslanmış bir köpek gibi titredim, bir uçtan bir uca. Ensemdeki tüyler yapışkan terden kurtulup diken diken oldu. Evin ılık tahtalarını tutarak çabucak kalkınca dürbün göğsüme çarptı. Çığlık tepelerden geliyordu. Gözlüğümü tekrar kaldırıp dürbünü gözlerime dayarken bir yandan da ayarıyla oynuyordum. Ellerim titriyordu.

Çalılıkların arasından siyah bir şey fırladı, üzerinden duman çıkıyordu. Sararmış otların üzerinden bayır aşağı koşarak bir çitin altından geçti. Hem onu takip etmeye hem de etrafı görmeye çalışıyordum. Sert ve tiz çığlık korkunç bir biçimde havada yankılandı. Hayvanı çalıların arasında kaybettim, sonra tekrar yakaladım, suları sıçratarak otların ve kamışların üzerinden koşarken yanıyordu. Ağzım tamamıyla kurudu; yutkunamıyordum, tıkanmıştım; ama zıplayan, dönen, deli gibi havlayan, sıçrayan, düşen, hep aynı yerde sıçrıyormuş gibi duran hayvanı takip ettim. Sonra benden yüz metre kadar ileride ve tepenin yine yüz metre kadar aşağısında gözden kayboldu.

Dürbünü hemen tepelere çevirdim, bir uçtan bir uca, aşağı yukarı, tekrar bir uçtan bir uca taradım, bir çalılıkta durup dikkatle inceledim, başımı salladım, tekrar baştan aşağı baktım. Beynimin alakasız bir bölümü filmlerde insanlar dürbünle baktığında ne göreceklerini gayet iyi bildiğimizi düşünüyordu: yan yatmış bir sekiz, ama ben ne zaman dürbünle baksam tam bir daire görüyordum. Dürbünü indirip hızla etrafımı kolaçan ettim, kimse yoktu, sonra evin gölgesinden çıkıp alçak bahçe çitinin üzerinden atlayarak tepelere doğru koşmaya başladım.

Tepelere vardığımda bir an başımı dizlerime kadar eğip soluklandım, ter saçlarımdan süzülüp ayaklarımın dibindeki yeşil çimenlere damlıyordu. Tişörtüm üzerime yapışmıştı. Ellerimi dizlerime dayayıp başımı kaldırdım gözlerimi güçlükle tepenin üzerindeki çalılara ve ağaçlara çevirdim. Tepenin öte tarafındaki tarlaların ardına, demiryoluyla belirlenen çalı sırasına baktım. Tepe boyunca, yanık otları bulana kadar koştum. Onları söndürüp iz aradım ve buldum. Gırtlağımın ve ciğerlerimin isyanına rağmen daha da hızlı koşarak bir başka yanan ot kümesinin yanına vardım, çalılıklar da alev almak üzereydi. Söndürüp yoluma devam ettim.

Tepenin karadan tarafa olan çukur bir yerinde bazı ağaçlar normal bir gelişim göstermişlerdi, sadece tepenin kuytusundan yukarı uzanan tepeleri rüzgârdan yatmıştı. Otluk çukurun, ağır ağır salınan yapraklarla dalların ortaya çıkardığı hareketli gölge deseninin içine girdim. Ortada daire şeklinde dizilmiş, kararmış taşlar vardı. Bir yerde otların üzerine basılmış olduğunu gördüm. Durdum, kendimi teskin ettim, tekrar etrafa, ağaçlara, otlara, eğreltilere baktım, ama hiçbir şey göremedim. Taşların yanına gidip onlara ve ortadaki küllere dokundum. Gölgede olmalarına rağmen elimi uzun süre üzerlerinde tutamayacağım kadar sıcaklardı. Benzin kokuyordu.

Çukurdan çıkıp bir ağaca tırmandım ve gerektiğinde dürbünleri de kullanarak bütün araziyi dikkatlice gözden geçirdim. Hiçbir şey yoktu.

Aşağı inip bir an durakladıktan sonra derin bir nefes alarak tepenin denize bakan tarafına, yanlamasına, hayvanın bulunduğu yere doğru koşmaya başladım. Yolda gördüğüm bir başka küçük ateşi söndürmek için rotamı değiştirdim. Otlamakta olan bir koyunun üzerinden atladım, hayvan ürküp meleyerek kenara kaçtı.

Köpek, otlaktaki derenin içinde yatıyordu. Hâlâ hayattaydı, ama tüylerinin çoğu yanmıştı ve altından kanlı eti görünüyordu. Suyun içinde titrediğini görünce bana da bir titreme geldi. Kenarda durup ona baktım. Titreyen başını sudan çıkardığında sadece yanmamış olan tek gözünün gördüğünü fark ettim. Etrafındaki küçük havuzda kanlı, yarı yanmış tüyler yüzüyordu. Burnuma yanık et kokusu geldi ve gırtlağıma, tam âdemelmasının üzerine bir ağırlığın çöktüğünü hissettim.

Çantamdan bir saçma aldım, belimden çıkardığım sapana yer-

leştirdim, kollarımı iyice gerdim, elimi terden sırısıklam olan yanağıma dayadım ve bıraktım.

Köpeğin kafası sudan dışarı fırladı, sonra tekrar suya düştü ve hayvan suyun üzerinde benden uzaklaşmaya başladı. Akıntıyla bir süre sürüklendikten sonra kıyıya takıldı. Gören tek gözünden kan süzülüyordu. "Frank seni kurtaracak!" diye fısıldadım.

Köpeği dışarı çekip derenin kenarındaki yumuşak toprağa bıçağımla bir çukur kazdım, bu sırada cesedin kokusundan midem ağzıma geliyordu. Hayvanı gömüp etrafı kolaçan ettikten sonra biraz şiddetlenmiş olan rüzgârın yönünü tespit edip biraz uzağa gittim ve otları ateşe verdim. Alevler, köpeğin izlerinden geri kalanları da mezarına kadar silip götürdü. Düşündüğüm gibi derenin kenarında söndü. Karşı kıyıya uçan kıvılcımların tutuşturduğu otları da ben söndürdüm.

Köpek gömülüp bütün işlerim bittiğinde evden tarafa dönüp koşmaya başladım.

Kazasız belasız eve dönüp iki şişe suyu mideye indirdim ve portakal suyu içip ılık bir banyo yaparak rahatlamaya çalıştım. Hâlâ titriyordum. Yanık kokusunu saçlarımdan çıkarmak da epey zamanımı aldı. Babamın yaptığı vejetaryen yemeklerinin kokusu geliyordu mutfaktan.

Ağabeyimle neredeyse burun buruna gelecek olduğumdan emindim. Orada konaklamadığına, sadece oraya uğramış olduğuna karar verdim, ben de onu kıl payı kaçırmıştım. Bir bakıma rahatlamıştım, kabul etmesi güç olsa da doğruydu bu.

Küvete gömülüp kendimi sulara bıraktım.

Mutfağa sabahlığımla indim. Babamın üzerinde yelek ve şort vardı ve dirseklerini masaya dayamış *Inverness Courier*'e bakıyordu. Artan portakal suyunu dolaba koyup soğumakta olan yemeğin kapağını kaldırdım. Masada salatalar duruyordu. Babam bana aldırış etmeden gazetenin sayfasını çevirdi.

"Sıcak değil mi?" dedim, başka diyecek bir şey bulamamıştım.

"Hıı."

Karşısına oturdum. Babam başı önde bir sayfa daha çevirdi. Boğazımı temizledim.

"Yeni evin orada yangın çıkmıştı. Oradaydım. Gidip söndürdüm," dedim, kendimi ele vermemek için.

"Tam havası," dedi babam başını kaldırmadan. Ben de başımı sallayıp sabahlığın üzerinden hafif hafif apışaramı kaşıdım.

"Hava durumunda yarın fırtına çıkacağını söylediler." Omzumu silktim. "Bakalım."

"Görürüz," dedi babam gazetenin ilk sayfasına dönerek. Kalkıp dolaptaki yemeğe baktı. Sabahlığın kuşağıyla oynayıp, öylesine gazeteye bakarak başımı salladım yine. Babam eğilip tenceredeki karışımı kokladı. Dalmışım.

Ona bakarak ayağa kalktım, onun oturduğu iskemlenin başına gidip sanki kapıdan dışarı bakıyormuşum gibi yaptım, ama aslında gözlerim gazetedeydi. YAZLIKTA GİZEMLİ YANGIN diye bir alt başlık vardı gazetenin sol alt köşesinde. Gazete yayına hazırlanmadan kısa bir süre önce Inverness'in güneyinde bir yazlıkta yangın çıkmıştı. Polis araştırmayı sürdürüyordu.

Kendi yerime gidip oturdum.

Sonunda yemekle salatayı yedik ve ben tekrar terlemeye başladım. Bir keresinde körili bir yemek yediğimin ertesi günü koltuk altlarımın aynı bu baharat gibi koktuğunu hissedip kendimde bir gariplik olduğunu düşünmüştüm, ama sonra körili şeyler yediğinde Jamie'nin de başına aynı şeyin geldiğini öğrenip rahatladım. Yemeğin üzerine muzla yoğurt yedim, ama hava hâlâ çok sıcaktı ve bu yemeğe her zaman mazoşistçe katlanan babam bu sefer tabağında yarısını bırakmıştı.

Telefon çaldığında üzerimde sabahlıkla televizyon seyrediyordum. Kapıya yönelmiştim ki babamın çalışma odasından çıkıp telefonu açtığını duydum, bunun üzerine kapıda durup dinlemeye geçtim. Pek fazla bir şey duyamıyordum, ama birden merdivende ayak seslerini duyunca hemen koltuğuma koşup kendimi içine attım ve başımı bir yana eğip gözlerimi kapattım ve ağzımı açtım. Babam kapıyı açtı.

"Frank. Seni arıyorlar."

"Ne?" dedim mahmur bir sesle, gözlerimi uykulu uykulu açıp televizyona baktım, sonra sallanarak ayağa kalktım. Babam kapıyı açık bırakıp odasına gitti. Ben de telefonun başına.

"Alo?"

"Alu-alu, Frenk'len mi görüşüyorum?" dedi şiveli bir ses.

"Evet buyrun," dedim şaşkın şaşkın.

"Hah-ha, Frankie oğlum!" diye bağırdı Eriç. Hâlâ ormanın bağrında şu sevimli dostlarımızı yiyorum. Ho ho. Nassın bakalım küçük çaylak? Talih yüzüne güldü, ha? Ne seyrediyorsun televizyonda?"

"Dizi," dedim yorgun bir sesle. Eric klasik esprilerinden birini yapacaktı. "Peki ya sen?"

"Dirseği."

Eric'in tiz kahkahalarını duymamak için telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Bak Eric..."

"N'aber? Nassın? İşler nassı? İyi misin? Nası gidiyo? Ya sen? Şu anda kafan nerde? Nerden geliyon? Frank, Volvo'lar neden *ıslık* çalar bilir misin? Ben de bilmiyom, ama kim takar? Troçki ne demiş? 'Stalin'e ihtiyacım var, beynimde bir delik kadar.' Ha ha ha ha! Doğrusu şu Alman arabalarını hiç sevmiyorum; farları birbirine çok yakın. Sen iyi misin Frankie?"

"Eric..."

"Yatağa, uyumaya git; belki mastürbasyon yaparsın. Ama kopmuştu di mi! Ho ho ho!"

"Eric," dedim, babam yukarıda mı diye dikkatlice bakarak. "Şu çeneni kapar mısın!"

"Ne?" dedi Eric, kısık, kırgın bir sesle.

"*Köpek*," dedim dişlerimin arasından. "O köpeği gördüm bugün. Yeni evin oradaki köpeği. Oradaydım. Gördüm."

"Ne köpeği?" dedi Eric şaşkın bir sesle. Derin derin iç geçirdi, bir şeylerle oynadığını duydum.

"Beni kandırmaya çalışma, Eric; onu gördüm. Kes şunu artık, tamam mı? Başka köpek yakma. Duyuyor musun? Anladın mı?"

"Ne? Ne köpeği?"

"Ne dediğimi duydun. Çok yakındasın. Artık köpek yakmak yok. Onları rahat bırak. Çocukları da. Şu solucanlardan vazgeç. Unut. İstersen buraya bizi görmeye gel - çok güzel olur -; ama so-

lucanlardan ve köpeklerden uzak dur. Ciddiyim Eric. Bana inansan iyi olur."

"Neye inanacakmışım? Sen ne diyorsun?" dedi üzgün bir sesle.

"Beni duydun," dedim ve telefonu kapadım. Gözüm yukarıda telefonun yanında bekledim. Bir iki saniye sonra tekrar çaldı. Açtım, bip bip sesi geldikten sonra tekrar kapadım. Bir iki dakika daha bekledim, ama tekrar çalmadı.

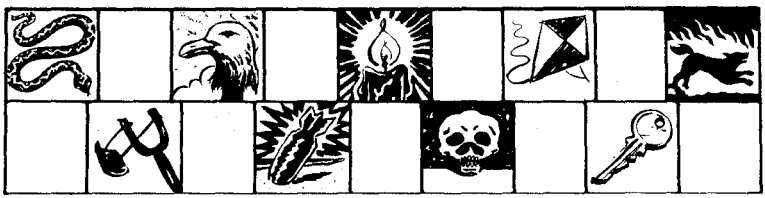
Ben salona dönerken, babam elini bir beze silerek odasından çıktı, içeriden tuhaf kokular geliyordu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Kimdi?"

"Jamie," dedim, "sesini değiştirmiş."

"Hıı," dedi, rahatlamış gibiydi, geri döndü.

Midesini kaynatan köri dışında babam çok sessizdi. Akşam hava serinlemeye başlayınca adanın etrafını dolanmak için dışarı çıktım. Denizden gelen bulutlar gökyüzünü bir kapı gibi kapatarak sıcağı adanın üzerine hapsediyorlardı. Tepelerin ardından gökgürültüleri geliyordu, ama şimşek yoktu. Kan çanağı gibi bir şafak adanın kumları üzerinde yükselinceye kadar kan ter içinde, döne döne, huzursuzca uyudum.

XI.
Mirasyedi

Sabah delik deşik uykumdan uyandığımda pikeyi yerde buldum. Yine de ter içindeydim. Kalkıp bir duş yaptım, tıraş oldum ve hava iyice ısınmadan tavan arasına çıktım.

Tavan arası çok boğucuydu. Pencereyi açıp başımı çıkararak dürbünümle karayı ve deniz tarafını taradım. Hava hâlâ kapalıydı; ışık yorgun, rüzgâr da bayat gibiydi. Biraz Fabrikayla uğraştım, karıncaları, örümceği ve Venüs'ü besledim, telleri kontrol ettim, camın tozunu aldım, pillere baktım, kapıları ve diğer mekanizmaları yağladım, sırf kendimi biraz rahatlatmak için. Mihrabın da tozunu alıp bir cetvelle bütün kavanozların ve diğer eşyaların simetrik olmasını sağlayarak üzerini düzenledim.

Aşağı indiğimde yine ter içindeydim, ama tekrar duş alacak

halim yoktu. Babam kalkmıştı, ben televizyonda cumartesi programını seyrederken o da kahvaltıyı hazırladı. Sessizce yemeğimizi yedik. Sabahleyin Sığınağa gidip Kazıklarda eksilen kafaların yerine yenilerini takmak için Kafa Torbasını alarak adayı turlamaya çıktım.

Bu iş her zamankinden daha uzun sürdü; çünkü ikide bir yakınlardaki bir kum tepesinin üzerine çıkıp gelen giden var mı diye bakıyordum. Hiçbir şey görmedim. Kurban Kazıklarının üzerindeki kafalar iyi durumdaydı. Sadece bir iki yeni fare kafası takmam gerekti hepsi o kadar. Diğer kafalar ve flamalar olduğu gibi duruyordu. Adanın ortalarında bir yerde, bir kum tepesinin karaya bakan tarafında ölü bir martı buldum. Kafasını kesip gövdesini kazıklardan birinin yanına gömdüm. Kokmaya başlamış olan kafayı plastik bir torbaya koyup Kafa Torbasındaki kurumuş kafaların yanına yerleştirdim.

Patikadan gelen biri yüzünden kuşların havalandığını duydum, sonra onları gördüm; ama gelenin Bayan Clamp olduğunu biliyordum. Bakmak için bir kum tepesine çıktım ve onun eski püskü bisikletiyle köprüyü geçmekte olduğunu gördüm. O evin önündeki kum tepesinin ardında kaybolduğunda otlaklara ve arkadaki kum tepelerine tekrar göz gezdirdim, ama koyunlar ve martılardan başka hiçbir şey yoktu. Çöplükten duman yükseliyor, demiryolundan da eski bir dizel trenin homurtusu geliyordu. Hava bulutlu, ama aydınlık, yapışkan rüzgâr ise kararsızdı. Deniz ufkunda, bulutların boşluklarından süzülen güneş ışıklarının aydınlattığı altın rengi parıltıları görebiliyordum, ama çok çok uzaktalardı.

Kurban Kazıklarını teftiş ettikten sonra, eski vincin yanına gidip yarım saat kadar atış talimi yaptım. Silindir yatağına birkaç tane konserve kutusu koyup otuz metre kadar geri çekildim ve hepsini sapanımla düşürdüm. Altı kutu için fazladan sadece üç büyük saçma kullandım. Kutuları tekrar dizmeye gittiğimde bir büyük saçma dışında hepsini buldum, sonra yine aynı mesafeye gidip bu sefer sapanımla çakıltaşları atmaya başladım. Hepsini düşürmek için on dört atış yapmam gerekti. Sonunda, eski koyun yalağının yanındaki bir ağaca bıçak atma talimleri yapmaya başladım ve her seferinde bıçağın kaç takla atacağını doğru tahmin ettiğimden bıçak ağacın epeyce berelenmiş olan kabuğuna dimdik saplandı.

Eve döndüğümde elimi yüzümü yıkayıp tişörtümü değiştirdim ve tam yemek zamanında mutfağa indim. Her nedense Bayan Clamp'in yaptığı etsuyu çorbanın dumanı tütüyordu. Ben ince bir dilim ekmeği tabağın üzerinde sallarken Bayan Clamp kendi çorbasını şapırdata şapırdata içmeye başladı, bu arada babam da kendi tabağına yulaf ekmeği doğramakla meşguldü.

"Nasılsınız Bayan Clamp?" diye sordum sevimli bir edayla.

"İyiyim," dedi Bayan Clamp kaşlarının ortasını, çekilen bir ipliğin çorabı büzdürmesi gibi büzdürerek. Sonra çatık kaşlarla çenesinin altında duran kaşığa bakarak sanki onunla konuşur gibi: "İyiyim, çok iyi" dedi.

"Çok sıcak değil mi?" dedim. Sonra yine ekmek dilimiyle çorbamı soğutmaya koyuldum, bu arada babam bana sert bir bakış fırlattı.

"Yazdayız," diye bir açıklamada bulundu Bayan Clamp.

"Evet," dedim. "Unutmuşum."

"Frank," dedi babam, ağzı sebze ve yulaf ekmeğinin talaşlarıyla dolu olduğundan ne söylediği tam anlaşılmıyordu, "Bu kaşıkların ne kadar sıvı aldığını unutmuşsundur herhalde, değil mi?"

"Litrenin otuz altıda biri," dedim masum bir sesle. Öfkeyle bakarak çorbasını yudumlamayı sürdürdü. Ben soğutma işlemine ara verip çorbanın üzerinde oluşan kahverengi kabuğu bozdum. Bayan Clamp tekrar çorbasını höpürdetti.

"Kasaba ne âlemde Bayan Clamp?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla gayet iyi," dedi Bayan Clamp çorbasına. Başımı salladım. Babam kaşığındaki çorbayı üflüyordu. "Mackie'lerin *köpeği* kaybolmuş, en azından bana öyle dediler," diye ekledi. Kaşlarımı hafifçe kaldırarak üzüntülü bir tavırla gülümsedim. Babam bir an bakakaldı, Bayan Clamp'in sözlerini duyduktan sonra elinden kayan kaşıktan dökülen çorba, işerken çıkan sese benzer bir ses çıkararak odada yankılandı.

"Öyle mi?" dedim soğutma işlemini sürdürerek. "Ayıp, ayıp. İyi ki ağabeyim buralarda değil, yoksa herkes onu suçlardı." Gülümseyerek önce babama sonra da çorbasından yükselen buharın içinden kısık gözlerle bana bakan Bayan Clamp'e baktım. Çorbayı soğutmak için kullandığım ekmek dilimi daha fazla dayanamayarak ortadan ikiye ayrıldı. Hemen öteki elimle düşen parçayı yakala-

yıp tabağın yanına koydum ve bir kaşık çorbayı dudaklarıma götürerek soğumuş mu diye baktım.

"Hmmm," dedi Bayan Clamp.

"Bayan Clamp sana hazır hamburger köftesi bulamıyormuş, onun için kıyma almış," dedi babam, "sana" demeden önce durup boğazını temizleyerek.

"Şu sendikalar yok mu!" diye mırıldandı Bayan Clamp uğursuzca ve çorbasına tükürdü. Dirseğimi masaya, yanağımı da elime dayayarak şaşkın şaşkın ona baktım. İşe yaramadı. Başını kaldırıp bana bakmadığı için sonunda kendi kendime omuz silkip çorbamı yudumlamaya koyuldum. Babam kaşığını masaya bırakmış elinin tersiyle alnını siliyor, bir yandan da iki üst dişinin arasına sıkışmış olan bir ekmek parçasını çıkarmaya uğraşıyordu.

"Dün yeni evin orada küçük bir yangın gördüm Bayan Clamp; hemen söndürdüm. Oradaydım ve ben söndürdüm" dedim.

"Böbürlenme evlat," dedi babam. Bayan Clamp hiç ağzını açmadı.

"Ama söndürdüm," diyerek gülümsedim.

"Bayan Clamp bu konuyla pek ilgilenmiyor."

"Yok canım," dedi Bayan Clamp, ses tonundan neyi ima ettiği anlaşılmıyordu.

"Gördün mü?" dedim babama bakarak ve kafamla çorbasını höpürdeten Bayan Clamp'i işaret ettim.

Yahniyi yerken hiç konuşmadım, sadece raventli kremayı yerken değişik bir tadı olduğunu söyledim, oysa yapıldığı sütte böylesi bir tattan eser yoktu. Ben gülümsüyordum, babam homurdanıyordu ve Bayan Clamp kremasını şapırdatıp ravent saplarını peçetesine çıkarıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse pek de iyi pişmemişti.

Yemek beni acayip neşelendirmişti ve öğleden sonra havanın iyice ısınmasına rağmen kendimi daha enerjik hissediyordum. Denizin üzerinde hiç parıltı kalmamıştı; havadaki elektriğin ve hafif rüzgârın ittiği bulutlardan süzülen ışık mat gibiydi. Dışarı çıkıp adanın çevresinde koşarak bir tur attım; Bayan Clamp'in kasabaya döndüğünü gördüm, sonra onunla aynı yöne doğru yürüyüp anakaranın birkaç yüz metre önündeki yüksek bir kum tepesinin üzerine

oturdum ve sıcaktan kızmış araziyi dürbünümle taradım.

Hareket etmeyi bırakır bırakmaz ter içinde kalmıştım ve başım da hafiften ağrıyordu. Yanıma aldığım suyu içtim, sonra yakındaki bir dereden şişeyi tekrar doldurdum. Babam koyunların derelere dışkıladığını söylerken haklıydı kuşkusuz, ama senelerdir bu derelerin üzerine barajlar yaparken içe içe, içlerinde her ne varsa ona karşı bağışıklık kazanmıştım. İhtiyacım olandan çok daha fazla su içtikten sonra tekrar kum tepesine döndüm. İleride koyunlar kımıldamadan otların üzerinde yatıyordu. Görünürlerde bir martı bile yoktu, sadece birkaç sinek hâlâ hareket halindeydi. Çöplükten hâlâ duman tütüyordu; tepelerdeki işletmenin oradan da silik mavi bir duman sütunu yükseliyordu, körfezin ilerisindeki ağaç işleme fabrikası için kesilen ağaçların bulunduğu bölgeden. Kulak kesilip testerelerin sesini duymaya çalıştım, ama duyamadım.

Oradan güneye doğru iniyordum ki babamı gördüm. Onu geçip sonra tekrar geri döndüm. Bir an kaybolup tekrar belirdi. Patikadan kasabaya gidiyordu. Rampanın olduğu tarafa bakarken gördüm onu; benim, bisikleti yokuş aşağı koyverdiğim kum tepesinin üzerine tırmanıyordu; ilk gördüğümdeyse Rampanın dibindeydi. Tepenin üzerine varmak üzereyken tökezleyip düşecek gibi oldu, ama toparlandı. Şapkası tepenin ardında gözden kayboldu. Sanki sarhoşmuş gibi dengesizdi.

Dürbünü indirip acıyan çenemi ovaladım. Bu çok tuhaftı. Kasabaya gideceğini söylememişti hiç. Ne halt karıştırdığını merak ettim.

Kum tepesinden aşağı koşup derenin üzerinden atladım ve hızla eve koştum. Arka kapıdan girdiğimde burnuma viski kokusu geldi. Öğle yemeğinin ve Bayan Clamp'in gidişinin üzerinden ne kadar zaman geçmiş olabileceğini düşündüm. Bir, bir buçuk saat kadardı. Mutfağa girdiğimde viski kokusu kuvvetlendi, masanın üzerinde yarım şişe viski ve yanında da boş bir bardak vardı. Başka bardak var mı diye lavabonun içine baktım, ama sadece kirli tabaklar vardı. Kaşlarımı çattım.

Tabakları böyle yıkamadan bırakmak babama göre bir şey değildi. Şişeyi alıp markasının üzerinde siyah bir işaret var mı diye baktım, yoktu. Yeni açılmış bir şişe olduğunu gösteriyordu bu. Kafamı iki yana sallayıp alnımı bir kurulama beziyle sildim. Cepli ye-

leğimi çıkarıp sandalyenin üzerine astım.

Hole çıktım. Yukarı bakar bakmaz telefonun açık durduğunu gördüm. Hemen gidip kulağıma dayadım. Çirkin bir ses çıkarıyordu. Kapatıp bir iki saniye bekledikten sonra tekrar açtım. Her zamanki çevir sesi geliyordu. Onu elimden fırlatıp çalışma odasına koştum ve kapıya abandım. Duvar gibiydi.

"Kahretsin!" dedim. Neler olduğunu tahmin edebiliyordum ve babamın çalışma odasının kapısını kilitlemeyi unutabileceğini düşünmüştüm. Eric aramış olmalıydı. Babam telefonu açıp şoka girmiş, sonra da içip sarhoş olmuştu. Biraz daha içmek için kasabaya gidiyor olmalıydı. Bu saatte içki satışı yasaktı; saatime baktım, yoksa Rob Roy'un bütün gün içki satma izni bu haftadan itibaren mi geçerliydi? Başımı iki yana salladım; bunun önemi yoktu. Eric aramış olmalıydı. Babam içmişti. Biraz daha içmek ya da Diggs'le görüşmek için kasabaya gidiyordu. Belki de Eric ona randevu vermişti. Yo, sanmam; herhalde önce benimle görüşmek isterdi.

Yukarı koşup tavan arasının kıstırılmış sıcağına daldım, pencereyi açıp dürbünle gelen giden var mı diye baktım. Aşağı inip evi kilitleyerek tekrar dışarı çıktım, koşarak köprüyü geçip patikada, bütün yüksek tepeciklere tırmanarak ilerlemeye başladım. Her şey normal görünüyordu. Babamı en son gördüğüm yerde, Rampanın tepesinde durdum. Ne yapacağımı bilemeden, kararsızlıkla apışaramı kaşıdım. Adadan ayrılmak istemiyordum, ama olayların kasabanın yakınlarında patlak vereceğinden şüpheleniyordum. Jamie'yi arasam diye düşündüm, ama büyük ihtimalle Porteneil'de babamın izini sürecek ya da yanık köpek kokularını takip edecek halde değildi.

Yere oturup düşünmeye çalıştım. Eric'in sonraki hamlesi ne olacaktı? Eve yaklaşmak için (bu kadar yolu son anda geri dönmek için gelmemişti ya) geceyi bekleyebilirdi ya da telefon etmekle kendini zaten riske attığını ve kaybedecek pek fazla şeyi olmadığını hissettiğinden şu an buraya doğru gelmekte olabilirdi. Ama bunu dün de yapabilirdi, peki onu tutan neydi? Bir şeyler planlıyordu. Belki de telefonda ona çok sert davranmıştım. Neden yüzüne kapamıştım ki? Salak! Belki de kendini ele verecek ya da kaçacaktı! Hep ben onu reddettiğim için, öz kardeşi!

Başımı öfkeyle sallayarak ayağa kalktım. Bütün bu düşüncele-

rin beni bir yere götüreceği yoktu. Eric'in benimle bağlantı kurmasını beklemek zorundaydım. Bu da eve geri dönmem gerektiğini gösteriyordu; ya beni oradan arayacak ya da oraya gelecekti. Hem, ev benim gücümün merkeziydi, dahası en çok korunması gereken yerdi. Kararımı vermiş olmanın ve bir plan -her ne kadar bu bir eylemsizlik planı olsa da- yapmış olmanın rahatlığıyla eve koştum.

Ben dışarıdayken evin içi daha da boğucu bir hal almıştı. Kendimi mutfakta bir iskemleye bıraktım, sonra bardağı yıkamak ve viski şişesini kaldırmak için ayağa kalktım. Bol miktarda portakal suyunu mideye indirdikten sonra, geri kalanını bolca buzla birlikte bir sürahiye koydum, iki elma, yarım ekmek ve biraz da peynirle birlikte tavan arasına çıkardım. Normalde Fabrikanın içinde duran iskemleyi alıp eski ansiklopedilerden yaptığım bir platformun üzerine koydum, karaya bakan pencereyi açtım ve eski, soluk bir perdeden yastık yaptım. Tahtıma kurulup dürbünle etrafı gözlemeye koyuldum. Bir süre sonra bir oyuncak kutusunun diplerinde eski bir plastik radyo bularak onu bir adaptörle ikinci prize taktım. Radyo üçü açtım, bir Wagner operası çalıyordu; tam beni havaya sokacak müzik diye düşündüm. Tekrar pencereye döndüm.

Bulut örtüsünün birkaç yerinde delikler oluşmuştu; ağır ağır ilerleyen parlak güneş ışığı, araziyi parça parça aydınlatıyordu. Bazen ışık eve vuruyordu; ikindi akşama döner, güneş de yıpranmış bulutlar üzerinde ilerlerken barakamın gölgesinin yer değiştirişini izledim. Kasabanın eski evlerinin biraz üzerinde, ağaçların arasındaki yeni yapıların pencerelerinden güneş ışığı değişik şekiller oluşturarak yansıyordu. Bir pencereden çekilip diğerine atlıyordu, açık pencereler arada boşluklar oluşturmuştu, zaman zaman da yoldan geçen arabaların camları parlıyordu. Evin sıcak soluğu üzerimde dolanıyordu, biraz portakal suyu içip buzları ağzımda tuttum. Pencereden uzanabildiğim kadar uzanıp kuzeyden güneye her yeri tarıyordum. Opera bitti ve işkence-edilen-bir-zındık ve Yanan Köpek seslerine benzeyen berbat bir modern müzik çalmaya başladı, ama kapamadım; çünkü uyumamı engelliyordu.

Tam altı buçukta telefon çaldı. Sandalyeden atlayıp kendimi tavan arasının kapısından aşağı bıraktım ve uçarcasına merdivenle-

ri inerek telefonu tek hamlede açtım. Bugün çok iyi örgütlendiğim için hafif bir heyecan duyuyordum, sakin bir sesle, "Evet?" dedim.

"Frang?" dedi babam, ağır ağır ve kelimeleri ağzında yuvarlayarak konuşuyordu. "Frang, sennn mizin?"

Onu ne kadar hor gördüğümü gizlemeye uğraşmadım: "Evet, baba, benim. Ne var?"

"Kazzabadayım, ollum," dedi sakin bir sesle, sanki ağlayacak gibiydi. Derin bir nefes aldı. "Frang, bilirzzin seni.... çook severim.... kazzabadan arıyomm, ollum. Buraya gelmeni istiyorumm, buraya gellmeni istiiyorum... buraya gell. Eric'i yakaladılar ollum."

Donakaldım. Gözlerimi telefonun üzerindeki duvar kâğıdına dikmiş öylece bakıyordum. Beyaz üzerine yeşil yapraklar, altında da kafes gibi bir şey. Biraz yamuktu. Senelerdir bu duvar kâğıdını fark etmemiştim, onca telefon konuşması yapmama rağmen. Berbat bir şeydi. Babamın zevksizliği.

"Frang?" Boğazını temizledi. "Frank, oğlum?" dedi gayet net bir biçimde, sonra tekrar eski haline döndü: "Frang, orrda mızzın? Bi şiy sööle, ollum. Benim. Bi şiy sööle. Eric'i yakaladılar dedim. Duyydun mu? Frang, beni duyuyo mmusun?"

"Ben..." Ağzım o kadar kurumuştu ki konuşamadım. Boğazımı temizleyip cümleye tekrar başladım. "Seni duydum baba. Eric'i yakalamışlar. Duydum. Hemen geliyorum. Nerede buluşalım, karakolda mı?"

"Hayırr, hayırr, ollum. Şeyyde... kütüpanenin kapısında bulujjalım. Kütüpanenin. Orrda ol."

"*Kütüphane* mi?" dedim. "Neden orası?"

"Görrüjjürüz ollm. Çabuk ol, tamam mı?" Ahizeyi hemen yerine yerleştiremedi, bir süre takırtılar geldi, sonra hat kesildi. Ahizeyi ağır ağır yerine koydum. Kalbimin her atışında ciğerlerime bir şeyler batıyordu sanki, başım dönüyordu.

Bir an durakladıktan sonra yukarı çıkıp pencereyi ve radyoyu kapadım. Bacaklarım yorgundu ve sızlıyordu; belki de son zamanlarda ölçüyü biraz kaçırıyordum.

Ben kasabaya giden patikada ilerlerken bulutlardaki boşluklar karaya doğru sürükleniyordu. Saat yedi buçuktu; ama hava karanlıktı,

sadece yumuşak bir yaz ışığı hâkimdi kuru araziye. Ben yanlarından geçerken birkaç kuş uyuşuk uyuşuk havalandı. İncecik direkler üzerinde adaya giden telefon kablosunun üzerine tünemişti çoğu. Koyunlar o çirkin, çatlak sesleriyle meliyorlardı, kuzular da onlara cevap veriyordu. Kuşlar ilerideki dikenli tellerin üzerinde oturuyorlardı. Tellere takılan kirli koyun yünleri sürünün oradan geçtiğini gösteriyordu. Gün boyunca içtiğim onca suya rağmen başım yine ağrımaya başlamıştı. İçimi çekerek, gitgide alçalan kum tepeleri, tarlalar ve otlaklar arasında yürümeye devam ettim.

Kum tepelerinin bitiminde oturup alnımı sildim. Parmaklarımdan süzülen teri silkelerken hareketsiz koyunlara ve tünemiş kuşlara baktım. Kasabadan çan sesleri geliyordu, herhalde Katolik kilisesinden. Belki de kahrolası köpeklerinin kurtulduğu haberi bütün kasabaya yayılmıştı. Burnumdan gülmeye benzer bir ses çıkararak otların üzerinden İskoçya kilisesinin kulesine baktım. Kütüphaneyi bile görecektim neredeyse. Ayaklarım sızlanıyordu, oturmakla hata etmiştim. Tekrar yürümeye başladığımda ağrıyacaklardı. Tıpkı, babam telefon ettikten sonra evden çıkmamak için bahaneler bulduğum gibi şimdi de kasabaya gitmemek için bahaneler buluyordum. Haberi getiren tellerin üzerinde notalar gibi dizilmiş olan kuşlara baktım. Bir yerde hiç kuş yoktu.

Kaşlarımı çattım, daha dikkatli baktım, tekrar kaşlarımı çattım. Elimi dürbünüme attım, ama göğsüme çarptı, evde bırakmışım. Ayağa kalkıp patikadan çıktım, sert toprağın üzerinde koşmaya başladım. Hızımı iyice arttırarak deli gibi çalıların arasından geçtim ve çitin üzerinden otlağa atladım. Koyunlar ayağa kalkıp kaçıştı.

Telefon telinin yanına geldiğimde nefesim kesilmişti.

Tel yerdeydi. Yeni kesilmiş olan tel direkten aşağı sarkıyordu. Başımı yukarı kaldırıp gerçekten tel olup olmadığını kontrol ettim. Yakınlardaki birkaç kuş havalanmış, karanlık sesleriyle öterek kurumuş otların üzerinde, kımıltısız havada daireler çiziyorlardı. Karşı taraftaki, adaya daha yakın olan direğe koştum. Siyah-beyaz, kısa tüylü, üzerinden hâlâ kan damlayan bir kulak direğe çivilenmişti. Ona dokunarak gülümsedim. Korkuyla etrafıma baktıktan sonra tekrar sakinleştim. Kasabaya baktım, çan kulesi suçlarcasına bir yeri işaret eden parmak gibiydi.

"Seni yalancı pezevenk," dedim öfkeyle soluyarak. Adaya dön-

mek için gitgide hızlanan bir tempoyla patikaya döndüm, sonra patikanın o yassılmış yüzünü döverek koşmaya başladım, Rampaya hızla tırmanıp uçarcasına indim. Çığlıklar atıyordum, sonra susup değerli nefesimi boşa harcamamaya karar verdim.

Eve girer girmez tavan arasına yöneldim, ama yolda durup telefonu kontrol ettim. Bekleneceği gibi hiç ses çıkmıyordu. Tavan arasına çıkıp pencereyi açtım ve hızla araziyi taradım, sonra kendimi toparlayarak savaşa hazırlanmaya başladım. Sandalyeye kurulup radyoyu açtım ve gözlemeye devam ettim.

Oralarda bir yerlerdeydi. İyi ki kuşlar var. Midemden yükselen keyif dalgaları sıcağa rağmen titrememe neden oluyordu. O yalancı pis domuz, sırf *kendisi* Eric'le karşılaşmaktan korktuğu için beni evden uzaklaştırmaya çalışmıştı. O ayyaş sesindeki ikiyüzlülüğü nasıl da anlayamamıştım. Bir de içtiğim için bana bağırmaz mı. En azından ben kendimi iyi hissettiğimde içiyorum, bir krizle başedebilmek için bütün yetilerime ihtiyacım olduğu zamanlarda değil. Domuz. Bir de kendine erkek diyor!

Hâlâ soğuk olan portakal suyundan bir yudum aldım, bir elma ve biraz da peynir ekmek yedim, dürbünle bakmayı sürdürüyordum. Bulutlar iyice kalınlaştığından, hava güneş batar batmaz kardı. Bulutlardaki delikleri açan hava akımları kesilmişti. Tepelerin ve ovanın üzerinde asılı duran örtü gri ve kımıltısızdı. Bir süre sonra gök gürledi ve havaya bir tehlike ve tehdit kokusu hâkim oldu. Alarma geçmiştim ve çalmayacağını bilsem de telefonun çalmasını beklemekten kendimi alamıyordum. Babam geciktiğimi ne zaman anlayacaktı? Benim bisikletle mi geleceğimi düşünmüştü? Bir yerde düşüp kalmış mıydı, yoksa Köpek Katilini yakalamak için ellerinde fenerler yola düşmüş hemşerilerinin başında adaya mı yaklaşmaktaydı?

Ne fark eder? Bu ışıkta bile gelenleri görebilirdim, gelen ağabeyimse onu karşılamak için dışarı çıkabilirdim, yok eğer kasabalılarsa hemen kaçıp adada bir yerlerde saklanabilirdim. Dışarıdan gelen sesleri duyabilmek için radyoyu kapadım ve gitgide azalan

ışıkta gözlerimi zorlayarak etrafa baktım. Bir süre sonra hızla aşağı inip mutfakta yiyecek bir şeyler paketledim ve yukarı çıkıp onu bez bir çantaya koydum. Evden kaçmam gerekirse ya da Eric'le buluşursam işe yarayacaktı. Aç olabilirdi. Kararan arazinin gölgelik yerlerini tarayarak sandalyeye oturdum. Uzaklarda, tepelerin eteklerinde yolda ilerleyen arabaların farları, düzensiz bir deniz fenerinin ışığı gibi ağaçların arasında, kavşaklarda, tümseklerin üzerinde parıldıyordu. Uyuşukluktan kurtulmaya çalışarak gerindim ve gözlerimi ovaladım.

İleriyi düşünüp evden çıkmam gerekirse yanıma alacağım çantaya birkaç ağrı kesici attım. Böyle havalarda Eric'in migreni tutardı, ilaç onu biraz rahatlatırdı. Migren krizinin tutmadığını umuyordum.

Esnedim, gözlerimi açık tutmaya çalışarak bir elma daha yedim. Bulutların altındaki belirsiz gölgeler daha da karardı.

Uyandım.

Karanlıktı, kafamı pencerenin metal çerçevesi üzerinde kavuşturduğum kollarıma dayamışım; sandalyenin tepesinde her yanım tutulmuştu. Evin içinden gelen sese uyanmıştım. Kalbim deli gibi çarpıyor ve sırtım ağrıyordu, bir an öyle oturup kaldım. Başımın ağırlığıyla ezilen damarların açılmasıyla kan acı vererek kollarıma hücum etti. Hızla, ses çıkarmadan olduğum yerde döndüm. Tavan arası karanlıktı, ama kimsenin varlığını hissetmedim. Saatimin ışık düğmesine basınca, saatin on bir olduğunu gördüm. Saatlerdir uyuyordum! Salak! Aşağıdan ayak sesleri geldi; kararsız adımlar, sonra kapı kapandı, başka sesler. Bir şey kırıldı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu; bir haftada ikinci defa. Çenemi yakalayıp kendi kendime korkuyu bir yana bırakıp *bir şeyler yapmam* gerektiğini söyledim. Eric de olabilirdi babam da. İnip bakmam gerekiyordu. Güvende olmak için yanıma bıçağımı aldım.

Yerimden kalkıp sert baca tuğlalarını tuta tuta, el yordamıyla kapıya doğru ilerledim. Orada durup gömleğimi, bıçağı gizlesin diye dışarı çıkardım. Sessizce kendimi karanlık sahanlığa bıraktım. Alt katta, holde yanan ışık üst katların sahanlıklarında tuhaf, sarı, silik gölgeler oluşturmuştu. Tırabzan boyunca aşağı bakarak yürüdüm. Hiçbir şey göremiyordum. Artık ses gelmiyordu. Havayı kokladım.

Duman ve bar kokusuyla karışık içki kokusu geldi burnuma. Babam olmalıydı. Rahatladım. Tam o sırada onun salondan çıktığını duydum. Ardından okyanusun gümbürtüsüne benzeyen bir ses çıktı. Tırabzanlardan uzaklaşıp dinlemeye koyuldum. Sendeliyor, duvarlara çarpıyor, basamaklarda tökezliyordu. Derin derin soluyarak bir şeyler mırıldandığını duydum. Koku ve ses yükselirken dinlemeye devam ettim. Ayağa kalkıp kendimi yatıştırdım. Babamın telefonun durduğu birinci sahanlığa çıktığını duydum. Sonra sendeleyen ayak sesleri.

"Frang!" diye bağırdı. Hiç sesimi çıkarmadım. Bu bir içgüdüydü sanırım ya da olmamam gereken bir yerde bulunup kendilerini yalnız zanneden insanları dinlediğim zamanlardan kalma bir alışkanlık. Hafif hafif nefes alıyordum.

"*Frang!*" diye bağırdı. Yukarı çıkmaya hazırlanarak ayağa kalktım. Döşemenin gıcırdadığını bildiğim yerlerinden uzak durarak parmak ucunda geri geri gittim. Babam birinci kattaki tuvaletin kapısını yumrukladı, sonra açık olduğunu fark edip bir küfür savurdu. Yukarı, bana doğru geldiğini duydum. Adımları düzensizdi ve duvarlara çarpıp tökezledikçe homurdanıyordu. Sessizce merdivene tırmandım, kendimi tavan arasının çıplak, tahta zeminine çektim, delikten bir metre uzaklıkta yere yattım, kafasını uzatıp bakarsa beni görmesin diye ellerim tuğlalarda kendimi her an bacanın arkasına atacak şekilde tetikte bekliyordum. Gözlerimi kırpıştırdım. Babam odamın kapısını yumrukladı. Açtı.

"Frang!" diye bağırdı yine. Sonra, "Ha siktir..."

Yüreğim ağzıma geldi. Daha önce hiç küfür ettiğini duymamıştım. Onun ağzında çok müstehcendi bu küfür, Eric ya da Jamie gibi öylesine söylememişti. Deliğin altında nefes aldığını duydum, kokusu bana kadar geliyordu; viski ve tütün.

Tekrar yürüdüğünü duydum, aşağı indi, odasının kapısını açtı ve çarparak kapadı. Ancak tekrar nefes aldığımda nefesimi tuttuğumu fark ettim. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, babamın onu duymamış olması beni çok şaşırttı. Bir süre daha bekledim; ama başka ses duyulmadı, sadece salondan bir makine sesi geliyordu. Sanki babam televizyonu; görüntüsüz ve hışırtılı bir kanalda açık unutmuş gibi.

Ona beş dakika süre tanıyarak orada öylece yattım, sonra ayağa

kalkıp üzerimi silkeledim, gömleğimi pantolonumun içine soktum, karanlıkta çantayı buldum, sapanımı belime taktım, el yordamıyla yeleğimi aradım ve buldum, sonra tam teçhizat merdivenden sahanlığa indim, oradan da aşağıya.

Salonda, televizyon hışırdayarak renkli ışıklarla boş odayı aydınlatıyordu. Gidip kapadım. Tam çıkacaktım ki babamın tüvit ceketinin koltuğun üzerine fırlatılmış olduğunu gördüm. Kaldırınca cebinden bir şıngırtı geldi. Ceketten çıkan içki ve duman kokusu karşısında yüzümü buruşturarak ceplerini yokladım. Elim bir anahtarlığa rastgeldi.

Dışarı çıkarıp nerenin anahtarı olduklarına baktım. Önkapının anahtarı, arka kapının, kilerin, barakanın anahtarları, nerenin olduğunu bilmediğim iki küçük anahtar ve benim oda kapımın anahtarına benzeyen, evin içindeki odalardan birinin anahtarı, sadece kalıbı değişik. Ağzım kurumaya başladı, ellerim titriyordu. Avcumun çizgilerinde birdenbire boncuklanan ter parıldıyordu. Yatak odasının anahtarı olabilirdi ya da...

Gıcırdayan basamaklar hariç, merdivenleri üçer üçer çıktım. Çalışma odasını geçip babamın yatak odasına çıktım. Kapı ardına kadar açık, anahtarı da kilitteydi. Babam horluyordu. Yavaşça kapıyı çekip çalışma odasına geri koştum. Anahtarı kilide soktum ve şık diye açıldı. Bir iki saniye bekledikten sonra kulpu çevirerek kapıyı açtım.

Işığı yaktım. Çalışma odası.

Dağınık, tıka basa dolu, havasız ve sıcaktı. Tavanın tam ortasından sarkan lambanın abajuru yoktu ve çok parlaktı. İki sıra, bir çalışma masası, üzerinde buruş buruş çarşaflar olan bir kamp yatağı vardı. Bir kitaplık, üzerlerinde şişeler ve kimyasal maddeler duran birbirine bitiştirilmiş iki büyük masa; test tüpleri, şişeler ve köşedeki lavaboya bağlı bir kondansatör vardı. Amonyak gibi bir şey kokuyordu oda. Dönüp kafamı kapıdan çıkardım; kulak kesildim, uzaktan uzağa bir horultu duyuluyordu, sonra anahtarı kapının üzerinden alıp kendimi içeriye kilitledim.

Tam geri dönüyordum ki onu gördüm. Kapının tam arkasına, kapı açılsa da holden görülmeyecek şekilde yerleştirilmiş olan çalışma masasının üzerinde bir örnek kavanozu duruyordu. Kavanozda berrak bir sıvı vardı; alkol herhalde diye düşündüm. Alkolün içinde kesilmiş, küçücük bir erkek cinsel organı duruyordu.

Elimi çevirmekte olduğum anahtardan kaldırmadan ona baktım ve gözlerim doldu. Genzimde, derinlerde bir yerlerden gelen bir şeyler hissettim; gözlerim ve burnum birden kendilerini koyverdiler. Öylece durup ağlamaya başladım; gözyaşları yanaklarımdan süzülüp ağzıma giriyor, tuz tadı bırakıyorlardı. Burnum akıyordu, burnumu çekiyordum, göğsüm inip kalkıyor, çenemde bir kas kontrolsüzce seğiriyordu. Eric'i, babamı, kendim ve kaybım dışındaki her şeyi unutmuştum.

Kendimi toparlamam epey zaman aldı ve kendime kızarak ya da aptal bir kız gibi davranmamam gerektiğini söyleyerek yapmadım bunu; kendiliğinden, yavaş yavaş sakinleştim ve beynimdeki o yük kalkıp mideme indi. Yüzümü gömleğime silip burnumu sildikten sonra çalışma masasının üzerindeki kavanozu dikkate almadan odayı yöntemli bir biçimde aramaya başladım. Belki de içindeki tek sır buydu, ama emin olmak zorundaydım.

Çoğunluk pılıpırtıydı. Pılıpırtı ve kimyasal maddeler. Sıranın ve çalışma masasının çekmeceleri eski fotoğraflar ve kâğıtlarla doluydu. Eski mektuplar, eski faturalar ve notlar, sözleşmeler, formlar, sigorta poliçeleri (benim için hiç yaptırmamıştı, zaten olanların da tarihi dolmuştu), birisinin ucuz bir daktiloda yazdığı, düzeltmelerle dolu olduğu halde çok berbat bir hikâye ya da romanın sayfaları (çöldeki bir hippi komününün uzaylılarla bağlantı kurması hakkında); kâğıt ağırlıkları, eldivenler, hippi rozetleri, eski Beatles plakları, bir iki *OZ* ve *IT* dergisi, kurumuş tükenmezler ve kırık kalemler. Çöplük, tam bir çöplük.

Sonra çalışma masasının kilitli bölümüne geldim. Altta menteşeleri olan bir kapak yukarıdan kilitlenmişti. Kapıdaki anahtarlıktaki küçük anahtarlardan biri kilide uydu. Kapağı açtıktan sonra içindeki dört küçük çekmeceyi masanın üzerine koydum.

Bacaklarım titremeye başlayıncaya kadar içlerini karıştırdım, sonra masanın altındaki küçük tabureyi çekip oturdum. Başımı ellerimin arasına aldım, yine titriyordum. Bu gece daha nelerle karşılaşacaktım?

Çekmecelerin birinden mavi bir tampon kutusu çıkardım. Titreyen parmaklarla çekmecedeki diğer kutuyu da çıkardım. Üzerinde şu etiket vardı. "Hormon – erkek". İçindeki küçük kutuların üzerine siyah ispirtoluyla altı ay sonrasına kadar uzanan günler yazılmıştı. Başka bir çekmecedeki bir kutunun üzerindeyse 'KBr' yazıyordu, bu bana bir şey hatırlatır gibi oldu, ama çok zayıf. Diğer iki çekmecede rulo yapılmış beş ve on paundluklar ve içlerinde küçük kare kâğıtlar olan selefon torbalar vardı. Ama o nesnelerin ne olduğunu araştıracak mecal kalmamıştı bende; zihnime henüz oluşturduğu korkunç bir fikir dadanmıştı. Ağzım bir karış açık, çekmecelere bakarak öylece oturdum ve düşündüm. Kavanoza hiç bakmadım.

O narin yüzü, o az kıllı kolları düşündüm. Babamı belden yukarısı çıplak gördüm mü hiç diye hatırlamaya çalıştım, ama hatırlayamadım. Sır. Olamazdı. Başımı salladıysam da bu fikirden kurtulamadım. Angus. Agnes. Olup bitenleri sadece onun ağzından dinlemiştim. Bayan Clamp'e güvenip güvenemeyeceğimi, birbirleri üzerinde ne kadar etkili olduklarını bilemiyordum. Ama böyle bir şey *olamazdı*! Çok korkunç, çok iğrençti! Hızla ayağa kalktım; sandalye yere düşüp yer tahtasının üzerinde takırdadı. Tamponları ve hormonları alıp kapıyı açtım ve anahtarları cebime tıkıp bıçağımı çekerek fırtına gibi merdivenleri tırmandım. "Frank, senin canına okuyacak," diye tısladım kendi kendime.

Babamın odasına fırtına gibi dalıp ışığı yaktım. Elbiseleri üzerinde yatakta yatıyordu. Ayakkabılarından biri çıkmıştı; yatağın kenarından sarkan ayağının hemen altında duruyordu. Sırtüstü yatmış, horluyordu. Kımıldanıp koluyla yüzünü kapadı ve ışığa arkasını döndü. Üzerine çıkıp kolunu yüzünden çektim ve ona iki tokat attım. Başı savruldu; bağırdı. Önce bir gözü sonra da öteki açıldı. Bıçağı gözlerine iyice yanaştırdım; sarhoşluktan şaşı şaşı ona baktı. Çok kötü içki kokuyordu.

"Frang?" dedi cılız bir sesle. Bıçağı burnuna dayadım.

"Pis pezevenk," yüzüne tükürdüm. "Bunlar da neyin nesi?" Öteki elimle tamponları ve hormonları gösterdim. İnleyerek gözlerini kapadı. "Söyle!" diye bağırdım ve bıçaklı elimin tersiyle ona bir tokat daha attım. Benden kurtulmak için açık pencereye doğru

yuvarlanmaya çalıştı; ama onu sıcak, durgun geceden geri çektim.

"Hayır, Frang, hayır," dedi başını sallayıp ellerimi itmeye çalışarak. Kutuları bırakıp sıkıca koluna yapıştım. Onu kendime çekip bıçağı gırtlağına dayadım.

"Ya söylersin ya da yemin ederim..." Cümlemi yarıda bıraktım. Kolunu bırakıp elimi pantolonuna indirdim. Kemerini çözdüm. Beceriksizce beni engellemeye uğraşıyordu, ama ellerini ittirip bıçağı gırtlağına iyice dayadım. Düğmesini açıp fermuarını indirdim, ne bulacağımı ya da bulamayacağımı düşünmemeye çalışarak durmadan ona bakıyordum. Pantolonunu indirip gömleğini sıvadım. Kırmızı, parıldayan gözlerle yattığı yerden bana bakıyor ve başını iki yana sallıyordu.

"Nap'çan şimdi Frangie? Afedersin, özür dilerim. Sadece deneydi, olum. Deney... Bana bişiy yapma, lütfen, Frangie... Lütfen..."

"Orospu, pis *orospu*!" dedim, gözlerim ıslanmaya, sesim titremeye başlamıştı. Çılgınca donunu indirdim.

Dışarıda bir şey bağırdı. Babamın kara kıllı, büyük ve yağlı gibi görünen çüküne ve taşaklarına bakakaldım ve dışarıda, adada hayvani bir şey çığlık attı. Babamın bacakları titriyordu. Sonra turuncu ve titrek bir ışık peydahlandı dışarıda, hiç olmaması gereken bir yerde, kum tepelerinin üzerinde ve çığlıklar, bağrışlar, melemeler ve haykırışlar yükseldi; her yeri tutan haykırışlar.

"Aman Tanrım, bu da ne?" diye soludu babam, titreyen başını pencereye çevirerek. Geri çekildim, sonra yatağın etrafından dolanıp pencerenin önüne gittim. Korkunç sesler ve tepelerin öte yanındaki ışık yakınlaşır gibiydi. Işık, evin arkasındaki büyük kum tepesinin ardında harelenmişti, Kafatası Arazisinin olduğu yerde; dumanlar arasında sarı sarı titreşiyordu. Ses, yanan köpeğin çıkardığı sese benziyordu; ama çoğalmıştı, durmadan tekrarlanıyordu ve tonu değişikti. Işık gitgide güçlendi ve tepenin üzerinden bir şey aşağı doğru koşmaya başladı, yanan, bağıran ve Kurukafa Arazisi tepesinden denize doğru koşan bir şey. Bir koyun ve peşinden de diğerleri. Önce iki tane, sonra yarım düzine kadar kumların ve otların üzerinden aşağı boşandı. Bir iki saniye içinde yamaç yanan koyunlarla kaplanmıştı, postları alevler içindeydi, çılgınca inleyerek tepeden aşağı koşuyorlar, otları ateşe vererek alevden bir iz bırakıyorlardı.

Sonra Eric'i gördüm. Babam titreyerek yanıma geldi; ama ona aldırmadan, tepenin üzerinde zıplayıp dans eden o sıska adama baktım. Eric bir elinde koskoca bir meşale diğerindeyse bir balta tutuyordu. O da çığlık çığlığaydı.

"Aman Tanrım, olamaz," dedi babam. Ona döndüm. Pantolonunu topluyordu. Onu itip kapıya koştum.

"Yürüsene," diye bağırdım. Gelip gelmediğine bakmadan dışarı çıkıp aşağıya koştum. Bütün pencerelerden görülüyordu alevler, her yerden işkence çeken koyunların bağrışları geliyordu. Mutfağa girdim, geçerken biraz su alsam mı diye düşündüm; ama sonra bir işe yaramayacağına karar verdim. Verandadan bahçeye koştum. Sadece arka bacaklarının üst kısımları yanan bir koyun neredeyse sürtünerek yanımdan geçti, tutuşmuş olan önbahçeyi katetti, kapının önünde son anda meleyerek yön değiştirdi, alçak çitin üzerinden atlayarak önbahçeye geçti. Eric'i bulmak için evin arkasına dolandım.

Her yer koyun doluydu, etrafı alevler tutmuştu. Kafatası Arazisinin üzerindeki otlar tutuşmuştu, baraka, çalılar, bitkiler ve bahçedeki çiçeklerden alevler yükseliyordu ve ölmüş olan koyunlar harlı ateş gölleri içinde yatıyor, diğerleri de çatlak sesleriyle inleyip haykırarak etrafta koşuşuyorlardı. Eric kilere inen merdivendeydi. Alt kat tuvaletinin penceresinin hemen altında evin duvarına ışığı vuran meşalesini gördüm. Baltayla kilerin kapısını kırmaya uğraşıyordu.

"Eric! Yapma!" diye bağırdım, sonra evin köşesinden kafamı uzatıp mutfağın açık kapısına baktım. "Baba! Çık evden! Baba!" Arkamdan kırılan tahtanın sesi geliyordu. Dönüp Eric'in yanına koştum. Hemen kiler basamaklarının üzerinde dumanı tüten bir koyun cesedinin üstünden atladım. Eric dönüp baltayı bana doğru savurdu. Kendimi yere atıp yuvarlandım. Geri sıçramaya hazırlanarak ayağa kalktım; ama o yine kapıya dönmüş baltayla kırmaya uğraşıyor, sağlam tahtaya inen her darbe sanki kendisineymiş gibi her seferinde haykırıyordu. Baltanın ucu gözden kayboldu, sıkışmıştı; bütün gücüyle asılıp onu çıkardı ve bana şöyle bir baktıktan sonra kapıyı kırmaya devam etti. Meşalenin alevleri gölgesini üzerime düşürüyordu; meşale kapının yanına dayanmıştı ve yeni boyanmış olan kapı yanmaya başlamıştı bile. Sapanımı çıkardım. Eric kapıyı devirmek üzereydi. Babam hâlâ ortalıkta gözükmüyor-

du. Eric tekrar bana bakıp baltayı kapıya indirdi. Ben el yordamıyla saçma ararken bir koyun arkamızda bağırıyordu. Alevlerin çatırtısı ve yanık et kokusu geliyordu her yerden. Metal küreyi derinin içine oturtup gerdim.

"Eric!" diye bağırdım kapı devrilirken. Bir elinde balta vardı, diğeriyle meşaleyi aldı; kapıya bir tekme atıp açtı. Sapanı bir santim daha gerdim. Sapanın Y'sinin tam ortasından bakıyordum ona. Bana baktı. Yüzü kıllı ve pisti, bir hayvan maskesi gibi. Benim tanıdığım oğlan, tanıdığım adamdı, aynı zamanda bambaşka biri. Sırıtarak pis pis bakıyor ve titriyordu, inip kalkan göğsüne ve nabız gibi atan alevlere tempo tutar gibi inip kalkıyordu yüzü. Elinde balta ve meşale, arkasında da mahvolmuş kiler kapısı vardı. Ağabeyimin elindeki meşale ve etraftaki ateşlerin loş ve titrek ışığında koyu turuncu görünen barut balyalarını seçebiliyordum. Beklentili ve şaşkın bir ifadeyle sallıyordu başını.

Ağır ağır başımı iki yana salladım.

Gülerek elinden meşaleyi yarı düşürür, yarı kilere atar gibi oldu ve üzerime koştu.

Sapanın arasından üzerime geldiğini gördüğümde neredeyse lastiği bırakacaktım; ama tam parmaklarımı gevşetecekken baltayı bıraktığını gördüm, balta tıngırdayarak merdivenlerden yuvarlanırken bir ok gibi yanımdan geçti ve ben de kendimi yana attım. Başımı kaldırdığımda Eric'in adanın güneyine doğru koştuğunu gördüm. Sapanı fırlatıp basamakları indim ve meşaleyi kaptım. Kilere bir metre mesafede duruyordu, yakınında çuval yoktu. Onu dışarı fırlatır fırlatmaz barakadaki bombalar birbiri ardına patlamaya başladı.

Ses sağır ediciydi, başımın üzerinde şarapneller uçuşuyordu, evin camları kırılmış, baraka tümüyle imha olmuştu; bir iki bomba barakadan dışarı fırlayıp bahçede patladı, ama neyse ki yakınıma düşen olmadı. Kendimi başımı kaldırabilecek kadar güvende hissettiğimde barakadan eser kalmamış, bütün koyunlar ölmüş ya da kaçmış, Eric de ortadan kaybolmuştu.

Babam, elinde bir kova su ve bir yontma bıçağı mutfakta duruyordu. Ben içeri girince bıçağı masaya bıraktı. Yüz yaşında gibiydi.

Masanın üzerinde örnek kavanozu duruyordu. Masanın başındaki bir sandalyeye çöktüm. Ona baktım.

"Kapıdaki Eric'ti Baba," dedim ve güldüm. Barakadaki patlamalar yüzünden hâlâ kulaklarım çınlıyordu.

Babam yaşlı ve aptal bir ifadeyle ayakta duruyordu, gözleri kızarmış ve sulanmıştı, elleri titriyordu. Yavaş yavaş sakinleştim.

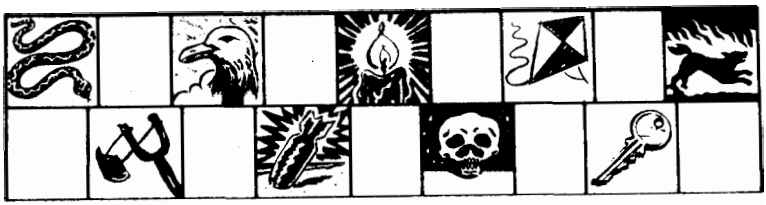
"Ne..." deyip boğazını temizledi. "Ne... ne oldu?" Ayık gibiydi.

"Kilere girmeye çalıştı. Galiba hepimizi havaya uçuracaktı. Kaçtı. Kapıyı elimden geldiğince toparlamaya çalıştım. Ateşlerin çoğu söndü; o elindekine gerek kalmadı." Su dolu kovayı işaret ettim. "Onun yerine, oturup bana merak ettiğim bir iki şeyi anlatsan iyi olacak." Arkama yaslandım.

Bir an bana baktıktan sonra örnek kavanozunu eline aldı, ama kavanoz elinden kayıp yere düştü ve kırıldı. Sinirli sinirli gülerek eğildi ve kavanozun içindeki şeyi alarak doğruldu. Göreyim diye bana uzattı, ama ben yüzüne bakıyordum. Bir büyücü gibi elini kapayıp tekrar açtı. Avcunda pembe bir top vardı. Bir testis değildi bu; pembe bir toptu, balmumu gibi. Gözlerine baktım.

"Anlat," dedim.

O da anlattı.

XII.
Bana Ne Olmuş

Bir keresinde, kaya gölcükleri ve kumlar arasında baraj yapmak için çok güneye, yeni evden bile daha ileriye gitmiştim. Mükemmel, sakin, ışıl ışıl bir gündü. Deniz ve gökyüzü arasındaki çizgi kaybolmuştu ve dumanlar savrulmadan dümdüz yükseliyordu. Deniz çarşaf gibiydi.

İleride, hafif meyilli bir tepenin üzerinde tarlalar vardı. Tarlalardan birinde birkaç inek, iki tane de büyük kahverengi at duruyordu. Ben barajı inşa ederken tarlanın yanındaki yoldan bir kamyon gelmişti. Kapının yanında durup geri geri geldiğinden arkası bana dönüktü. Ben dürbünümle izlerken yarım kilometre kadar ileri gitti. İçinden iki adam çıktı. Kamyonun arka kapağını açınca bir rampa oluştu, rampanın iki yanına tahta tırabzanlar yerleştirdi-

ler. İki at da olan biteni seyretmeye gelmişlerdi.

Botlarımla kaya gölcüğünün içinde duruyordum, gölgem sudaydı. Adamlar tarlaya girip atlardan birinin boynuna bir ip doladılar ve onu çekmeye başladılar. At hiç sesini çıkarmadan peşlerinden gitti, ama adamlar onu tırabzanlı rampadan yukarı çıkarmaya çalıştıklarında kişneyerek ayak diredi, geri geri gitti. Eşi yanındaki çite dayanmıştı. Durgun havada, bağrışlarını bir iki saniye gecikmeyle duyuyordum. At içeri girmiyordu. Tarladaki ineklerin bazıları şöyle bir bakıp geviş getirmeye devam ettiler.

Küçücük dalgalar, berrak ışık katmanları, alçak sesle şıkırdayarak yanımdaki kumları, taşları, yosunları ve deniz kabuklarını emiyordu. Sessizlikte bir kuş öttü. Adamlar kamyonu çalıştırıp atı yol boyunca arkasından yürüttüler. Tarladaki at kişniyor, anlamsız daireler çizerek koşuyordu. Kollarım ve gözlerim yorulmuştu; kuzeyin parlak ışığına doğru resmi geçit yapan tepelere ve dağlara baktım. Tekrar başımı çevirdiğimde atı kamyona bindirmişlerdi.

Hafif bir patinajdan sonra kamyon kalktı. Ne yapacağını bilemeyen yalnız at bir kapıya koşuyor, bir çit boyunca kamyonu takip ediyordu. Adamlardan birisi onunla birlikte tarlada kalmıştı; kamyon tepenin ardında gözden kaybolurken hayvanı teskin etmeye uğraşıyordu.

Eve dönerken, o tarlanın yanından geçtim; at sakin sakin otluyordu.

Şimdi Sığınağın üzerindeki kum tepesinde oturuyorum, serin rüzgârlı pazar sabahı dün gece rüyamda o atı gördüğümü hatırlıyorum.

Babam anlatacağını anlattıktan ve ben de önce inanmayıp, sonra öfkelenip, sonra da şaşkınlıkla kabullendikten ve bahçenin etrafını Eric'i çağırarak araştırıp, pisliği elimizden geldiğince temizledikten, hâlâ yanmakta olan ateşleri söndürüp kiler kapısını sağlamladıktan, eve döndükten ve babam bana yaptıklarını neden yaptığını anlattıktan sonra yattık. Yatak odamın kapısın kilitledim, eminim o da kilitlemiştir. Uyudum, rüyamda atları gördüm, erkenden uyanıp Eric'i aramaya çıktım. Ben giderken Diggs patikadan eve doğru geliyordu. Babamın epeyce dil dökmesi gerekecekti. Onları öylece bıraktım.

Bulutlar gitmişti. Ne fırtına ne gökgürültüsü ne şimşek, sadece batı rüzgârı bütün bulutları ve onlarla birlikte sıcağı da önüne katıp denize sürmüştü. Mucize gibiydi, ama aslında Norveç üzerindeki bir antisiklondan başka bir şey değildi. Hava berrak, güneşli ve serindi.

Eric'i bulduğumda Sığınağın üzerindeki kum tepesinde, başı savrulan otların arasında, bir çocuk gibi dertop olmuş uyuyordu. Yanıma gidip bir süre orada oturdum, sonra adını söyleyerek omzunu dürtükledim. Uyanıp bana baktı ve gülümsedi.

"Selam Eric," dedim. Elini uzattı, tuttum. Gülümseyerek başını salladı. Sonra kıvırcık kafasını kucağıma koyup tekrar uykuya daldı.

Ben Francis Leslie Cauldhame değilim. Frances Lesley Cauldhame'im. Mesele bundan ibaret. Tamponlar ve hormonlar benim içinmiş.

Anlaşılan babamın Eric'i kız gibi giydirmesi benim için yaptığı bir provaymış. Bizim Saul bana saldırdığında babam küçük deneyi için ele geçirdiği bu fırsatı hemen değerlendirmiş, aynı zamanda benim büyümemle kendisine musallat olacak o kadın etkisini de azaltmış; hatta tümüyle yok etmiş. Bana erkek hormonları vermeye başlamış ve bu işi bu güne kadar sürdürmüş. Bu yüzden yemekleri hep kendisi yapıyormuş, bu yüzden kopan penisimin dibi sandığım şey aslında büyümüş bir klitorismiş. Bıyığımın, aybaşı olmamamın ve diğer şeylerin nedeni de bu.

Ama tamponları son birkaç senedir, benim hormonlarım bana pompaladığı hormonlara galip gelirse diye hazırda bulunduruyormuş. Bromidi, androjen fazlası beni saldırganlaştırmasın diye kullanıyormuş. Merdiven altında bulup, mumlarımı yaptığım balmumu setinden yapmış sahte erkeklik organını. Gerçekten hadım olup olmadığımı araştırmaya başlarsam bana örnek kavanozunu gösterecekmiş. Daha fazla kanıt; daha fazla yalan. Osuruk konusunda söyledikleri bile düzmeceymiş; barmen Duncan eski bir arkadaşıymış ve ben Arma'dan çıktıktan sonra babama telefon edip bilgi vermesi karşılığında babam ona içki ısmarlıyormuş. Şu anda bile bana her şeyi anlattığından emin değilim, hem de dün gece büyük bir itiraf isteği ve gözlerinde yaşlarla anlatmış olmasına rağmen.

Düşündükçe midemde bir öfke düğümü oluşuyor, ama onu bastırıyorum. Onu hemen oracıkta, mutfakta öldürmek istedim bana her şeyi anlatıp beni ikna ettikten sonra. Bir parçam hâlâ bunun son yalanı olduğuna inanmak istiyor, ama içten içe doğru olduğunu biliyorum. Ben bir kadınım. Yaralı baldırlar, dış dudakların birazı yenmiş, asla çekici olmamak da cabası, ama babama göre normal bir dişiyim, sevişebilir ve doğurabilirim (her ikisini de düşünmek bile tüylerimi diken diken yapıyor).

Eric'in kafası kucağımda parıldayan denize bakıyor ve yine o zavallı atı düşünüyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Burada kalamam, ama burası dışında her yer ödümü patlatıyor. Sanırım gitmem gerekecek. Ne boktan iş. Önümde akrabalarımın sergilediği zorlu örnekler olmasa belki intihar ederdim.

Eric'in kafasına bakıyorum! Sakin, kirli, uykuda. Yüzü dingin. Hiç acı çekmiyor.

Bir süre kumsala çarpan küçük dalgaları seyrettim. Denizden, dünyayı çalkantılarla çevreleyen o büyük su merceğinden benim payıma düşen hafif kırışık bir çöl, dümdüz bir tuz gölü. Oysa başka yerlerde, güçlü rüzgârlar altında kabarıyor deniz, kendi üzerine katlanıyor, sertleşen rüzgârda küçük tepeler oluşturuyor, en sonunda başı karlı dağlara dönüşüyor fırtınada.

Benim şu an bulunduğum yerde, oturduğumuz, yattığımız, uyuduğumuz ve baktığımız şu ılık yaz gününden altı ay sonra kar düşecek yere. Buz ve don inecek, Sibirya'nın bağrından kopan uğultulu rüzgâr İskandinavya ve Kuzey Denizi üzerinden, dünyanın gri denizlerinden kopup gelecek ve gökyüzünün soğuk kararlı parmakları buraya el koyacak bir süre.

Biricik hayatımı ve üç cinayetimi düşünerek böyle otururken hem ağlamak hem gülmek geliyor içimden. Artık dört cinayet oldu, babamın gerçekleri eski beni öldürdüğüne göre.

Ama ben hâlâ benim; aynı kişiyim, anılarım aynı, yaptıklarım ortada, başarılarım (az da olsa) ve suçlarım (bütün ağırlığıyla) hâlâ *benim.*

Neden? *Nasıl* yapabildim bütün bunları?

Belki de dünyanın en önemli şeyinin, türümüzün devamının tek nedeninin – ve yolunun – daha ben değerini bile anlayamadan ben-

den çalındığını düşünmüştüm. Belki de her seferinde intikam almak için öldürmüştüm; menzilime girenlerden zorla – elimdeki tek güçle – haraç kesiyordum, kıskançlıkla; büyüyüp benim asla olamayacağım bir şey olacakları için: bir yetişkin.

Sahip olmadığım bir iktidarın sahtesini takındım; kendi yaramı iyileştirmek için *ötekileri* deştim; o sırada tam olarak anlayamadığım, ama bir şekilde – belki de diğerlerinin tavırlarından – telafi edilemez, nahoş bir kayıp olduğunu sezdiğim erkekliğimi yitirişimin acısını çıkarmıştım öfkeli bir masumiyetle. Hayat ya da üremeyle hiç alakam olmadığından, kendi kendimi onun o zalim zıddına adamıştım, böylelikle bir olumsuza ulaştım; diğerlerinin hepsinin sahip olduğu verimliliğin olumsuzlanmasına. Sanırım asla bir erkek olamayacaksam, etrafımdakilerden daha erkek olmaya karar vermiştim, böylece katil oldum; okuduğum ya da izlediğim serseri asker-kahraman imgelerinin küçük bir kopyası. Kendi silahlarımı kendim yapıyor ya da buluyordum, kurbanlarım da benim asla yerine getiremeyeceğim bir edim sonucu yakın bir zamanda dünyaya gelmiş olanlardı; yani eşitlerim, üretme potansiyelleri olsa bile o anda söz konusu edimi benim gibi onlar da gerçekleştiremiyorlardı. Penis kıskançlığı mevzusu.

Şimdi hepsinin bir hiç uğruna olduğu ortaya çıktı. Alınması gereken bir intikam yokmuş meğer, sadece bir yalan varmış, açığa çıkması gereken bir düzenbazlık, içeriden de olsa anlamam gereken bir oyun, ama anlamak istememiştim. Gururluydum; hadım ama eşsiz; arazinin vahşi ve soylu efendisi, sakat bir savaşçı, taht-tan indirilmiş bir prens...

Şimdi anlıyorum ki kendimi kandırmışım.

Yaramın büyüklüğüne, toplumun anakarasından resmen kesilip alındığıma inandığımdan hayatı çok ciddiye almış ve yine aynı nedenle diğerlerinin hayatını çok hafife almıştım. Cinayetler benim cinselliğimdi. Fabrika bir hayat inşa etme çabasıydı, istemediğim bir ilişkinin yerine yenisini koymak.

Ölümde başarı kazanmak her zaman daha kolaydır.

Bu büyük makinenin içindeyse hiçbir şey benim deneyimimdeki gibi kesin ve belirli değil. Hepimiz kendi Fabrikamızda bir koridora girdiğimize, kaderimizin belirlendiğine (düş veya kâbus, yavan veya ilginç, iyi veya kötü) inanabiliriz; ama bir kelime, bir

bakış, bir boşluk; her şey onu tamamıyla değiştirebilir ve mermer sarayımız bir lağıma, fare deliğimiz altın bir salona dönüşüverir. Varacağımız nokta aynıdır, ama hepimizin yolculuğu – seçsek de seçmesek de – farklıdır ve biz yaşayıp büyüdükçe değişir. Ben senelerce önce bir kapının arkamdan kapandığını düşünmüştüm; meğer hâlâ kadranın üzerinde yürüyormuşum. *Şimdi* kapı kapanıyor ve yolculuğum başlıyor.

Tekrar Eric'e bakıp gülümsedim, dalgalar kırılır, rüzgâr otları savurur ve birkaç kuş öterken başımı salladım. Ona başıma gelenleri anlatmam gerekecekti.

Zavallı Eric erkek kardeşini görmeye gelmişti (Zap! Bom! Baraj yıkıldı! Bombalar patladı! Eşekarıları kavruldu: Tıssssss!), karşısında kız kardeşini buldu.

Witold Gombrowicz

ATLANTİK ÖTESİ

Roman/Çev.: Yaşar Avunç/148 sayfa/ISBN 975-539-114-2

Milliyetçiliğin, tutuculuğun, savaş çığırtkanlığının gemi azıya aldığı bir dönemde, edebiyatın diliyle şovenist-faşist eğilimlere karşı çıkışın adı: *Atlantik Ötesi.*

Çağımız edebiyatının en gözüpek yazarlarından Witold Gombrowicz, 1939 yılında bir gezi için Arjantin'de bulunduğu sırada savaşa giren ülkesi Polonya'ya dönmeyi reddederek Güney Amerika'da uzun yıllar sürecek bir sürgünlüğü yeğlemişti. 1953'te yayımlanan *Atlantik Ötesi* bu olayın hikâyesidir.

Arjantin'de parasız pulsuz kalan yazar, Polonya kolonisinin üçkâğıtçı zenginleri ve Arjantinli bir eşcinsel arasında gelişen olaylar eşliğinde milliyetçiliği ve ona bağlı olan yiğitlik, savaşçılık, soyluluk, inanç, güç vb. tutucu ve şoven kavramları acımasızca alaya alır.

Çöken dünyayı olduğu kadar, geleceği simgeleyen genç kuşakları da hiçliğin ve boşluğun çıkışsız labirentlerine hapseden Gombrowicz, *Atlantik Ötesi*'yle, çoğu kez groteskin de sınırlarını zorlayan bir ironi şaheseri yaratır.

Milliyetçiliği yerin dibine batırdıkça alayın zirvelerine çıkan Gombrowicz "saçma"ya ve "soyut"a ulaşan özgün mizahı, "anarşist" ya da "karanlık" diye nitelenebilecek radikal yıkıcılığı ile dünya edebiyatında öncü bir yere sahiptir.

Atlantik Ötesi, dil ve anlatım özgünlükleri, hızlı ritim ve temposuyla zevkle okunacak bir edebiyat metni...

Witold Gombrowicz

FERDYDURKE

Roman/Çev.: Yaşar Avunç/266 sayfa/ISBN 975-539-115-0

Yirminci yüzyıl romanının doruklarından birini oluşturan *Ferdydurke* sınıflandırılamaz bir yapıttır. Siyasal bir alegori, modern uygarlığın gerçeküstücü bir incelemesi, varoluşçu bir roman ve klasik Polonya edebiyatının tüm ögelerini içeren karmaşık bir parodi olduğu şeklinde farklı değerlendirmelere tabi tutulsa da ortak kanı, tartışmasız bir başyapıt olduğudur. Yayımlandıktan kısa bir süre sonra Polonya'da yasaklanan bu saygısız, satirik yapıt, toplumsallığın her alanına şiddetli bir saldırı, bir isyan, bir lanettir...

Ana teması, otuz yaşlarındaki genç bir adamın kendi hayatı üzerine düşünürken "küçültülüp" liseye geri gönderilmesi olan *Ferdydurke,* başka temalarla kesişerek ya da onlara teğet geçerek gelişir. Modern gündelik hayatın en "mahrem" mekânları olan yatak odalarına ve tuvaletlere dev büyüteçlerle dalan, derin psikolojik ve felsefi göndermeler içeren bu yapıt, modern şehir ve kır hayatının pisliğini deşmekte, bu leş kokulu varoluşun temelindeki esareti yüzümüze çarpmaktadır: *"Hepimiz başkalarına göre yaşıyoruz!"*

Yetişkinler dünyasındaki yapay toplumsal roller; çocuğun karşısına çıkan ilk kurum olan okulun bıktırıcı, ezbere dayalı atmosferi ve "vatan, millet ideali"; gençliğe, spora, tekniğe ve teknolojiye tapan "ilerici" modern orta sınıf ailesinin kirli çamaşırları; gönüllü köpekliğe can atan yoksullar; varlık nedenlerini birbirlerinde bulan ve aynı verili davranış kalıplarını benimsemiş aristokrat efendiler ve köleler... Gombrowicz'in lanetine uğrarlar...

Ferdydurke, geçmiş bir "altın çağ"a ağıt değildir. *Ferdydurke*'de doğrudan doğruya karşısındakine göre biçimlenen "ezeli oyuncu insan" ve modern insanın yaşamını sahteleştiren kültürel şema hedef alınır. *Ferdydurke,* yıkıcıdır! Öğrenciler, öğretmenler, yöneticiler, "büyük vatan şairleri", anneler, veliler, sanatçılar, eleştirmenler, gençler, yetişkinler, ilericiler, kentliler, köylüler, burjuvalar, aristokratlar ile sanat ve aşk, biçimin en derin ifadesi olan yüzler, kıçlar, baldırlar... kısacası her kurum ve kimlik, yaldızlı ve cilalı bütün ilişkiler bu müstehcen romanda aşağılanır.

Sahte hayatlar yaşamak istemeyenler; yetişkinlerin dünyasına yetersizlikleri ve olgunlaşmamışlıklarıyla karşı çıkmak isteyenler için...

Pierre Jean Jouve

PAULINA 1880

Roman/Çev.: Ece Korkut/181 sayfa/ISBN 975-539-126-6

Fransız edebiyatının 'karanlık' yazarlarından Pierre Jean Jouve'un *Paulina 1880* adlı romanı, insan ruhunun derinliklerine doğru bir yolculuktur.

Soylu aile ortamında yetiştirilen güzeller güzeli Paulina'nın, içindeki tinselliği ve şehveti erken yaşta keşfedişiyle çıktığı serüven dolu yolculuk, babasının dostu olan kontla yaşadığı 'yasak aşk'la başlar. Çılgın bir tutkunun, tanrısal bir iradenin pençesindeki bu ruh, tinsellikle şehveti iç içe sokar ve Paulina, her ikisini de Tanrı buyruğu gibi, Tanrı'yla bir ilişki gibi yaşar. Yasağın ve esrarın açtığı kapılardan manastıra, hapishaneye kadar uzanan delice tutkuda Paulina'yı bekleyen şey, her türden suç ve günahtır.

"İlk günah", babaya ya da Tanrı'ya ihanettir: Kadınlık arzularını keşfeden genç kız, soylu ailenin yumuşak ama baskıcı kuşatıcılığına rağmen, belki de, kendini babaya ya da Tanrı'ya değil, bir başka erkeğe teslim ettiği için "suçlu"dur.

Ama şehvet, duyguların bu en yalını ve çıplağı, doğal insanın keşfidir. Şehvetten de Tanrı'dan da vazgeçmez Paulina. Beden kutsaldır; sevişmek, öncesi ve sonrasıyla bir tür simgesel ayindir ve tutkulu ruhlarda suça yer yoktur. Çünkü dini duygularla esrarlı günah, iç içedir. Sevilen şey; Tanrı, şehvet ve ölümdür.

Kiminle sevişmektedir Paulina? Sevgilisi kontla mı, yoksa Tanrı'nın Oğlu'yla mı? Peki ya ölüm nedir? Tanrı'nın, kendisine ait olanı başkasının kollarından çekip alması değil midir?

Paulina'nın ruhunda huzura yer yoktur. Aşkından ve şehvetinden duyduğu acıyla sığındığı manastırdaki yaşamı da herkesten farklıdır: Kendini maddi acılara atar, bedenini yaralar. Tanrı'nın Oğlu'nun acılarını taklit ederek O'nunla bir olmak ister... ve kovulur...

Pierre Jean Jouve'un görsel, sinematografik imgelerle dolu ve düzyazıyla şiir arasındaki sınırları belirsizleştiren bu romanı, yaşamın ve ruhun sınırlarını zorlayanlar içindir...